

အလှူအတန်း

အနုပညာ

BURMESE
CLASSIC

အလှပန်း

ဣန္ဒြေလေး... ငို

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၄၈/၂၀၀၂ (၆)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၀/၂၀၀၂ (၇)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ... ဒေါ်မိုးကေခိုင်(ချိုထားသံစာပေ-၁၆၉၂)
 ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)၊
 မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၀၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

အလှပန်း

ဣန္ဒြေလေး... ငို

- ဒကျပ်နံး ခွဲတာဝန်အရေးသုံးပါး
- ၁။ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး
- ၂။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး
- ၃။ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခွဲအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

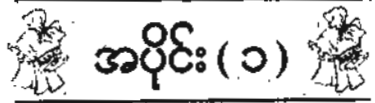
- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ၃။ နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွံ့ဖြိုးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ၂။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပြင်ဆင်ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မားရေး၊
- ၂။ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ၄။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

BURMESE CLASSIC

“မင်း... ဘာအတွက်ကြောင့် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်ရသလဲ... ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်ရတဲ့ မင်းရဲ့အဓိက ရည်ရွယ်ချက်...”

“ကျွန်မရဲ့အမေကို ကျွန်မ လုပ်ကျွေးချင်တယ်... ကျွန်မရဲ့ မိသားစုကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်... ဒါ ကျွန်မရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ...”

“ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ဗဟုသုတကို သိချင်တယ်... အနည်းအကျဉ်း ပြောပြပါ...”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်... ကျွန်မအတွက် ဒီ Hotelလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဗဟုသုတ မရှိပါဘူး... လေ့လည်း မလေ့လာထားပါဘူး... စိတ်ဝင်တစား လေ့လာထားရ

အောင်လည်း ကျွန်မမှာ လုံလောက်တဲ့အချိန် မရှိပါဘူး... ဘာလို့လဲဆိုရင်... ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကမှ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကို ဖြေခဲ့ပြီးလို့ပါပဲ... ကျွန်မရဲ့ခေါင်းထဲမှာ လောလောဆယ် ကျောင်းစာတွေပဲ ရှိနေပါတယ်...”

“ဒါဆို ဘာမှ မလေ့လာရသေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မင်း ဘာကြောင့် လျှောက်သလဲ...”

“စောစောက ကျွန်မ ပြောပြီးပါပြီ... ကျွန်မရဲ့အမေနဲ့ မိသားစုကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်... လုပ်ကျွေးချင်တယ်ဆိုတာ မနေ့က ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပါတယ်... ဒီနေရာမှာ နေရာလွတ်တစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုပြီး... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို လာလျှောက်တာ... ပထမတော့ Application Form(အလုပ်လျှောက်လွှာ) ပဲ အရင်တင်ရမယ်ထင်နေတယ်... အခုတော့ တစ်ခါတည်း Interview(အင်တာဗျူး) ဝင်လိုက်ရတယ်ဆိုတော့...”

“အိုကေ... ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ... ဖခင် မေနှင်းဆီ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်.. English Major (အင်္ဂလိပ်စာဘာသာ) နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေထားတယ်... လက်နှိပ်စက်၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆင်း၊ L.C.C I Level(2-အောင်) Language (ဘာသာစကား)က English ကို thoroughly ဆိုတော့... မင်း English လိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်

ပြောတတ်တယ်ပေါ့...”

အလုပ်လျှောက်လွှာကို ပြန်ကြည့်ရင်းမှ တစ်ခုချင်းဆီ ရေရွတ်ပြောကာ မျက်လွှာပင့်ကြည့်မေးပုံကြောင့် မေနှင်းဆီနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ခေါင်းကို ခိုင်မာစွာ ညှိတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ Hotel က Five Stars Hotel ကျန်တဲ့ ဌာနတွေမှာ နိုင်ငံခြားသား အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီ Accounts section (စာရင်းဌာန)မှာတော့ ကိုယ် အုပ်ချုပ်တဲ့အတွက် English Conversation (အင်္ဂလိပ်စကားပြော) က သိပ်တော့ အဓိကမကျလှဘူး... ဒါပေမဲ့ communication (ဆက်သွယ်မှု) ကတော့ အရေးကြီးတယ်... နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံရတဲ့ အခါမှာပေါ့... သိပ်အခက်အခဲကြီး မဟုတ်ပါဘူး... နားလည်လွယ်ဖို့ အဓိကက ကိုယ့်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့... Accounts section (စာရင်းဌာန)ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ Section (ဌာန)မှာ Manager (မန်နေဂျာ) အားလုံးက နိုင်ငံခြားသားတွေချည်းပဲ... ဒါတွေကို မင်း ရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား...”

“ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်...”

“အိုကေ... ကောင်းပြီ... ဒါဆို မင်းရဲ့ မျှော်မှန်းလစာကို သိချင်တယ်...”

“ကျွန်မနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ လစာရရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ... မင်း လိုချင်တဲ့လစာ...”

“ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်းကိုပဲ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးပါ... ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်းဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးနဲ့ ထိုက်တန်သလဲဆိုတာ... ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ ကြိုတင် မပြောပါရစေနဲ့...”

“အိုကေ... ဒါဆို လုံလောက်ပါပြီ... ကျေးဇူးတင်တယ် လုပ်ငန်းအခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဆီအကြောင်း ကြားလိုက်ပါ့မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ...”

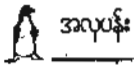
“အိုကေ...”

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း အသင့်ကြိုလာသော မိတာထံ ကိုင်ထားသည့် ဖိုင်ကို ထည့်ပေးလိုက်ပြီး လူကတော့ ခြေသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ရေခဲသေတ္တာမှ နူးအသေးတစ်ဘူး ထုတ်ကာ ခွက်ဖြင့်မထည့်ဘဲ အဖုံးဖွင့်သောက်လိုက်၏။ ဒီရေတစ်ဘူးက ကုန်မှာလေ။ ဒါကြောင့် ခွက်နှင့် ထည့်သောက်စရာ မလိုတော့တာ။

“ဘယ်လိုလဲ သမီး... အဆင်ပြေလား...”

ရေသောက်နေတုန်း အနားရောက်လာ မေးလိုက်
သော မေမေအသံကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ရေကို ငုံ့ထားရင်းမှ မေနှင်းဆီ
ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ နောက်မှ ရေကို မျိုချပြီး...

“ပြေပါတယ် မေမေ... တစ်ခါတည်း Interview (အင်တာ
ဗျူး) လုပ်ခဲ့ရတယ်...”

“ဟုတ်လား...”

ဒေါ်ခင်ကြည်မျက်ဝန်းမှာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
တော်တန်ရုံဆို ဝင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူနိုင်သော ဤကြယ်ငါးပွင့်
ဟော်တယ်ကြီးမှာ သမီးဖြစ်သူက မနေ့က သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်
အပြောနှင့် အလုပ်လျှောက်လွှာကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ကာ ဒီနေ့
မှာတော့ အလုပ်လျှောက်ဖို့ဆိုပြီး အိမ်မှ ထွက်သွားသည့်အတွက်
ဒေါ်ခင်ကြည်စိတ်ထဲ သိပ်တော့ မထင်လှပေ။ သမီးလျှောက်သည့်
နေရာက အမှန်တကယ်ပဲ လစ်လပ်ကာ လူလိုနေသည်ဆိုပေမဲ့
သူ့အဆက်အသွယ်နှင့် သူတွေက အဆင်သင့်ရှိနေနိုင်ကာ၊ ဘာ
အဆက်အသွယ်မှ မရှိဘဲ ဘာလှိုင်းကြီး ဝင်ရမည်ဖြစ်သော သမီး
အတွက် ဒီအလုပ်က လျှောက်လွှာတင်ဖို့တောင် လွယ်ကူပါ့မလား
ဟူ၍ စိတ်ထဲ တိတ်တဆိတ်ပူမိသည်။ သို့သော် အင်မတန်ကိုမှ
အလုပ်လိုချင်ကာ အမေဖြစ်သူနှင့် မိသားစုကို လုပ်ကျွေးချင်နေသော
သမီးက ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်ကမှ စာမေးပွဲဖြေပြီးထားတာတောင်
မနားနိုင်ဘဲ သူ့မိတ်ဆွေဆီမှ သတင်းရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်
ရဖို့အတွက် လောဘတကြီး ပြင်ဆင်တော့တာပါပဲ။

သားသမီးသုံးယောက်ရှိသော ဒေါ်ခင်ကြည်
အတွက် မေနှင်းဆီ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဘဝမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဆုံးပါးသွားခဲ့ပေမဲ့ အစကတည်းက အခြေခိုင်နေပြီ ဖြစ်သော
စီးပွားရေးက စိတ်ပူပန်စရာ မလိုသော်လည်း အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်
သော မေနှင်းဆီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရသည်။
မေနှင်းဆီအထက် သမီးကြီး ခိုင်သဇင်နှင့် သားကြီး ကျော်ဝေလွင်တို့
ကျောင်းပြီးသည့် အချိန်တုန်းက သူတို့အဖေက သက်ရှိထင်ရှားမို့
အငြိမ်းစား ယူပြီးသည်ဆိုသော်လည်း အငြိမ်းစားအရာရှိကြီး
ဟူသော ဖခင်၏ အရှိန်အဝါနှင့်ပင် ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီတွေမှာ လူတွေ
စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရခြင်း ကင်းဝေးစွာ လျှောက်လွှာမတင်ရစွာ
သက်တောင့်သက်သာ အလုပ်ကိုယ်စီ ရခဲ့ကြတာ။ ရကြသည့်
အလုပ်နှင့် လစာများကလည်း အခုခေတ်မှာ မဆိုးဘူး ပြောရမည့်
အနေအထားမို့ ခင်ပွန်းသည်ရော ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ အကြီးနှစ်
ယောက်အတွက် ရင်အေးခဲ့ရသည်။ အကြီးနှစ်ယောက်အတွက်
ရင်အေးရပြီး မကြာခင်မှာပဲ ခင်ပွန်းသည်က နှလုံးသွေးကြောပြတ်
တာ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မှာ သမီးငယ်က ဒုတိယနှစ်
ကျောင်းတက်နေချိန်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆတ်ဆတ်ထိမခံကာ
ဧတ်ဧတ်ကြဲဖြစ်သော ထက်မြက်သော သမီးငယ်အတွက်
ဒေါ်ခင်ကြည်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သမီးငယ် ကျောင်းပြီး
သည့်အချိန်မှာ သက်တောင့်သက်သာစွာ အလုပ်ရနိုင်ဖို့ ဖခင်၏
အရိပ်အာဝါသ အရှိန်အဝါလည်း မရှိတော့ပေ။ သမီးငယ်အလှည့်

ကျလျှင်တော့ ကောင်းမွန်သော အလုပ်တစ်ခုကို ရရှိပါမလားဆို သည့် အတွေးပူတို့ဖြင့် ဒေါ်ခင်ကြည် မှာ ရင်မအေးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အလုပ်ကောင်း မရနိုင်လျှင်လည်း ကိုယ့်စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းထဲ သမီးဖြစ်သူကို ခေါ်သွင်းကာ စီစဉ်ပေးနိုင်ပေမဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်စာဘာသာရပ်ကို အထူးပင် စိတ်ဝင် စားကာ ထူးချွန်သော၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို တရွတ်ရွတ်နှင့် ပြောဆိုတတ်သော သမီးငယ်က မိမိ၏ ရတနာရှောင်းဝယ်ခြင်း လုပ်ငန်းထက် ပြင်ပလုပ်ငန်းတွေနှင့်သာ ပို၍ သင့်တော်ကိုက်ညီကာ သမီးငယ်၏ ဘဝက သည့်ထက် တိုးတက်ဖွယ်ရာကို မြင်နိုင်ပါ သည်။ သည့်အတွက်ကြောင့် သမီးငယ်ကို နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေမှာ အလုပ်ရစေချင်တာ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ စိတ်စေတနာ တစ်ခုပင်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ သမီး...”

“ဒီနေ့ Interview လုပ်တာတော့ ခြောက်ယောက် လောက် ရှိတယ် မေမေ... ပြန်ဆက်သွယ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ...”

“အေး အေး... ခဏနားပြီးရင် ထမင်းစားလိုက်ဦး... မေမေ ဆိုင်သွားတော့မယ်...”

“သမီး လိုက်ခဲ့ရမလား မေမေ...”

“ရတယ်... မေမေ မောင်ပုကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းတော့မယ်...”

မေမေ ထွက်သွားတော့ မေနှင်းဆီ ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း Interview ခဲ့ရသော

ထမဆုံးသော အတွေ့အကြုံဆီမှာ ပြန်လည်၍ စိတ်ထဲ စားမြုံ့ပြန် နှိုးစားနေမိပါတော့သည်။

“ငါတို့မှာကွာ... ဒီနေ့ ဖတ်ဖတ်ကို မောသွားတာပဲ... သူတို့ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ BL (ဘီအယ်လ်)နဲ့... အခု ရောက်လာတဲ့ BL (ဘီအယ်လ်) နံပါတ်က မတူဘူးလေ... အဲဒီတော့ ဆိပ်ကမ်းကနေ ဘယ်လိုလုပ် ထုတ်ခွင့်ရှိ မလဲ... ချက်ချင်းပဲ Japan (ဂျပန်)ကို ဖုန်းခေါ်... Fax (ဖက်စ်) ပို့နဲ့ အလုပ်ရှုပ် သွားရတာ...”

“ကိုကြီးတင်လား... ‘သ’လည်း ဒီနေ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်လိုက် တာ အခန်းနံပါတ်သုံးရာခွန်က bath tab (ရေချိုးကန်) က ရေမကျလို့ဆိုပြီး Engineering Department (အင်ဂျင်နီယာ ဌာန) ကိုတော့ Complaint မလုပ်ဘဲနဲ့... ‘သ’ဆီကိုပဲ complaint (ထုချေလွှာ) လုပ်လာတာ...”

“ဘာလဲ... ဟို ကိုရီးယားမိသားစုလား...”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီတစ်ခါ လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ ဂျပန်လူမျိုး... သူတို့က နှစ်နှစ်တောင် စာချုပ် ချုပ်ထားတာ လေ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် customer is always right (လျှော့ဝယ်သူက

အမြဲမှန်တယ်)ပဲလေ... customer(ဈေးဝယ်သူ)ရဲ့ complaint (ထုချေလွှာ)ကို ညည်းတို့က ဖြေရှင်းရမှာပေါ့... စိတ်ရှည် ရှည်နဲ့... "

"သလည်း ဖြေရှင်းပါတယ်... အဲဒီမှာ Mr. Tomoသိ သွားပြီး ပွမ်းညံ့ပွမ်းညံ့တွေ ဖြစ်တော့ဘာ... သမာလေ အလုပ် ရှုပ်တာကို ပင်ပန်းခံနိုင်တယ်... အဲဒီလို အနားကနေပြီး ပွစိ ထိုးပြောတာလောက် နားမခံသာတာ မရှိဘူး... တကယ် ပဲ ကျောပူတော့ ခံနိုင်တယ် နားပူတော့ မခံနိုင်ဘူး... "

"ဒါကတော့ မလေးက Airconတွေ အေးစိမ့်နေတဲ့ နေရာ မှာ အလုပ်လုပ်နေရလို့ပါ... သူကလည်း မလေးကို ဆူတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား... မလေးနဲ့ မဆိုင်တာ သူသိနေ တာပဲ... ဒါပေမဲ့ မလေးက သူ့ secretary (အတွင်းရေးမှူး) ဆိုတော့ Engineering Department (အင်ဂျင်နီယာဌာန) ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ပြောတာနေမှာပေါ့... "

ကိုကြီးနှင့် မလေးတို့ သူတို့ရုံးအကြောင်းတွေ ပြန် လည် ရင်ဖွင့်ပြောနေကြတာကို နားထောင်ပြီး မေနှင်းဆီ ကြားမှ ဝင်ပြောလိုက်၏။ ခိုင်သံဇင်က ထိပ်မှာ လေးမွှာခွဲထားသော ဝက်အူ ချောင်းကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုးစိုက်စားရင်းမှ...

"အောင်မယ်... နင် မသိဘဲ မပြောနဲ့နော် အငယ်မ... Mr. Tomo က ပွစိပွစိ သိပ်ပြောဆိုတတ်တာ... သူ ပြော တတ်လွန်းတာကလေ ဘယ်တော့မှ မောတယ် မရှိဘူး... "

နားထောင်ရသူသာ နားညည်းလို့ သေတော့မယ်... သူက အမျှင်မပြတ်ဘူး ပြောတတ်တာ... "

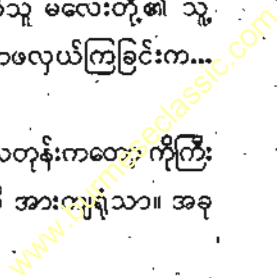
"အဲဒီတော့ ညည်း ပြဿနာက ပြီးသွားရောလား... "

ကျော်ဝေလွင် ကြားဖြတ် ဝင်မေးခြင်းကြောင့် ခိုင်သံဇင်၏အာရုံက ကျော်ဝေလွင်ထံ ပြန်ရောက်သွားသည်။

"ပြီးသွားတာပေါ့... ပြဿနာက Engineerကောင်လေး တွေ လုပ်ပေးလိုက်တာ... ခဏလေးနဲ့ ပြီးသွားတယ်... မပြီး တာက Mr. Tomo ပဲ ကိုကြီးရဲ့... သ ရုံးဆင်းတဲ့အထိ မပြီးဘူး... "

မေနှင်းဆီသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်ခုံးပင့် ပခုံးတွန့်ကာ ထမင်းကို အေးဆေးစွာ ဆက်စားနေတော့သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုကြီးနှင့် မလေးတို့ ရုံးရင်ဖွင့်သံကို နားထောင် ရတာ မေနှင်းဆီအတွက် မရိုးနိုင်အောင်ပင်။ ဂျပန်ကားကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းမှာ အရောင်းမန်နေဂျာဖြစ်သော ကိုကြီးနှင့် မြန်မာပြည်မှာ အလုပ်လာလုပ်သော နိုင်ငံခြားသားများအတွက်သာ သီးသန့် ဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်ဖို့ ငှားရမ်းသည့် အိမ်ရာလုပ်ငန်းမှာ အထွေထွေမန်နေဂျာ၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ မလေးတို့၏ သူ့ အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ နှီးနှောဖလှယ်ကြခြင်းက... တစ်နေ့တစ်မျိုး မထပ်အောင် ဖြစ်၏။

ကျောင်းတက်စဉ်အချိန်ကာလတုန်းကတော့ ကိုကြီး တို့ စကားတွေကို နားထောင်ပြီး မေနှင်းဆီ အားကျရုံသာ။ အခု

လို ကျောင်းပြီးသွားသည့်အချိန်မှာတော့ အားကျရုံမက ကိုယ်တိုင်ပါ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လုပ်ငန်းအကြောင်း နီးနှောဖလှယ်ခွင့်ရသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့လာသည်။ သူမ အလုပ် လုပ်ချင်နေရပါပြီ။ ထာဝစဉ် မေမေနှင့် အစ်ကို အစ်မဆီမှာ လက်၊ ဖြန့်ခံ မုန့်ဖိုးတောင်းရခြင်းမှသည် ကိုယ်မှ ပြန်လည်၍ ကိုယ့်လုပ်အားခ လစာငွေကို မေမေထံ စာအိတ်လိုက် အပ်ကာ ကျေးဇူးဆပ်ချင်သူ ဖြစ်ချင်ရပါပြီ။ ဤသို့စိတ်တွေ ခန္ဓာကို သွေးကြောထဲမှာ ပိုးမွှားများ စီးဆင်းဝင်နေသလို ရွစ်တတ် ဖြစ်နေရသည်ဆိုပါမှ တစ်ခါတည်းသာ Interviewခြင်း ခံရထားသော Royal Crown Hotel ဆိုသည့် Five stars Hotel ကြီးကလည်း ပြန်လည် အကြောင်းကြားမည်ဆိုကာ ယနေ့ထိတိုင် အကြောင်းကြားမလာတာ နှစ်ပတ်တောင် ရှိနေပြီ။ ထာဝစဉ် မြန်တတ်သော စိတ်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ပြီး ဒီ Hotel ကြီးထဲ သွားရောက် မေးမြန်းချင်သောဆန္ဒတို့ကို ဘရိတ်အုပ်နေရသည်။ ကြားပါတော့လား အကြောင်းက... ရှေ့ရတယ် မရမရဘူးပေါ့...။ ခုတော့ စောင့်မျှော်ရသူမှာ လည်ပင်းရှည်၍ ဆန့်တင်ငင် ဖြစ်နေရသည်။

International (နိုင်ငံတကာ) တန်းဝင် Fiver Stars Hotel (ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်) ကြီးတစ်ခု လုပ်နေပြီး အလုပ်လုပ်အသိပ်ကို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာတယ်ဟူ၍ စိတ်ထဲမှ အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။

“နင်း... ညည်း Hotel (ဟိုတယ်) ကကော အခုထိ ဘာ

အကြောင်းကြားမလာသေးဘူးလား...”

တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ထပ်တူစွာ ကိုကြီးမေးလာတာမို့ မေနှင်းဆီ နာခေါင်းရုံ့ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

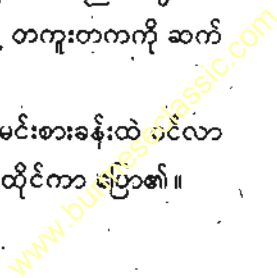
“အခုပဲ နင်းလည်း အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားနေတာ... ဘာလို့များ အကြောင်းကြားမလာရသေးတာလဲ မသိဘူး... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ အကြောင်းပြန်လိုက်ရောပေါ့... ရှေ့ရတယ်... မရမရဘူးပေါ့... အခုတော့ ပေရှည်နေတာ...”

မကျေမနပ်ပင် ပွစိထိုးပြန်ပြောမိတော့ ကိုကြီးက ဇွန်းခက်ရင်းကို လက်မှချကာ ပါးစပ်ကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ပြီး...

“အေးဆေးပေါ့ ညီမလေးရာ... ညည်းအင်တာဗျူး ဂင်ထားတဲ့ ဟိုတယ်က နယ်နယ်ရရမှ မဟုတ်တာ... သူတို့လည်း အဆင့်ဆင့်နဲ့ ရွေးချယ်တာ စိစစ်တာ ကြာဦးမှာပေါ့...”

“အေး... မေမေလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောနေရတာ သားကြီးရေ... မင်းတို့မောင်နှမက တစ်နေကုန် အလုပ်သွားရတော့ ဘာမှမသိဘူး... မေမေမှာတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ နားပူတဲ့ဒဏ်ကိုပဲ ခံနေရတာ... ဆိုင်မသွားခင်လည်း မသွားခင် မို့လို့... သွားပြန်တော့လည်း ဖုန်းနဲ့ တကူးတကကို ဆက်ပြီး နားပူလို့နဲ့ကွယ်...”

ထိုစဉ် ဒေါ်ခင်ကြည်က ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကာ ထမင်းစားပွဲမှ ခုံတစ်လုံး ဆွဲထုတ်ယူထိုင်ကာ ပြော၏။

“အငယ်မကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် လောနေရတာလဲ... သူ့ဘာသာသူ ရချင်တဲ့အချိန်မှ ရပါစေပေါ့... ကျောင်းကဖြင့် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြီးထားတဲ့ဥစ္စာ...”

“အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းတယ်ကွ...”

“ပျင်းရင် မေမေနဲ့ ဆိုင်လိုက်သွားပေါ့... မေမေ့ကို ဈေးကူရောင်းပေါ့...”

“အာ... အဲဒါလည်း လူရှုပ်က ရှုပ်နဲ့ မျက်စိနောက် နားနောက်တယ်...”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ အမျိုးမျိုး... အိမ်မှာနေတော့လည်း ပျင်းလို့... ဆိုင်လိုက်သွားဆိုပြန်တော့လည်း မလိုက်ချင်ဘူး...”

“မဟုတ်ဘူး မေရ... သမီးက လစာလိုချင်တာ...”

“ဟယ် ဒီကလေးနယ်... သမီးလေး ဆိုင်လိုက်လာတော့ကော မေမေက သမီးကို မုန့်ဖိုးမပေးဘဲ နေမလား...”

“အေးလေး... အခုလည်း မုန့်ဖိုးပေးနေတာပဲဥစ္စာ... မလေးနဲ့ကိုကြီးလည်း ညီမလေးကို ပေးနေတာပဲဥစ္စာ... ညည်းက ဘာတွေ လိုအပ်နေလို့လဲ အငယ်မရဲ့...”

“မဟုတ်ဘူး... နှင်းက အဲဒီမုန့်ဖိုးဆိုတာကြီးကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး... နှင်းလိုချင်တာ နှင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်အားနဲ့ ရတဲ့ အခကြေးငွေကို လိုချင်တာ... လုပ်အားခကို ပြောတာ အဲဒီလုပ်အားခနဲ့ မေမေ ကိုကြီးနဲ့ မလေးကို ပြန်ကန်တော့ချင်တာ ဒါပဲ...”

“ဪ... ဒါလား...”

မေနှင်းဆီ၏ အပြောမှာ ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ကျော်ဝေလွင်နှင့် ခိုင်သဇင်တို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။ အိမ်၌ ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ခြင်းခံရကာ ဆိုးနွဲ့နေသော အငယ်ဆုံး ငြိမ်သော်လည်း အိမ်အပေါ် ပြန်လည်သိတတ်ချင်သော မေနှင်းဆီ၏ စိတ်ကလေးက လူကြီးသုံးယောက်၏ ရင်ထဲကို ပီတိတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းစေသည်။

“တော်ပြီ... နှင်းတော့ သူတို့ရဲ့ response (တုံ့ပြန်မှု)ကို စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး... သတင်းစာထဲကခေါ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ...”

ဟူသော ပြတ်သားသော အပြောနှင့် ထိုင်ရာမှ ပုန်းကန်ထကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော မေနှင်းဆီကြည့်ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ကျော်ဝေလွင်နှင့် ခိုင်သဇင်တို့မှာ တစ်ယောက်ချင်းနာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟာ... တွေ့ပြီ...”

ဆိုဖာဆက်တီပေါ်တွင် တင်ပလင်ရွှေ ထိုင်ကာ Times (မြန်မာတိုင်းမ်) စာစောင်ကို ဖတ်နေမိသော မေနှင်းဆီမှာ Vacancies Announcement (အလုပ်လစ်လပ်သော

နေရာခေါ်ယူခြင်းကြောင့်) ကို တွေ့လိုက်သည့်အခါ ဝမ်းသာအားရ ခုန်ထလိုက်ကာ ကြော်ငြာများကို သေသေချာချာ ဖတ်လိုက်၏။ လျှောက်ထားခဲ့ဖူးသော အင်တာဗျူးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စောင့်ဆိုင်းရမည့်အလုပ်ကိုဆို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်သော မေနှင်းဆီမှာ ဒီမြန်မာတိုင်း(မိ)စာစောင်ထဲ၌ အလုပ်လျှောက်လွှာတင်စရာ မလိုဘဲ လူကိုယ်တိုင်ဝင်တွေ့ အင်တာဗျူးခံရပြီး အဖြေကို တစ်ခါတည်း သိရမည်ဆိုသော ကုမ္ပဏီနစ်ခု၏ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားရ၏။ အင်း... သူတို့၏ အစဉ်လေးက သူမနှင့်ဆို သိပ်ကိုက်ညီတာပါပဲ။ တစ်ပါးသူတို့ စောင့်စားရခြင်းနှင့် ဒုက္ခမပေးသည့်အတွက် ဆက်လက်၍ အောင်မြင်မြင်ထွန်းမည့် ကုမ္ပဏီဟု ဝိုဝိုသာသာလေး ဆုတောင်းလိုက်ကာ ကြော်ငြာထဲမှာပါသော ဖုန်းနံပါတ်နှင့်ပင် အလျင်ဦးစွာ စုံစမ်းမေးမြန်းမှုဟုတွေးပြီး စာစောင်ကိုကိုင်လျက် ထိုင်ရာမှ ထခြင်း ဖုန်းရုံရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ဖုန်းအနားသို့ ရောက်သည့်အခါ အထဲမှာ ပါသော ဖုန်းနံပါတ် သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို မယူဖို့ လက်လှည့်ခိုက်...

“ကလင်...”

“အဲမယ်လေး... ဗုဒ္ဓေါ...”

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှုတ်ခတ် ထမည်လိုက်သော ဖုန်းသံက ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်

ပါးစပ်မှ ယောင်ရမ်း မြည်တမ်းလိုက်မိသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဟာ... သူများ ဆက်တော့မယ်ဆိုမှ အရေးထဲ ဒီဖုန်းက လာနေသေးတယ်...”

သက်မဲ့ဖုန်းကို သက်ရှိလို မျက်စောင်းထိုးကာ မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြောဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းဆုဆုဖြင့် မကိုင်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို...”

“ဖုန်းနံပါတ် x x x x x က ပါလားရှင်...”

မကျေမနပ်ဖြင့် ခပ်တောင့်တောင့်ဖြစ်သွားသော အသံက တစ်ဖက်မှ ချိုသာယဉ်ကျေးသော အသံကို နားထောင်လိုက်ရသည့်အခါ “ကုပ်” ကလေး ပု၍ “ဟုတ်ပါတယ်” ဟူ၍ တစ်ဖက်အသံနည်းတူ ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။

“မမေနှင်းဆီ ရှိပါလားရှင်...”

“ရှင်... အခု ပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ...”

တစ်ဖက်မှ သူမ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့်အသံက သူမ နာမည်ကို မေးလာတာမို့ စိတ်ထဲ ထူးဆန်းသွားရရင်း မဖြေဖြစ်ဘဲ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ Royal Crown (ရှိုင်ရယ်ခရောင်း) ဟိုတယ်က ဆက်နေတာပါ... ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်မှာ မမေနှင်းဆီ

အင်တာဗျူးဝင်ထားတာ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ အောင်မြင်
တယ်လို့ ပြောရင်းနဲ့... မနက်ဖြန် မနက်ဆယ်နာရီမှာ သူ
အလုပ်ဝင်ရမဲ့ဌာနက လူကြီးနဲ့ တွေ့ရဖို့အတွက် လှမ်း
အကြောင်းကြားတာပါ... အဲဒါ မမေ့နင်းဆီ ရှိပါလားရှင်”

ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်အထိ ပျော်ရွှင်
သွားရပေမယ့် ဆယ်ငါးရက်ကြာအောင် ကိုယ့်ကို ပျော်လင့်စောင့်
စားရစေခြင်းဖြင့် ဒုက္ခပေးနှိပ်စက်ထားသော သူတို့အား ဝင်ပြန်
လည်စေခြင်းအလို့ငှာ...

“နင်း... အဲ သူ မရှိဘူး... အပြင်သွားတယ်...”

“သူ... အလုပ်များ ဝင်နေပြီလားရှင်...”

“အလုပ်လား... အင်း... အလုပ်တွေကတော့ သူ့ကို တစ်ခု
ပြီးတစ်ခုက ခန့်ချင်နေတာ... ဒါပေမဲ့ သူက မလုပ်ချင်
သေးလို့ ငြင်းနေတယ်...”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်မှာ အလုပ်အင်တာဗျူး ဝင်ထား
တာကော သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲရှင်...”

“ဟင့်အင်း... ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး... သူဘာသာ သူ
ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်မနက်ဆယ်နာရီ
မှာတော့ ဟိုတယ်ကို လာဖြစ်အောင် လာဖို့ ပြောပေးပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ... ဘယ်ကိုသွားဖို့ ပြောလိုက်ရမလဲ...”

“H.R.D ကို လာခွဲဖို့ ပြောပေးပါ...”

“H.R.D! ... ”

“Human Resources Department အင်း... ဟိုလေး... ဝန်ထမ်း
ရေးရာဌာနကို လာခွဲဖို့ ပြောပေးပါနော်...”

“ကောင်းပါပြီ...”

“ဟုတ်ကဲ့... သိုင်းကျူးပါ...”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည့်အခါမှာတော့ ခုနက
အောင့်အည်းထားသမျှ စိတ်တို့ကို ဖွင့်ထုတ်၍ “ငါကွ” ဟု အော်
ကာ ခုန်ထည့်လိုက်သူမှာ မေ့နင်းဆီပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

“ယူ သိပ်ကံကောင်းတယ် သိလား... ဆရာက အဲဒီနေ့မှာ လူငါးဆယ်ကို အင်တာဗျူးလုပ်တာက... ဒီအထဲမှာမှ ယူ တစ်ယောက်ထဲကို ရွေးခဲ့တာ...”

“အင်း... ဒါတောင် ဆယ့်ငါးရက်တိတိ စောင့်ရပါသေး တယ် ကျောင်းအစ်မရယ်...”

“ဪ... ဒါကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့မှ မရတာ... အဖွဲ့အစည်းက ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ကြာတာပေါ့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူသိတဲ့ အတိုင်း ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်က ဝင်ဖို့ သိပ်ခက်တာ... အသိ အချင်းချင်းကိုပဲ သွင်းတာလေ... အဲဒီအထဲမှာမှ ယူက

တယ်သူ့အကပ်နဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ရခဲ့တာ ဆိုတော့...”
“ဟုတ်လား... ဒါဆို ကိုယ်က ကံထူးရှင်ပေါ့လေ...”
“ဒါပေါ့... ကံထူးရှင်မှ ရိုးရိုးကံထူးရှင် မဟုတ်ဘူး... မဟာ မဟာကံထူးရှင်...”

Royal Crown (ရွှင်ရယ်ခရောင်း) ဟူသောဟိုတယ် မှ အလုပ်ကို အခုတော့ မေနှင်းဆီ ရရှိခဲ့ပါပြီ။ ရခဲ့တာမှ ရိုးရိုးသာမန် ဇန်ထမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး၏ Cost Controller (ငွေကြေးထိန်းချုပ်သူ) ၏ Secretary (အတွင်းရေးမှူး) အဖြစ် အလုပ်ရ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ တစ်ခါမှ မရရှိခဲ့ဘူးသော မေနှင်းဆီမှာ သူမ မျှော်လင့်ထားသလို ရိုးရိုးသာမန်ဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်ရခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အခုလို ကွန်ထရိုလာတစ်ယောက်၏ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် အလုပ်ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ အစကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ အိပ်မက်မှာ လို စမ်းတဝါးဝါး။ နောက်တော့ ထည်း အလုပ်ဝင်ဖို့ရာ အင်မတန်ကိုမှ တက်ကြွပြီး အလုပ်လုပ်ချင် ခဲ့သော သူမ၏စိတ်တို့ကို “ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား” ဟူသော စိုးရိမ်စိတ် တို့ကို အနိုင်ယူလွှမ်းမိုးသွားခဲ့ပြီး ဤဟိုတယ် ဤရာထူး၌ အလုပ် ဝင်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စဝင်,ဝင်ချင်းမှာတော့ Cost Controller (ငွေကြေး ထိန်းချုပ်သူ) ဟူသော သူမ၏ တော့စ်က သူမကို အင်တာဗျူးခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး သူ့နာမည်မှာ ဦးခန့်ထည် ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်တမ်း မှာ ဟိုတယ်၏ ထုံးစံအရ ဆရာနှင့် အတွင်းရေးမှူးက တစ်ခန်း

တည်းမှာ အလုပ်လုပ်ရမည် ဖြစ်ပေမဲ့ ဦးခန့်ထည်က လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံမရှိသူ အထူးသဖြင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ မရှိသူ သူမအား သူ၏လက်အောက်မှာရှိသော ဌာနခွဲများကို တစ်ခု လျှင် နှစ်ပတ်ဆီ သွားရောက်လေ့လာစေပြီး ထိုအချိန်တွင်း၌ သူမ ၏ အလုပ်စားပွဲကိုပါ ထိုဌာနခွဲတွေမှာပင် ထိုင်စေပြီး လေ့လာစေ ခဲ့သည့်အတွက် မေနှင်းဆီမှာ အလုပ်စတင်သည့်အချိန်မှာ ဆရာ လုပ်သူနှင့် တစ်ခန်းတည်း နေရခြင်းနှင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာ မလို ဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေရတော့သည်။

အလုပ်စတင်သည့်အချိန်မှာ မေနှင်းဆီအတွက် “ထူး” ဆိုသော ခင်ထူးဆွေ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက် ရရှိခဲ့ပါ ၏။ ခင်ထူးဆွေက စာရင်းဌာန၏ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး မေနှင်းဆီ လေ့လာနေရသည့် ဌာနခွဲများထဲမှ ဌာနတစ်ခု၏ Incharge (ခေါင်းဆောင်) ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ မရှိသော မေနှင်းဆီကို တစ်ခုချင်းဆီ အေးဆေးစွာ သင်ပြရှင်းပြကာ စိတ်ရှည် သဘောကောင်းသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် မမာလာ၊ အသေးလေး၊ မငြိမ်း ဆိုသော အစ်မကြီးများကလည်း ခင်မင်ချင်စရာကောင်းသည့်သူများ ဖြစ်၏။ သို့သော် ခင်ထူးဆွေ နှင့်ကတော့ ရွယ်တူဖြစ်လို့လား မသိ... ပို၍ ပေါင်းသင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော... ကိုယ်က ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ မင်းထို့ သူငယ်ချင်းမျိုး ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာကျေနပ်နေရတာ...”
“ကိုယ်က ခင်ဖို့ကောင်းသူလေးပေါ့လေ...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်...”
“ဟင်း ဟင်း... ဟင်း ဟင်း...”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ သဘောတကျ ရယ်မိကြ၏။ တကယ်ကိုပဲ သူမသည် ရယ်လိုက်လျှင် မျက်လုံးလေး ပိတ်သွားသည်အထိ အားပါးတရ ရယ်မောတတ်သော ခင်ထူးဆွေကို မြင်မြင်ချင်းပင် ခင်မင်ရင်းနှီး မိပါသည်။

“ခင်ထူးဆွေ... အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ စကားမပြောရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို မင်းမေ့နေပြီလား...”

ထိုအခိုက်မှာပဲ အပေါက်ဝမှာ ပြောလာသော အသံ တစ်သံကြောင့် မေနှင်းဆီနှင့် ခင်ထူးဆွေ ကိုယ်လေးတွေ တောင့် ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာပိုးသတ်ကာ တည်ကြရလေသည်။ ခင်ထူး ဆွေက သူမထံ ဦးတည်ကြည့်ကာ ပြောလာသော ဦးခန့်ထည်ထံ လှမ်းကြည့်ကာ...

“ရှင်... ဆရာ ဟို... ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး...”

ဟူ၍ ပြန်ဖြေသော ခင်ထူးဆွေ၏အသံက ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်...

“မမေ့ဘူးဆိုလည်း အဲဒီစည်းကမ်းကို သတိတရနဲ့ လိုက်မှာ မှပေါ့... ဝန်ထမ်းအသစ်ကလည်း ဟိုတယ်ရဲ့စည်းကမ်း ချက်တွေကို ဖတ်ထားပြီးသားပဲ... အဲဒါကို အစဉ်တည်းက လိုက်နာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ မှားသွားပါတယ် ဦးခန့်ထည်... နောက် တစ်ခါ ဒါမျိုးထပ်မဖြစ်စေရပါဘူး... နောက်ပြီး ဦးခန့်ထည် ကို ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်... မမှတ်မိသေးဘူးဆိုရင် ထပ် ပြောပြချင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ နာမည်ပါ... ကျွန်မနာမည် မေနှင်းဆီ ပါ ဦးခန့်ထည်... ”

မေနှင်းဆီ၏ အပြောမှာ မျက်ခုံးတစ်ဘက်ကို တစ် ချက်ပင့်ကာ ကျန်တစ်ဘက်ရှိ မျက်ဝန်းက မှေးစင်းသွားပုံက သူမ ပြောလိုက်တာကို သဘောမကျသည့် အရိပ်အယောင်တစ်ခုစီ သူမ ပြန်လည်၍ပင် ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခန့်ထည်သည် သည်ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး၌ သူ့ကို ဤကဲ့သို့ ပြန်ပြောမှုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ရသဖြင့် ပထမဦးဆုံး သော အတွေ့အကြုံအဖြစ် ဒီမိန်းကလေးဆီမှာ ရင်ထဲ အနည်းငယ် အံ့ဩသွားရသည်။ သို့သော် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ထိုအံ့ဩမှုကို ယောင်၍မျှဝန် မပေါ်လွင်စေ။ သေချာတာတစ်ခုက ဒီမိန်းကလေး ၏ ထိုသို့ ပြန်ပြောမှုမှာ မကြိုက်တာမျိုးဆိုတာ မဖြစ်လိုက်ရဘဲ သူမသည် အမှားကို ဝန်ခံရပြီး မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြိပ် ဖြစ် ခဲ့ဆိုတာလောက်သာပဲ မှတ်ချက်ချပေး ခိုက်တစ်ပဲ ဖြစ်၏။ အခုလည်းပဲ သူ့မျက်ဝန်းထဲ စိုက်ကြည့်နေရာမှ လွှဲမသွားပြန်တာ မို့ ကိုယ်ကပဲ လူကြီးပီပီ စတင်လွှဲဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ခင်ထူးဆွေ... သူ့ကို မင်းရဲ့ဆက်ရှင်အကြောင်း သေသေချာချာ အသေးစိတ်ရှင်းပြပါ... ကွန်ပျူတာထဲမှာ

ရှိတဲ့ ဒေတာ (data) တွေကိုလည်း အသေအချာ ပြထား လိုက်ပါ... မင်းတို့ရဲ့ စာရင်းဇယားတွေနဲ့ ဒေတာတွေ အကုန်လုံး သူ့သိနေမှ ဖြစ်မယ် ဟုတ်ပြီလား... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ”

ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် သွားသော ဦးခန့်ထည်၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ခင်ထူးဆွေက မျက်လုံးပြူးကာ အသက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှူသွင်းလိုက်သလို ပုံစံ မို့ လုပ်ပြသည့်အတွက် မေနှင်းဆီ ခေါင်းကို မော့ကာ ဟက်ဟက် ဘက်ပက် ရယ်မောလိုက်မိ၏။

“ရှားတယ်ကွာ... ယူကတော့ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်လူသားတစ်ဦး ပဲ... ”

“ဘာအတွက်ကြောင့်လဲ... ထူးရဲ့... ”

“ဆရာကိုဆို ကိုယ်တို့ အကောင့်ဆက်ရှင်တစ်ခုလုံးမက ဘူး... ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးက ဝန်ထမ်းတွေက သိပ်ကြောက် ကြတာ... သိပ်စည်းကမ်းကြီးပြီး သိပ်အပေါက်ဆိုးလွန်း လို့လေ... သူ့ကြောင့် အလုပ်ပြုတ်သွားတဲ့သူတွေ မနည်း ဘူး... အသက်က ငယ်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားမှာ နေလာတာ ကြာလို့လား မသိဘူး... ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်ရောရောနှောနှော ကြီး မနေဘဲ အလုပ်လုပ်တာလည်း သိပ်ပြတ်သားတာ... ယူနေရာမှာအရင်တုန်းကလုပ်သွားတဲ့စက္ကထရီတစ်ဇယားက ရှိတယ်... အဲဒီသူကို သူ့ Fire (အလုပ်က ပြုတ်ပစ်လို့)

လုပ်ပစ်လို့ ဒီနေရာမှာ Vacant (လစ်လပ်) သွားတာလေ”
“ဟုတ်လား...”

“ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကို ယူကို ခန့်တာပေါ့... ဆရာက
သိပ်စည်းကမ်းကြီးသလောက် ဆရာရဲ့ Character(အကျင့်
စာရိတ္တ)ကလည်း လေးစားစရာကောင်းလောက်အောင်ကို
ပဲလေ အနေသိပ်မှန်တယ်ကွ... ဒီလို လူမျိုးကိုမှ ယူက
ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်တော့ ချိုးကျူးမိတာပေါ့”

ဒီတော့မှ မေနှင်းဆီသည် ခင်ထူးဆွေ၏ သူမကို
ချိုးကျူးခန်းကို သိလိုက်ရပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ကာ...

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲကွာ... ဆရာနဲ့တပည့်မှာ လေးစားမှု
ဆိုတာမျိုးက အဓိကပါ... ကြောက်ရွံ့နေဖို့ မလိုပါဘူး...
ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ခဲ့ဘူး...
ရိုသေလေးစားထိုက်တဲ့ သူ့ကို ရိုသေလေးစားမယ်... ဒီ
လောက်ပါပဲ...”

သူမကို အံ့သြစွာ ငေးမောကြည့်နေသော ခင်ထူး
ဆွေကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ရင်း ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ မေနှင်းဆီ ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ထူးရေး... ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့ကွန်ပျူတာစစ်စတမ်းတွေကို
ပြပါဦးကွာ... ကိုယ်သိချင်လို့...”

“စားတော့လေ မေရဲ့... နို့မို့ဆို ဆရာသမား လာရင် ကိုယ်
တို့လက်ဖက်စားတာ တွေသွားရင် ပြောနေဦးမယ်... သူက
ရုံးခန်းထဲမှာ အစားစားတာ မကြိုက်ဘူး...”

“အင်းပါကွာ... လာပါမယ်... ဒီမှာ ဒီစာရင်းလေး သွင်း
လို့ မပြီးသေးတဲ့ဟာကို...”

“လာပါတော့ မေရယ်... ကျွန်မ တော့နော်... အသည်း
ယားလာပြီ...”

“ကဲ... ကဲ ပြီးပြီ... လာပြီ... လာပြီ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကွန်ပျူတာရှေ့မှ ထကာ
လက်ဖက်သုပ်ထည့်ထားသည့် ချိုင့်ကို ကိုင်ထားသော ခင်ထူးဆွေ
အထဲသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“မမာလာတို့ကော စားပြီးပြီလား...”

“ယူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်... ယူစားပြီးရင် ချိုင့်ကို
အံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တော့ သိလား... ပြီးမှ ကိုယ်
ဆေးမယ်... ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေနှေးရှိတယ်နော်...”

“အိုကေ... သိုင်းကျူး...”

ထူးလက်ထဲမှ လက်ဖက်ချိုင့်ကို ပြောင်းယူကိုင်ကာ
လက်ဖက်သုပ်ကို တစ်စွန်းခပ်စားလိုက်မိ၏။

“အားပါးပါး... ကောင်းမှကောင်း... ထူးလက်ရာက
အပျံ့စားပါလား...”

“မေနှင်းဆီ...”

အခန်းပေါက်ဝမှ ခေါ်လိုက်သော လေသံပြင်းပြင်းကြောင့် နှုတ်ခမ်းနားရောက်နေသော လက်ဖက်နောက်တစ်ခွန်းက ရပ်တန့်သွား၏။ ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။

“အလုပ်ခန်းထဲမှာ အစားစားခြင်းကို ရှောင်ကျဉ်ပါဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို မင်းဖတ်ထားလိုက်ပါဟယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ စားလိုက်မိတာပါ ဦးခန့်ထည့်... ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါတယ်... အဲဒီအပြစ်အတွက် ဟိုတယ်ရဲ့ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း ကျွန်မရဲ့ တစ်ရက်စာလစာ ဖြတ်နိုင်ပါတယ်...”

“ကိုယ့်အမှားကို ဝန်ခံတဲ့အတွက် သည်တစ်ခါ ပထမဆုံး နောက်ဆုံးအဖြစ် ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်... နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့...”

အခန်းဝမှ ပြန်လည်ထွက်သွားသော ဦးခန့်ထည့်၏ အရိပ်ပျောက်သွားသည့်နှင့် မေနှင်းဆီ သက်မတစ်ချက်ကို ပြူးစေ့ဖြင့် ချလိုက်မိ၏။

“ကောင်းတယ်... စောစောက မြန်မြန်လာစားပါဆိုတာ လာမစားဘူး... စားပြန်တော့လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် မစားဘဲ ဟောစိဖွာဖွာ လုပ်ပြီးစားတော့ ဟိုက ကြားသွားတာပေါ့...”

စောစောကတော့ အသံတစ်စက်ကလေးမှ မထွက်ခဲ့သော “ထူး” က ပြူးစိဖိနှင့် မေနှင်းဆီကို အပြစ်ပြောလာသည်။

“ဟာ ဘာလဲ... ဒီက သူ့လက်ရာကောင်းလို့ အကောင်းလည်း ချီးကျူးရသေးတယ်... သူက သြဘာလာပေးနေတယ်... ဘယ်လိုသူငယ်ချင်းလဲကွယ်...”

“ဟင်း ဟင်း... ကျွန်မက ချစ်လို့စတာပါ မေရယ်... ဒါပေမဲ့ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ... ယူကို ဆရာ ဘာမှ punishment (အပြစ်) မပေးသွားဘူးနော်... အချောင်တုန်းက ဒါမျိုး ဘယ်ရမလဲ... ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့...”

“ဒါက မကောင်းတတ်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ...”

ထူး၏ သတ်မှတ်ချက်ကို လက်မခံချင်စွာ ငြင်းလိုက်မိသည့်အချိန်မှာပဲ “ခင်ထူးဆွေ” ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် “ရှင့်... ဆရာ” ဟူသော တုံ့ပြန်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲမှ အပြေးအလွှား ထွက်သွားသော ခင်ထူးဆွေ၏ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး မေနှင်းဆီ “ခစ်”ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

ထူးတို့ဆက်ရှင်မှာ နှစ်ပတ်အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် နောက်ဌာနခွဲလေးခုမှာတော့ ဦးခန့်ထည့်က သူမကို တစ်ပတ်ဆီပဲ သွားရောက် အလုပ်လုပ်စေတော့သည်။ မေနှင်းဆီက ဘယ်လောက်ပဲ ထူး၏ အလုပ်ဌာနနှင့် ဝေးဝေး၊ ထမင်းစားချိန်မှာတော့ ထမင်းစားဆောင်ကင်တင်းမှာ ဘယ်အချိန် ဆုံတွေ့မည်ဆိုတာ ထူးနှင့် ချိန်းထားပြီး ထမင်းကို အတူးစားဖြစ်ကြ၏။ တစ်နေ့တာအတွက် ပြောချင်သမျှ စကားတို့ကို ထမင်းစားဖို့ အနားချိန်ရသော တစ်နာရီခွဲဆိုသည့် အချိန်အတောအတွင်းမှာ စားရင်းသောက်ရင်းနှင့်

ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို တွတ်တိုးပြောနေခဲ့သောကြောင့် သူမ တို့နှစ်ယောက်ကို မမလာတို့က ထမင်းနင်နေပါဦးမည်ဟုတောင် နောက်တတ်ခဲ့ပါ၏။

“ဟာ... ဝါးတီးဖွင့်နေကြပြီလား... နင်းလာတာတောင် မစောင့်ကြဘူး...”

“အေး... ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟာ... ကိုကြီးကော မလေးပါ ဗိုက်ဆာလာကြတယ်... အဲဒါကြောင့် စောစော စားလိုက်တာ... ငယ်လေးပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားချင် စားလေ...”

“အဲမယ်လေး... နေပါဦး... ရေလေးဘာလေးတော့ ချိုးပါ ရစေဦး...”

အပြင်မှ ပြန်လာလျှင် ရေချိုးတတ်သည်မှာ မေနှင်းဆီ၏ အကျင့်ပဲ ဖြစ်ပြီး Royal Crown ဟိုတယ်မှာ အလုပ် ဝင်တော့ အရှိန်အဟုန် မြင့်မားလှသော အဲကွန်းအခန်းထဲမှာ တစ်နေကုန် နေလာခဲ့ရသဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်မှ နာရီဝက်အထိ နားပြီးမှ ရေချိုးရမည်ဟု မှာထား သော မေမေစကားကြောင့် မေနှင်းဆီမှာ မလေးခေါ်သလို သူတို့

နှင့်အတူ ထမင်းဝင်မစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။ သူမ၏ အကျင့်က လည်း ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားတတ်၍ပဲ ဖြစ်၏။

“မေမေကော...”

“မေမေ... အန်တီမြတို့အိမ် ခဏသွားတယ် အငယ်မ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... မွေးမိခင်ကြီးကို ရုံးက ပြန်လာလာချင်း မတွေ့ရတော့ မေးမိတာပါ...”

ကျောပိုးအိတ်ကို အခန်းထဲ ဝင်မထားဖြစ်သေးဘဲ နီးရာခုံမှာ တင်ထားခဲ့ကာ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆောင်းကို ဘယ်ညာလှည့်ကာ လက်များကို တစ်ဖျောက်ဖျောက်ချိုး ပြီး “အား... အခုမှပဲ အညောင်းပြေတော့တယ်” ပြောလိုက်၏။

“တော်တော်ပင်ပန်းလာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

“အင်း... အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ကွန်ပျူတာ ရိုက်ရတာများတော့ ညောင်းတာပေါ့...”

“ကွန်ပျူတာကြည့်ရင် မျက်မှန်တပ်နေဘဲ... ကလေး နို့မို့ဆို မျက်စိပျက်စီးလိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

ကိုကြီးအပြောကို ခေါင်းညိတ်နားထောင်ပြီး ငါးခု ကြော်တစ်ကောင်ကို နို့ကစားလိုက်၏။

“ကဲ... အခု ဘယ်လိုလဲ General Store (အသွေထွေ သိုလှောင်ရုံ) မှာကော လုပ်ငန်းသဘောစာရားတွေ သိပြီ

လား... "

"ဘာမှ မခက်ပါဘူး... ပစ္စည်းအဝင်အထွက်နဲ့ လက်ကျန် ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ... ဒီလောက်ပါပဲ... အဲဒါ ဦးခန့်ထည့်တောင် နှင်းကို General Store (အထွေထွေ သိုလှောင်ရုံ) အထိ လာပြောသွားတယ်... မနက်ဖြန်ကနေ စပြီး နှင်းကို သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ရတော့မယ်တဲ့... ဒီ လောက် လေ့လာပြီးရင် တော်လောက်ပြီတဲ့လေ... စိတ် ညစ်စရာကြီး... "

"ဘာလဲ... General Store (အထွေထွေသိုလှောင်ရုံ) မှာ နေရမယ့်အချိန်က ပြည့်သွားပြီလား... "

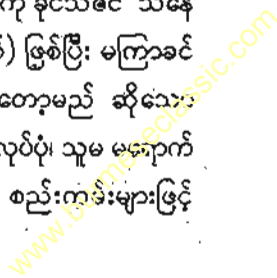
"ဘယ်ကလာ ပြည့်ရဦးမှာပဲ ကိုကြီးရဲ့... နောက်ထပ် နှစ် ရက်တောင် လိုသေးတာ... "

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူက တော်လောက်ပြီဆိုလည်း ညည်းက တော်လိုက်တော့ပေါ့... အစကတည်းက ကိုယ့်ရာထူးက စက္ကထရီပဲ ဥစ္စာ... သူက လုပ်ငန်းသဘောကို နားလည် စေချင်လို့ ကိုယ့်ကို တခြားနေရာတွေဆီ အလှည့်ကျ ပို့ထားတာပဲ... အချိန်တန်တော့ ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်ပြန် နေရမှာပေါ့... "

မေနှင်းဆီရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို သိနေပုံနှင့် နိုင် သဇင်က ပြောလေသည်။ ဒီတစ်ဦးတည်းသော ညီမငယ်အကြောင်း ခိုင်သဇင် သိပြီးသား။ မနေ့တစ်နေ့ကပင် ကျောင်းပြီးလို့ မကြာ

ခင်မှာ ဘွဲ့ရတော့မည်။ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်လို့ လာစာကောင်းကောင်း ရသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မေနှင်းဆီဆိုသော ညီမငယ်လေးဟာ အင်မတန်ကို ကလေးဆန်ကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ သော ပျော်ရွှင်မှုကို နှစ်သက်ကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောက်အရွံ့ မရှိဘဲ သူ့စိတ်ထဲ မှန်သည်ထင်လျှင် ဘိုးခနဲ ဘတ်ခနဲ ပြန်ပြော တတ်တာ၊ မှားသည်ထင်လျှင်လည်း အမှားကို ဝန်ခံရဲပြီး သူများ အမှားကိုလည်း ထောက်ပြပြောပြတတ်တာ၊ ဤသို့စိတ်သဘော ချီးနှင့် အကျင့်ရှိသော ညီမငယ်အတွက် စည်းကမ်းတွေနှင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရသော ဦးခန့်ထည့်ဆိုသည့်လူတစ်ယောက်က စိတ် ဘျဉ်းကျပ်စရာ၊ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်စရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါ လိမ့်မည်။

မေနှင်းဆီကလည်း သူမ၏အကျင့်အတိုင်း အစ်မ ဖြစ်သူကို သူမ၏ဟိုတယ်မှာ နိစ္စဉူဝ သူမ ပြုမူလှုပ်ရှားပုံမှအစ နှင်ဆိုင်ကြိုတွေ့ရပုံအလယ် ဦးခန့်ထည့်အကြောင်း အဆုံး၊ အစ နည်းတိုကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှ ကုန်စင်ပြောပြခဲ့သည့်အတွက် Royal Crown (ရွှင်ရယ်ခရောင်း) မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အရာအားလုံး မေနှင်းဆီနှင့် ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး) ကို ခိုင်သဇင် သိနေ ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအထဲမှာမှ သူမ၏ဘော့(စ်) ဖြစ်ပြီး မကြာခင် သော အချိန်အခါမှာ နီးကပ်စွာ ဆက်ဆံရတော့မည် ဆိုသော ဦးခန့်ထည့်၏စည်းကမ်းကြီးပုံ၊ အလုပ် အရမ်းလုပ်ပုံ၊ သူမ မောက် ကို အရှေ့မှာ ဟိုတယ်မှ ဝန်ထမ်းများကို စည်းကမ်းများဖြင့်

တင်းကျပ်စွာ ဆက်ဆံတတ်ခဲ့သော ဦးခန့်ထည်၏ ဝန်ထမ်းများ အပေါ် အုပ်ချုပ်ပုံကို သူများတွေ ပြန်ပြောပြချက်အရ သိလာရပြီး ခိုင်သဇင်အား ပြန်ပြောလာတတ်ခဲ့သဖြင့် ညီမငယ်၏ စကား အသွားအလာနှင့် လေယူလေသိမ်းကို ကြည့်ပြီး နှင်းတစ်ယောက် သူမ၏ ဆရာအပေါ်မှာ ကြိုတင်၍ ရွံ့တွန့်တွန့်စိတ် ဖြစ်နေပြီဆို တာ ခိုင်သဇင် ခန့်မှန်းခဲ့မိ၏။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်က အားပေး အားမြှောက်နှင့် နားထောင်မိလျှင် “နှင်းကလေး” ယောင်ရမ်း၍ သူမ၏ ဆရာအပေါ် ပိုတိုးစိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေမည်စိုးသဖြင့် ဦးခန့် ထည်အကြောင်း နှင်းပြောလာလျှင် ခိုင်သဇင်က သူမဆရာဘက်မှ လိုက်လံဖေးမပြောပေးခြင်းသာ။

“အရင်တုန်းက လွတ်လပ်နေခဲ့သမျှ အခုလို ဦးစည်းကမ်း နဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေရတော့မှာဆိုတော့ အင်း... မေနှင်းဆီ လေးတော့ သနားဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့မှာပါပဲ...”

ထိုသို့လည်း သူမကိုယ်သူမ လောင်စိန်လုပ်၍ ငြိမ် နေပြန်တာမို့ ခိုင်သဇင်မှာ ရယ်လိုက်မိချင်စိတ်ကို နှုတ်ခမ်းကိုးဆီ ထိန်းကာ...

“ထာဝစဉ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ရင် ဝန်ထမ်း မလုပ်နဲ့ ညီမလေးရဲ့... ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲ လုပ်...”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အောင်မယ်... ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဆိုတော့ကော လွတ်ထဲ မယ် ထင်သလား... မယုံရင် မေမေဆိုင် ညည်းလိုက်တယ်”

ကြည့်... တစ်နေ့ကုန်နေလို့မှ ပစ္စည်းတစ်ခု မရောင်းရင် မေမေ ဘာပြောမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပေါ့...”

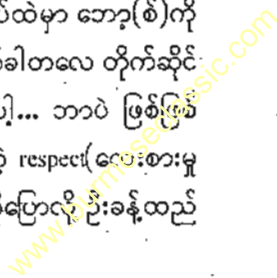
ကိုကြီး၏ အပြောကို မျက်ခုံးပင့်ကာ ခေါင်းခါရင်း “အင်း... မလွယ်ပါလားကွယ်...” ဟု ရေရွတ်မိသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံ တစ်ခုကို သတိရစွာဖြင့် မလေးဘက်သို့ လှည့်၍...

“မလေး... မစ္စတာတိုမိုကို ကော်ဖီတွေ ဘာတွေ ဖျော်ပေး ရသလားဟင်...”

“အင်း... အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး... တစ်ခါတလေ တော့လည်း ဖျော်ပေးမိတာပေါ့... သူက ခိုင်းတာ မဟုတ် ပါဘူး... သူက ကိုယ့်ဆရာဆိုတော့ တစ်ခါတလေကျရင် သဒ္ဓါပေါက်ပြီး သောက်မလား မေးပြီး ဖျော်ပေးလိုက်တာ ပေါ့... များသောအားဖြင့် မစ္စတာတိုမိုက ရေနွေးကြမ်းပဲ သောက်တာကွ... ကော်ဖီသိပ်သောက်လေ့မရှိဘူး... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ နှင်းရဲ့...”

“အင်း... နှင်းတော့ ဦးခန့်ထည်ကို မဖျော်ပေးချင်ပါဘူး...”

“ဟဲ့... ဒီလိုကြီး တစ်သတ်မှတ်တည်း တွေးထားလို့ ဘယ် ရမလဲ ညီမလေးရဲ့... စက္ကထရီအလုပ်ထဲမှာ ဘော့(စ်)ကို ကော်ဖီဖျော်ပေးရတာမျိုး မပါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင် သွားတဲ့အခါမျိုးမှာ လုပ်ပေးရတာပေါ့... ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူက ကိုယ့်လူကြီးလေး... ပေးသင့်တဲ့ respect (လေးစားမှု မျိုး)ကိုတော့ ပေးရမှာပဲ... မလေး ဒီလိုပြောလို့ ဦးခန့်ထည်

က ကော်ဖီဖျော်ပေးပါဆိုပြီး ခိုင်းမယ်လို့လည်း ကြိုမြင်
မထားနဲ့ဦး... သူလည်း မစွတာတိုမိုလို ကော်ဖီ သိပ်
မသောက်တတ်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့... ”

“အောင်မယ်လေး... သူက တစ်နေ့ကို ဆယ်ကြိမ်ထက်
မနည်း ကော်ဖီသောက်တာတဲ့... ”

“ဘယ်သူပြောသလဲ... ”

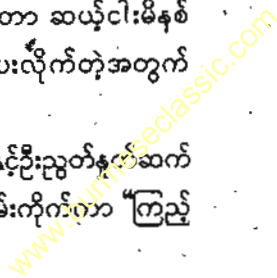
“ထူးပြောပြတာ... ထူးကလည်း နင်းရဲ့အရှေ့က စက္ကထရီ
သီဂီပြောပြလို့ သိရတာတဲ့... အဲဒီသီဂီက တစ်နေ့တစ်နေ့
ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်ဘဲ ဦးခန့်ထည်ကို ကော်ဖီဖျော်ပေး
ဖို့ အရေးက သူ့အရေးလိုပဲဖြစ်ပြီး ပျာယာတွေ ခတ်နေ
တာပဲတဲ့... ”

ခိုင်သဇင်မှာ ညီမဖြစ်သူ၏ စကားကို နားထောင်ပြီး
အစ်ကိုဖြစ်သူထံ တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေနှင်းဆီ အတွေးမချော်
စေရန် အစ်ကို့ကို အားနာနာနှင့်ပင် သူ့အရှေ့မှာ ပြောချလိုက်၏။

“ကျစ်... ဘေးစကားတွေ နားမထောင်စမ်းနဲ့ နင်း... ညည်း
ကို မလေးက အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိပြီး ကိုယ့်ဖာသာ
စဉ်းစားတွေးတော ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ ဦးနောက် ရှိလိမ့်
မယ်လို့ ထင် ထားတာ... သီဂီသူဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့
ကိုယ့်အလှည့် မှာ ဒါမျိုးဖြစ်မနေရင် ပြီးတာပဲပေါ့... ကဲ
အကယ်၍သာ သီဂီရဲ့ပျာယာခတ်မှုအပေါ် ဦးခန့်ထည်
သာယာနေခဲ့ရင် သူ့ကို အလုပ်က ဖြုတ်ပစ်တဲ့အထိတောင်

ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး... သီဂီလည်း အပျို၊ သူလည်း
လူပျိုပဲလေ... အေး ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲကလိုမျိုး
လုပ်ငန်းရှင်တို့ ဘော(စ်)တို့က ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကို မရိုးမသား
စိတ်နဲ့ ကြံစည်တာတို့၊ ဆရာနဲ့စက္ကထရီနဲ့ ငြိစွန်းသွားတာ
မျိုးတို့သာပဲ အပြင်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘာအလုပ်အကိုင်
မှတောင် လုပ်စားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး... နေရာတကာ
တိုင်းမှာ ဒီလိုမျိုးချည်းပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်...
ညီမလေး သိထားဖို့က ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့သလို
လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်တာတဲ့... အရှေ့ကလူ
ဒီလိုဖြစ်သွားလို့ အနောက်ကလူ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း
တစ်သမတ်တည်း တွက်ထားလို့ မရဘူး ဟုတ်ပြီလား...
ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်... ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေ
ပါစေ... ကိုယ် အနေအထိုင်မှန်ရင် ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ
မလိုဘူး... ရိုသေသင့်တဲ့လူကို ရိုသေရမယ်... အဲဒီလိုပဲ
လေးစားသင့်တဲ့သူကို လေးစားရမယ်... ဟုတ်ပြီလား... ”
“ရက်ဆား... ကဲ ဒေါ်ခိုင်သဇင်ရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒစကားများ
ကို နားထောင်ရင်း အချိန်ဖြုန်းလိုက်တာ ဆယ့်ငါးမိနစ်
ပြည့်သွားပါပြီ... အချိန်ဖြုန်းခွင့် ပေးလိုက်တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း... ”

ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြောင်စပ်စပ်နှင့်ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်
ပြောလိုက်တော့ မလေးက အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုင်ကာ “ကြည့်

စမ်း... ငါကတော့ အဟုတ်ကြီး မှတ်ပြီး ပြောလိုက်ရတာ... သူက
အတည်ပေါက်နဲ့ ဟာသလုပ်သွားတာကိုး... ” ဟူ၍ မကျေမချမ်း
နှင့် ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

“ဒါက အင်ကမ်းအောတစ်ရဲ့ဖိုင်၊ ဒါက ဂျန်နရယ်(လ်)
လယ်ဂျာဖိုင်၊ ဒါက ရစီ(ဖ်)အေးဘယ်(လ်)ဆက်ရှင်ရဲ့ဖိုင်၊
ဒါက ကော့(စ်)ကွန်ထရိုး(လ်)ဆက်ရှင်ရဲ့ဖိုင်၊ ကော့(စ်)
ကွန်ထရိုး(လ်)ဆက်ရှင်မှာ ကစ်ချင်းရယ်၊ ဘောကရီရယ်၊
ဘွတ်ချရီရယ်၊ ဘန်းကွတ်ရယ်၊ ဂျန်နရယ်စတိုရယ်၊ ပူးလ်
ဆိုဒ်ဘားရယ်ရှိတာ မင်းသိပြီးပြီနော်... အင်ကမ်းအောတစ်
ရဲ့ တစ်နေ့စာ စာရင်းရယ်... ကော့စ်ကွန်ထရိုးဆက်ရှင်ရဲ့
တစ်နေ့စာ စာရင်းရယ်ကို သိရမှ ကော့(စ်)ရီပို့တစ်စောင်
ကို တစ်နေ့စာအတွက် ထုတ်လို့ရမယ်... အဲဒီကော့(စ်)ရီပို့
က တနင်္လာနေ့အတွက်ဆို အင်္ဂါနေ့မှ ထုတ်လို့ရတယ်...”

ဒီနေ့ထုတ်ထားတဲ့ ဆောင်ချာတွေက နောက်တစ်နေ့မှ ရတာကိုး... ဒါက ဒေးလီးကော့(စ်)ရီပို့လို့ ခေါ်တယ်... အဲဒီကော့(စ်)ရီပို့က ကိုယ့်ဆီကို တစ်စောင်၊ ဂျီအမ်ဆီကို တစ်စောင်၊ ဖရန့်အော့ဖစ်က မန်နေဂျာဆီတစ်စောင်၊ ဒါရိုက်တာဆီ တစ်စောင် ပို့ပေးရတယ်... အဲဒီကော့(စ်)ရီပို့ကို ခင်ထူးဆွေ လုပ်ရတာ... ကိုယ်တို့က အဲဒီကော့(စ်)ရီပို့ကို ဖတ်ပြီးမှ ဟိုတယ်ရဲ့အရှုံးအမြတ်ကို သိရမှာ... အင်ကမ်းက နည်းပြီး အသုံးစရိတ်တွေများလို့ ကော့(စ်)တက်နေရင် ဟိုတယ်မှာ လော့(စ်) ဖြစ်နေပြီပဲ... ဒီတော့ကာ ကော့(စ်) မတက်အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ရာမှာ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် ဒါကြောင့်မို့... မင်းကို အလုပ်စင်စင်ချင်းမှာ အခြေခံသဘောတရားသိဖို့ ဆက်ရှင်တစ်ခုဆီမှာ လေ့လာခိုင်းထားတာ... နောင်ကျရင် လိုအပ်လို့ ကိုယ့်နဲ့အတူ ဆက်ရှင်တွေမှာ ချက်ကင်လုပ်ရင် မင်းသိထားရအောင်လို့ပေါ့... သိထားရမယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး... သိထားရင်တော့ ကောင်းမယ်ပေါ့... မင်းရဲ့တာဝန်ကတော့ ရောက်လာသမျှ စာရွက်စာတမ်းမှန်သမျှကို သက်ဆိုင်ရာ ဖိုင်တွေမှာ မမှားအောင် တွဲဖို့ရယ်... ကိုယ့်ကို ဒေးလီစကယ်ဂျူးထုတ်ပေးဖို့ရယ်... အပွင့်မန်တွေရှိခဲ့ရင် ရီမိုင်းလုပ်ဖို့ရယ်၊ ဒါက အကြမ်းဖျင်း သိရမယ့်အလုပ်တွေပေါ့... နောက်ပိုင်းမှာတော့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ မင်းကို အလုပ်က သင်သွားလိမ့်မယ် ဟုတ်ပြီလား။”

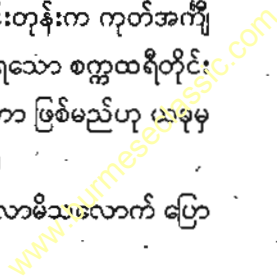

“ဟုတ်ကဲ့...”

ရှည်လျားစွာသော စကားတို့ကို မနားစတမ်း ပြောကာ သူ့ခုံမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်သွားထိုင်နေသော ဦးခန့်ထည်ကို ကြည့်ပြီး မေနှင်းဆီ ငြိမ်သက်ကျန်ရစ်၏။ ဦးခန့်ထည်ကတော့ မေနှင်းဆီ၏ အကြည့်ကို မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလားတော့ မသိ... အိပ်ဆောင်ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ကာ ဘာတွေမှန်း မသိ၊ တစ်ချောက်ချောက်နှင့် ရိုက်နေတော့တာပါပဲ။ သူမ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော “ထူး” တို့ ရုံးခန်းတွေနှင့် မဆိုင်စွာ ဦးခန့်ထည်၏ ရုံးခန်းက ဟိုတယ်၏ ဒုတိယထပ်မှာ ဖြစ်ပြီး ဟိုတယ်၏ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဂျန်နရယ်မန်နေဂျာ၏ ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်း ဖြစ်သည်။

ဆရာနှင့် အတွင်းရေးမှူး တစ်ခန်းတည်းအတူ နေရသည်ဆိုပေမဲ့ နှင်း၏ ရုံးခန်း အဲ... (ဦးခန့်ထည်၏ ရုံးခန်း) က လူဆယ့်တစ်ယောက်ရှိသော ထူးတို့ အကောင့်(စ်)ရုံးခန်းထက်ပင် ကျယ်ဝန်းကာ များစွာကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသေးတော့... ။ ထူးတို့ ရုံးခန်းထက်ပင် များစွာ အရှိန်မြင့်မားလွန်းလှသော အအေးဒဏ်ကြောင့် ယူနီဖောင်းချုပ်ဖို့ သူမကို ကိုယ်တိုင်းတုန်းက ကုတ်အင်္ကျီသုံးထည်စာ ပါပြီး ဟိုတယ်ကြီးပေါ်မှာ နေရသော စက္ကထရီတိုင်းဟာ ကုတ်အင်္ကျီလက်ရှည်တွေ ဝတ်ထားရတာ ဖြစ်မည်ဟု ယခုမှ ဝင် နားလည်သဘောပေါက်စွာ တွေးမိ၏။

ဒီဟိုတယ်မှာက “နှင်း” လေ့လာမိသလောက် ပြော

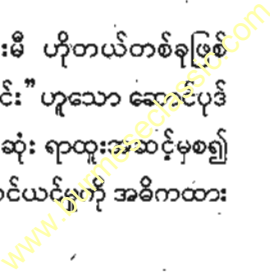
ရမည်ဆိုလျှင် ယူနီဖောင်းတွေက ရာထူးအဆင့်အတန်းလိုက် ကွဲသွားတာမျိုး ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်၏ မိန်းရုံးချုပ်က ဩစတြေးလျမှာ ရှိတာဖြစ်ပြီး များသောအားဖြင့် အရာရှိတော်တော်များများဟာ နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှ နိုင်ငံခြားမှ လာပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်တာ မြန်မာဆိုလို့ ဦးခန့်ထည်တစ်ယောက်သာ ရှိပြီး မြန်မာပြည်မှ မြန်မာလူမျိုးအရာရှိကတော့ သုံးယောက်ပဲ ရှိ၏။ နိုင်ငံခြားမှ ရုံးအခြေခံကာ လာရောက်ဖွင့်လှစ်သော ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် Front Office ဟု ခေါ်သော ဟိုတယ်၏ အရှေ့ပိုင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော ဝန်ထမ်းများက လည်ပင်းစေ့ ခါးရှည် အင်္ကျီလက်ရှည်ကိုယ်ထည်နှင့်အတိကို ခြေမျက်စိတိုင်အောင် ရှည်သော စကပ်အရှည်ဝတ်ရကာ အဆင်အသွေးက “ချိတ်” ဒီဇိုင်းပုံစံ ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဘားတွေနှင့် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော စားပွဲထိုးများနှင့် ကောင်တာထိုင်ကာ ငွေရှင်းပေးရသူများကတော့ လည်ပင်းမှာ ကော်လာအပြားကြီးပါသော လက်ဖောင်းလက်ရှည်အင်္ကျီကို ခြေသလုံးတစ်ဝက်အထိရှည်သော စကပ်များနှင့်တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ရသည်။ ဤနေရာမှာ (ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းယောက်ျားများက ဥရောပစတိုင်ရှပ်လက်ရှည်၊ နက်တိုင်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ကာ လိုအပ်လျှင် ကုတ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပါဝတ်ရသော ပုံစံတူအနေအထားများဖြစ်၏။

စက္ကထရီများကတော့ ဒူးခေါင်းနှင့်အတိရှိသော စကပ်ကို ဝတ်ရပြီး အပေါ်မှ လည်ပင်းကော်လာကြယ်သီးအစေ့တပ်

အင်္ကျီ အဖြူပေါ်မှာ ဘိုးတိုင်(လ်)အမဲလေးကို ချိတ်ရပြီး ထိုအပေါ်မှ စကပ်နှင့် အဆင်အသွေးတူ ကုတ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် လက်ရှည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ထပ်ဝတ်ခွင့်ရှိပြီး ကိုယ်ထည်မှာတော့... ကုတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးအစေ့ တပ်ရလေ၏။ စကပ်က ဒူးခေါင်းနှင့်အတိဖြစ်နေတာမို့ အသားကပ်ခြေအိတ်ကို အမြဲစွပ်ထားရကာ အောက်မှလေဒီရှူးဖိနပ်ကိုသာ အမြဲစီးခွင့်ရှိသည်။

“ထူး” တို့လို Back Office(ဟိုတယ်အနောက်ပိုင်းရုံးခန်း) မှာ အလုပ်လုပ်ရသူများက အဖောင်းမပါသော လက်ရှည်အင်္ကျီကို ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ ရှည်သော စကပ်များ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ရ၏။ အရာရှိယောက်ျားများအတွက်ကတော့ ယူနီဖောင်းလို ပုံစံမျိုး ကန့်သတ်ထားတာမျိုး မရှိပေမဲ့ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ကို အောက်မှ စတိုင်(လ်) ဘောင်းဘီအနက်၊ နက်ပြာ၊ မီးခိုး၊ ခိုပြာ၊ စိမ်းပြာ အစရှိသဖြင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ရသည်။ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်သည့်အခါဆိုလျှင်တော့ ဘောင်းဘီနှင့် အဆင်အသွေးတူ ကုတ်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ဆင်ရသည်။ အရာရှိအမျိုးသမီးများအတွက် စကပ်ရှည်နှင့် တစ်ထပ်တည်းဝတ်ရသော ကုတ်ပုံစံအင်္ကျီလက်ရှည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ရသည်။

နိုင်ငံတကာအဆင့်အတန်းမီ ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်သည့်အတွက် “သန့်ရှင်းခြင်းနှင့် သပ်ရပ်ခြင်း” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုကို လက်ကိုင်ထားကာ ဟိုး... အမြင့်ဆုံး ရာထူးအဆင့်မှစ၍ အောက်ဆုံးရာထူးအဆင့် အဆုံး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို အဓိကထား

ကာ အစဉ်အမြဲ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စေရသည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ “နှင်း” က ယူနီဖောင်း မရသေးသဖြင့် အပြင်အဝတ်အစားနှင့်သာ အလုပ်ဆင်းနေရချိန် ဖြစ်၏။ တခြားစက္ကထရီများကို ကြည့်ရတာ သူတို့ဝတ်စုံနှင့် သူတို့ လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းကာ အစဉ်အမြဲ “စမတ်” ဖြစ်နေတာကို သဘောကျနေမိသော “နှင်း” မှာ ကိုယ့်အလှည့်ကျလျှင်တော့ သူတို့ လို ကြည့်ကောင်းပါ့မလားဟူ၍ တွေးမိကာ ရင်ထဲ စိုးထိတ်မိသား။

“မင်း... ယူနီဖောင်း မရသေးဘူးလား...”

ဖိုင်များကို စင်ပေါ်မှာ သေသေသပ်သပ် ပြန်စီရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသော နှင်းမှာ ဦးခန့်ထည်၏ အမေးစကား ကြောင့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကို လစိုင်းပြန်ကပ်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း။ ဦးခန့်ထည်နှင့် သူမက အတွေးချင်း တိုက်ဆိုင်တူညီသွားတာ။ နှင်းက ယူနီဖောင်းအကြောင်း တွေးနေတုန်း သူကလည်း ယူနီဖောင်းအကြောင်း မေးလာတာ။

“ဟင်... မေနှင်းဆီ...”

ဦးခန့်ထည် ထပ်မေးမှပင် ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတစ်ထော ကို ရပ်ပစ်ရင်း...

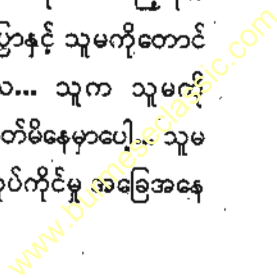
“ရှင် ဟုတ်ကဲ့... ကိုယ်တိုင်းတော့ ယူထားပြီးပါပြီ... ဒါ ပေမဲ့ အခုထက်ထိတော့ မရသေးဘူး...”

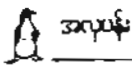
“အေးလေ... မရသေးလို့ မင်းမဝတ်ရသေးတာပေါ့... ဘာကြောင့် မရသေးတာလဲဆိုတာ ကိုယ်သိချင်တာ...”

သူတို့ဖာသာ သူတို့ မရသေးတာ သူမက ဘယ်လို လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ... ဘာကြောင့် မရသေးသလဲဆိုတာ မဖြစ်မနေ သိချင်ရင်တော့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ယူနီဖောင်းချုပ်သော ကုလား ကြီးထံ သွားမေးပေးတော့ဟူ၍ စိတ်ထဲမှ စုပွပွဖြင့် ပြောမိပြီး ဖိုင် များကို ဆက်လက်စီနေလိုက်သည်။

“တကယ်ဆို မင်းအလုပ်ဝင်တာ ရက်ပေါင်း လေးဆယ့် နှစ်ရက် ရှိပြီပဲ... အခုလောက်ဆို ယူနီဖောင်း ရသင့်ပြီ... ကိစ္စမရှိဘူး... ကိုယ် အိတ်(ချ်)အာဒီက ဒေါ်တင်မျိုးသန့် ကို မေးလိုက်မယ်...”

ဖိုင်စီနေသော မေနှင်းဆီ၏ လက်ချောင်းများက အလိုလို ရပ်တန့်သွား၏။ အံ့ဩသည် မဟုတ်ပေမဲ့ သူမရင်ထဲ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုလေး ဝင်ရောက်၏။ သူမကိုယ်တိုင်တောင် ကာယကံရှင် ဖြစ်နေပါလျက် ကိုယ် အလုပ်ဝင်တာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိနေပြီမှန်း “မှတ်” မထားခဲ့မိတာ... ကာယကံရှင်မဟုတ်သော ဦးခန့်ထည်က သူမအလုပ်ဝင်သည့်ရက်ပေါင်းကို အတိအကျ ပြော လာတာဆိုတော့... ။ တကူးတက ပြောလာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် သူပြောသွားပုံက သူမ အလုပ်ဝင်သည့်ရက် ပေါင်းကို သူသိနေခြင်းမှာ သူကိုယ်တိုင်မပြောနှင့် သူမကိုတောင် စထူးဆန်းစေသည့်သဘော။ အင်းပေါ့လေ... သူက သူမကို အလုပ်ခန့်ထားသူဆိုတော့လည်း မှတ်မိချင် မှတ်မိနေမှာပေါ့... သူမ အလုပ်ဝင်သည့်ရက်နှင့်အညီ သူမ အလုပ်လုပ်ကိုင်မှု အခြေအနေ

တို့ထက်ပို၍ သူ မသိမသာ အကဲခတ်ချင်ခတ်နေမှာပေါ့... ။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုသည်မှာ ဥပေက္ခာပြုခြင်းနှင့်
 အလေးအနက်ထား အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ဆိုလျှင် ကိုယ့်ကို
 အလေးအနက်ထား အသိအမှတ်ပြုခြင်းကိုသာ ခံယူလိုတာ ဓမ္မတာ
 မို့ မေနှင်းဆီသည်လည်း ထိုသို့သော ခံစားချက်မျိုးနှင့် ဖွဲ့စည်း
 တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်မို့ ဦးခန့်ထည်၏ သူမ
 အပေါ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို တဒဂံမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ကျေနပ်သွား
 ရသည်။

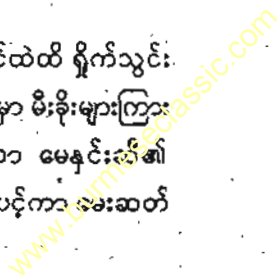
“ဪ... မေနှင်းဆီ... ခုနက ကိုယ်ပြောဖို့ မေ့သွားတယ်
 Every Monday (တနင်္လာနေ့) နံနက်တိုင်းမှာ ဂျီအမ်နဲ့ အတူ
 အစည်းအဝေးရှိတယ်... အရာရှိ ဆယ်ယောက်စလုံးနဲ့ပေါ့...
 အဲဒီအစည်းအဝေးက တစ်ကြိမ်ကို ဟိုတယ်ရဲ့ restaurant
 (စားသောက်ခန်း) တစ်ခုဆီမှာ လုပ်တယ်... လာမယ့်
 အစည်းအဝေးက ဘယ်မှာလုပ်မလဲဆိုတာ ဂျီအမ်စက္ကထရီ
 ဆီမှာ မင်း စုံစမ်းထားရမယ်... အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ
 ဆွေးနွေးနိုင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုမျိုး မင်းပြင်ဆင်ထား
 ရမယ်... အဓိကကတော့ ဘော့(စ်)နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်
 ဆွေးနွေးရမှာပေါ့... ဒါက ပထမအချက်...
 ဒုတိယအချက်က... ကိုယ့်လက်အောက်မှာရှိတဲ့ ဌာနခွဲ
 တိုင်းကို Tuesday (အင်္ဂါ)က စပြီး Friday (သောကြာ)အထိ
 နံနက်ကိုးနာရီကနေ ဆယ်နာရီခွဲအထိ ကိုယ် discussion

(ဆွေးနွေးမှု)လုပ်လေ့ရှိတယ်... အဲဒီတော့ မင်းက ကိုယ်နဲ့
 ဆွေးနွေးမယ့်ဌာနတိုင်းကို အလှည့်ကျ စီစဉ်ပေးရမယ်...
 သူတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရမယ်... ဟုတ်ပြီ
 လား...”

ပြောပြီးသည်နှင့် မာဘိုရီစီးကရက်ဖင်စီခံ အဖြူ
 နီလီပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိသောက်လိုက်တာမို့ အင်း... ဒီနေ့နံနက်
 ပေါ့ကို တက်တက်ချင်း လှေကားမှာကတည်းက စီးကရက်အနံ့
 ဘင်းထောင်းထအောင် နံနေတာ ဒီကျေးဇူးရှင်ကြောင့်ဟုဆိုတာ
 နားခံကို မေနှင်းဆီ သိလိုက်ရသည်။ မီးကုန်ယမ်းကုန် ဖွင့်ထား
 သော ဒီအေးအေးစိမ့်စိမ့် အဲကွန်းခန်းထဲမှာ သူမို့လို စီးကရက်
 သောက်ရက်လေခြင်းဟု စိတ်ထဲမကျေမနပ် ပြောမိပြီး ဦးစည်းကမ်း
 နဲ့သောက် ဒီနေရာမှာတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စည်းကမ်းမလုပ်နိုင်ဘူး
 ဟူ၍ လည်း ထောက်ပြပြောလိုက်ချင်စိတ်က လျှာဖျားတွင်
 နေကာ ဪ... ငါ့နယ်နော်... ငါ့ကို အလုပ်ဝင်သည့်ရက်က
 သိကာ အရေးအရာထား အသိအမှတ်ပြုထားသော ဆရာသမား
 တို့ စိတ်ထဲက ဆရာလုပ်မိလေခြင်းဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်လည်
 နှိပ်နှိပ် သိမ်း ဆင်ခြင်လိုက်ရသည်။

စီးကရက်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ရင်ထဲထိ ရှိုက်သွင်း
 အေးဆေးစွာ ရှူထုတ်လိုက်သော ခန့်ထည်မှာ မီးခိုးများကြား
 မှာ သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသော မေနှင်းဆီ၏
 နှုတ်လုံးဝိုင်းကြီးများကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်နှုံးပင့်ကာ မေးဆတ်

ပြီး "ဘာလဲ မေနှင်းဆီ... ဘာမရှင်းတာ ရှိသလဲ... " ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါမှ မေနှင်းဆီလည်း အတွေးတွေ တစ်ထပ်ကြီးဖြင့် စိတ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေမိသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်ကာ...

"ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး... သိုင်းကျူးပါ..."

ဟု ပြောပြီး ကိုယ့်စားပွဲမှ ဆုံလည်ဆိုဖာနဲ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမ၏ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားမည်ထင်ရသော မျက်နှာကို ဦးခန့်ထည် မတွေ့စေလိုခြင်းငှာ ဆုံလည်ဆိုဖာကို ကွန်ပျူတာထဲ လှည့်ထိုင်ပြီး ဦးခန့်ထည်အား ကျောပေးလိုက်မိတော့၏။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ မေနှင်းဆီ၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်းကို ဘုမသိဘာမသိဖြင့် သူ့ရလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သွားရသူက ခန့်ထည် ဖြစ်ပြီး ထိုနားမလည်မှုနှင့်အတူ စီးလင်းကိုသာ ပိုတိုးရှိုက်ဖွာလိုက်တော့သည်။

"ဘယ်လိုလဲ မေ... အဆင်ပြေရဲ့လား... ပထမဦးဆုံး ဆရာသမားနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရသော အခြေအနေ..."

"အခုထိတော့ အားလုံး ဖိုင်းတာပဲ ထူးရဲ့... သိုင်းကျူးဦးလေးကြီး..."

ထူး၏အမေးကို ပြန်ဖြေရင်းနှင့်မှ ဟင်းထည့်ပေး

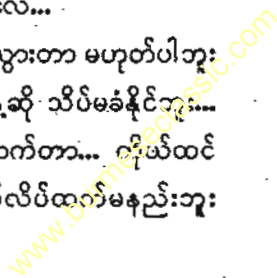
သော ဦးလေးကြီးကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ထမင်း စားပွဲရှိရာဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ ထမင်းစားပွဲသို့ရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်တာ အသားဟင်းပန်းကန်၊ အရည်ဟင်းပန်းကန်နှင့် ထမင်းပန်းကန်တို့ကို ကိုယ့်ရှေ့ စားပွဲပေါ်ချကာ ဇွန်းခက်ရင်းကို တစ်သျှူးနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး ဆာနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ထမင်းကို အားပါးတူရ စားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ထမင်းကို တစ်ဇွန်းနဲ့တစ်ဇွန်းစားပြီး အရည်ဟင်းကို ရွတ်ခနဲ သောက်လိုက်ပြီးမှ ဇွန်းခက်ရင်းကို ချကာ အနည်းငယ် ကိုက်ချင်သလိုရှိလာသော ခေါင်းကို နားထင်ထိပ်နားဖိလိုက်ရင်း မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မေ... နေမကောင်းဘူးလား... ခေါင်းကိုက်လို့လား..."

"နေကတော့ ကောင်းပါတယ်... ခေါင်းက နည်းနည်းကိုက်နေတယ်..."

"ဆရာ့အနားမှာ နေရတော့ မေ အတန်းရှင်း များသွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်... အဲဒါကြောင့် မေ ခေါင်းကိုက်တာ ထမင်းစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်လေ..."

"အလုပ်လုပ်ရလို့ အတန်းရှင်းများသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး ထူးရယ်... ကိုယ်က စီးကရက်အနံ့ဆို သိပ်မခံနိုင်ဘူး... ဦးခန့်ထည်က စီးကရက်သိပ်သောက်တာ... ကိုယ်ထင်တယ် ဒီတစ်မနက်မှာ သူ ဆယ်လိပ်ထက်မနည်းဘူး"

သောက်ထားတာ... အဲဒီအနံ့က ကိုယ့်ခေါင်းကို ကိုက်စေတာ ထူးရဲ့... ”

“အဲဒါဆိုရင် ပြဿနာပဲ မေ့ရေ... ဆရာက စီးကရက်ကို ဖင်က မီးခိုးထွက်အောင်အထိ သောက်တာ... ရှင် ဒီလိုခေါင်းကိုက်ပုံမျိုးနဲ့ဆို မလွယ်ဘူး မေ့ရေ... ဆရာက စီးကရက်သောက်တာမှာ နာမည်ကြီး... ”

“အင်း... အင်တာဗျူးဝင်ခဲ့စဉ်က သူ့ကို စီးကရက် သောက်တတ်သလား မမေးခဲ့မိတာကပဲ ကိုယ့်အမှားထင်တယ်...”

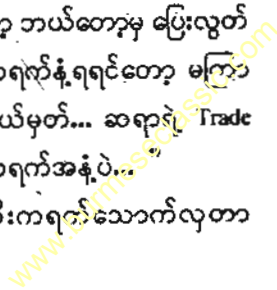
မေနင်းဆီက ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပြောပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကာ ထမင်းကို ဆက်စားလိုက်၏။ သူမတို့ဟိုတယ်မှာက နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီကနေ တစ်နာရီခွဲအထိက ထမင်းစားချိန်၊ နားနေချိန်အတွက် ပေးထားပြီး နံနက်စာ၊ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာကို ဟိုတယ်မှ ကျွေး၏။ စက္ကထရီများ အပါအဝင် ဝန်ထမ်းများက ဤ Staff Mess ဟု ခေါ်သော ဝန်ထမ်းများ စားသောက်ဆောင်မှာ စားသောက်ရပြီး အရာရှိများကတော့ Officer Meal Room ဟုခေါ်သော အရာရှိများအတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးသော ဟိုတယ်အဆောက်အအုံရှိ စားသောက်ခန်းမှာ စားသောက်ရသည်။

ထမင်းကို အသားဟင်းနှစ်မျိုး အရည်ဟင်းတစ်ခွက်နှင့် အသီးအနှံကြော်တစ်ခွက်စီ ဝန်ထမ်းများအတွက် စီစဉ်ပေးပြီး ထမင်းစားပြီးလျှင်လည်း အချိုတည်းစရာ ကိတ်မုန့်၊ ရာသီပေါ်အသီးအနှံ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့် အချိုရည်တို့ကို ကြိုက်ရာ

သုံးဆောင်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးထားသည်။ ထူးကတော့ ပြောပါသည်။ အရာရှိများအတွက် ဟင်းလျာများက Buffet (ဘူဖေး) ဟုခေါ်သော အမယ်မျိုးစုံ ဟင်းချက်ထားပြီး ကြိုက်နှစ်သက်ရာ စားသောက်နိုင်ကာ အဆများစွာ ကောင်းမွန်သာလွန်သည့် အပျံ့စားဟင်းများနှင့် ယှဉ်လျှင် သူမတို့ မက်စ်မှ ဟင်းလျာများက “ပမ္ဘာ” ဖြစ်သွားတတ်သည်ဟူ၍... ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ သူမတို့ မက်စ်(စ်)မှ ဟင်းလျာများကိုလည်း သဘောကျနှစ်မြိုက်စွာ စားသောက်နိုင်ကာ ဝန်ထမ်းများအတွက် အဆင်ပြေစေရအောင် အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးထားနိုင်သော ဤ Royal Crown (ရှိုင်ရယ် ခရောင်) ဟိုတယ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်နေရတာပါပဲ။ ထမင်းစားချိန်ကို မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်သာ အချိန်ယူပြီး မက်စ် အပေါ်ထပ်ရှိ အဝတ်လဲသည့်အခန်းမှ ခုတင်တို့မှာ အညောင်းအညာဖြေရန် အချိန်ယူခဲ့ရသည်မှာလည်း အမြဲလိုပင်။

“အခန်းထဲ ဝင်လာရင် စီးကရက်အနံ့ရလိုက်တာနဲ့ ဆရာရောက်လာပြီဆိုတာ အားလုံးသိနိုင်တယ်... ဆရာက ခြေသံသိပ်လုံတယ်လေ... တစ်ခုခု ခိုးလုပ်ချိန် ခြေသံစောင့် နားထောင်ပြီး ပြေးမယ်ဆိုလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြေးလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ စီးကရက်နဲ့ရရင်တော့ မကြာခင်မှာ ဆရာရောက်လာတော့မယ်မှတ်... ဆရာရဲ့ Trade Mark (အမှတ်အသား)က စီးကရက်အနံ့ပဲ...”

အဲဒီလောက်တောင် စီးကရက်သောက်လှတာ

ရောဂါဖြစ်မှာ မကြောက်ဘူးလား၊ မသိဘူးဟူ၍ ထမင်းစားရင်းမှ တွေးမိ၏။

“ဟယ်လို မေနှင်းဆီ... ဆရာသမားနဲ့ အိုကေလား...”

ထိုအခိုက်မှာပဲ ရီဆက်ပရှင်မှ အစ်မကြီးအုပ်စုက မေနှင်းဆီကို သူမတို့စားပွဲဘေးမှ ဖြတ်အသွား နှုတ်ဆက်ရင်း မေးတာမို့ မေနှင်းဆီမှာ ပြုံးပြကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ပြေပါတယ် မမ...”

“Take care (သတိထား) နော် မေနှင်းဆီ... ကိုယ်တို့ Royal Prince ရွှင်ရယ်ပရင့်စ် (တော်ဝင်မင်းသား) လေးက လူကလေး ချောသလောက် စိတ်က လက်တစ်ဆစ်ပဲ ရှိတာ... သူ့ရှေ့မှာ ယောင်လို့တောင် အမှားမလုပ်မိစေနဲ့... မေနှင်းဆီက Hotel Life (ဟိုတယ်လုပ်ငန်း)အကြောင်း ဘာမှ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတော့ ကိုယ်တို့က စေတနာနဲ့ သတိပေးရတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သိုင်းကျူးပါ...”

ထိုအစ်မကြီးများက ပြောချင်တာ ပြောပြီး သူမတို့ မျက်စောင်းထိုးက စားပွဲမှာ သွားရောက်ထိုင်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ထူးထံ ခပ်တိုးတိုးမေးမိ၏။

“ထူးရေ... အခုက သူတို့ပြောသွားတဲ့ ရွှင်ရယ်ပရင့်စ် ဆိုတာ ဦးခန့်ထည်ကို ပြောသွားတာလား...”

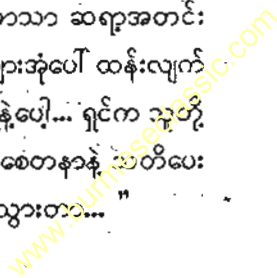
“အသေအချာပေါ့ဟယ်... ရှင်ဆရာက ကိုယ်တို့ဟိုတယ်

မှာကော တခြားဟိုတယ်မှာပါ ရွှင်ရယ်ပရင့်စ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတယ်ကွ... သူ့ကို မဒီတော်တော်များများက ခိုက်ကြတယ်... ရှင်ဆရာကလည်း ခိုက်ချင်စရာကောင်းအောင် ရုပ်ကလည်း ချောမောလှပခန့်ညား... တကယ့်ကို ဂျွန်တဲ(လ်) မန်းလေး... အဲဒါအပြင် ကာရိုက်တာကလည်း အလွန်ကောင်းဆိုတော့...”

“ဒါပေမယ့် ဦးခန့်ထည် အပေါက်ဆိုးတာတော့ သူတို့ သိတယ်နော်...”

ထိုအခါမှာတော့ ထူးက မျက်လုံးမှူးမိုတ်သွားသည်အထိ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်းခါပြီး သူမအနား ခေါင်းငဲ့ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“ဘယ်ကလား... အဲဒီအပေါက်ဆိုးတာကိုပဲ သူတို့က ကြွေကြွေဂမုန်းတွေ ဖြစ်နေကြတာ... သီဂီနေရာမှာ ဗေကန့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း သိရော သူတို့လည်း အပြေးအလွှား လျှောက်လွှာတင်ကြတာလေ... အခွင့်အရေးသာရရင် ဆရာရဲ့စက္ကထရီဖြစ်ရဖို့အတွက် သူတို့ အားကြီးမာန်တက်ကြီးစားကြတာပဲ... ဆရာကွယ်ရာမှာသာ ဆရာအတင်းပြောနေတာ... အရှေ့မှာဆိုရင်တော့ ပျားအုံပေါ် ထန်းလျက်ရည်ပုံး လောင်းချထားတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ပေါ့... ရှင်က သူတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့... ရှင်ကို စေတနာနဲ့ သတိပေးသလိုလိုနဲ့ သက်သက်နှိမ်ပြီး ဆော်သွားတာ...”

“ဟုတ်ပါ့မလား ထူးရယ်...”

“ဪ... ကဲ ဒီကလေးမ... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရိုးသားနေရတာလဲ... သိက္ခိနေရာမှာ ယူကို ရွေးလိုက်ပြီး လည်းဆိုရော... အိတ်(ချ်)အာဒီ (H.R.D) ကို အရင်ဆုံး ရောက်လာတာ သူတို့အုပ်စုပဲ...”

“ဘာလို့လဲ...”

“ယူရဲ့ ပါဆန်နယ်(လ်)ဒေတာကို လာကြည့်တာလေ... ဆရာ ရွေးချယ်ရလောက်အောင် ယူမှာ ဘာအရည်အချင်း တွေ ရှိလို့လဲ... သိက္ခိထက် အထူးသဖြင့် သူတို့ထက် ဘာ များ အားသာသလဲပေါ့... အဓိကကတော့ ယူရဲ့ပါဆန် နယ်(လ်)လတီကို ကြည့်ချင်ကြတာပေါ့ကွာ... ယူက ချော သလား မချောသလားပေါ့...”

“ကိုယ့်ရုပ်ကို တွေ့တော့ သူတို့ သိပ်ပျော်ရွှင်သွားကြမှာ ပေါ့နော်... ကိုယ်က လှမမလှတာကိုး...”

“ယူက ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ မေရဲ့... ယူဆီမှာ သိပ်ချောမောလှပနေတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ ထူးထင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုး ရှိတယ်... မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်... အထူးသဖြင့် ဒီလို တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံက ယူကို မေနှင်းဆီ အဖြစ် တစ်ခါတွေ့ပြီးရင် မေ့လို့မရနိုင်တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်ပဲ...”

ထူး၏အပြောကြောင့် မေနှင်းဆီမှာ ထမင်းသီး မတတ်ပင် ရယ်ချလိုက်မိသည်။ ရယ်ရင်းနှင့်မှလည်း...

“ဟုတ်မှလည်း ပြောပါ ထူးရယ်... ယူက ကိုယ့်ကို ခင် လို့ လှတာမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့... အင်း ပြောမယ့်သာ ပြော ရတာပါ... ကိုယ် ချောတာ မချောတာ သူတို့ကိုယ့်အပေါ် မှာ နာလိုတာ မနာလိုတာ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး... ကိုယ် ဂရုစိုက်တာ စိတ်ဝင်စားတာ အလုပ်ပဲ... အဓိကက ကိုယ် က အလုပ်လုပ်ချင်တာ... သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဦးခန့်ထည် ကို သဘောကျလို့ သူတို့ရဲ့ ပံ့ပိုးမှုအဖြစ် ဘယ်လိုပဲ ချီးမြှောက်ထား ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး... အဲ ဦးခန့်ထည် သာ စိတ်ဝင်စားလို့ လိုအပ်တယ်ဆိုရင်တော့ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားရှိသည်တို့နှင့်အညီ သူ့စက္ကထရီ ပီသစွာ အောင် သွယ်ပေးရင် ပေးရမှာပေါ့... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ကွ... ကိုယ်က ဦးခန့်ထည်ရဲ့ Personal Secretary (ကိုယ်ရေး အရာရှိ) မဟုတ်ဘဲ၊ Royal Crown ဟိုတယ် (ရှိုင်ရယ် ခရောင်း) ရဲ့ Cost Controller (ငွေကြေးထိန်းချုပ်သူ) ရဲ့ Secretary (အတွင်းရေးမှူး) ပဲလေ... ဦးခန့်ထည်နေရာမှာ အခြားသော အခြားသောသူတွေ ပြောင်းသွားရင်လည်း ကိုယ်က ဒီအလုပ် လုပ်နေရမှာ... ဒီတော့ကာ ဗုဒ္ဓက ပြောသလို Personal Secretary (ကိုယ်ရေးအရာရှိ) အဖြစ် အောင်သွယ်ပေးစရာမှ မလိုတာနော်... အဲဒီတော့ သူတို့

ဘာသာ ဦးခန့်ထည်ကို သဘောကျလို့ လိုချင်ရင် သူတို့ အရည်အချင်းနဲ့ ကြိုးစားပေါ့ မဟုတ်လား... ဟဲဟဲ... ”
“ဟယ် မေရယ်... ယူကတော့လေ... တကယ့်ကို လောင်စိန်ပဲ... ”

“မလွဲမသွေ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုကတော့ ရှိနေတယ် ထူးရဲ့... အဲဒါအားလုံးဆိုရင် သူတို့က ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သိပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ လုပ်ငန်းအတွေ့ အကြံ မရှိတာ၊ အထူးသဖြင့် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းအတွေ့အကြံ မရှိတာ သူတို့ သိသွားပြီလေ... ဒီတော့ကာ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို အထင်သေးရင် သေးနေမှာ... အဲဒီတော့ သူတို့ အထင်သေးတာ မခံရဖို့အတွက် ကိုယ်ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်... ကိုယ် ကြိုးစားပြီး အမှားမပါအောင် အလုပ်လုပ်ရင် ကိုယ်လည်း အင်ပရက်ရှင်အဒေါင်းမခံရဘူး... ကိုယ့်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ ဦးခန့်ထည်လည်း မျက်နှာပျက်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်တယ်... ကိုယ် ကြိုးစားဖို့ လိုတယ်.. ကြိုးစားရမယ်... နိုင်ငံတကာမှာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့ ဦးခန့်ထည်ရဲ့အရည်အသွေးကို မမီရင်တောင် Follow up (အနောက်ကအမီ)လိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်...ဒါက ကိုယ် မလွဲမသွေ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုပဲ... ထူးရဲ့... ”

မေနှင်းဆီဟု လူတကာ အသိအမှတ်ပြုစေနိုင်သော ထူးခြားသည့် မျက်နှာဝန်းတစ်ခုက အရည်ကြည်လဲ့လဲ့ ဖုံးလွှမ်း

ကာ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလင်းလက်လို့ နေ၏။

ထူးသည် ငယ်ရွယ်သော အသက်ပင် ရှိလင့်ကစား လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် စိတ်အားထက်သန်တက်ကြွနေသူ မေနှင်းဆီကို ကြည့်ပြီး Cost Controller (ငွေကြေး ထိန်းချုပ်သူ)၏ Secretary (အတွင်းရေးမှူး) အဖြစ် မေနှင်းဆီကို ဆရာ ဦးခန့်ထည် ရွေးချယ်ခန့်မြစ်လိုက်သည့် သဘောကို အလိုလို နားလည် သဘောပေါက်လိုက်ရပါတော့သည်။

အင်းပေါ့လေ... မေနှင်းဆီအပြောနှင့်ဆိုလျှင်တော့ ဦးခန့်ထည်က နိုင်ငံတကာမှာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ကာ အတွေ့အကြံ ရှိခဲ့သူပဲ... ။ ဒီလောက်တော့ သူလည်း လူကဲခတ်ကျွမ်းကျင်ပါ လိမ့်မည်ဟူ၍... ။

“ဟယ်လို... ဝှစ်မော့နင်း မေနှင်းဆီ...”

“ဝှစ်... မော့နင်းပါ ဦးခန့်ထည်...”

ထူးပြောထားခဲ့ဖူးသလို လူမရောက်ခင်ကတည်းက စီးကရက်နဲ့ အရင်ရောက်လာနှင့်သောကြောင့် မကြာခင်မှာ အခန်းထဲ ဦးခန့်ထည် ရောက်လာမည်ဆိုတာ ကြိုတင်သိနှင့် နေသော မေနှင်းဆီမှာ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံကို သေသပ် အောင် ပြင်ဆင်ပြီး သူ၏စားပွဲပေါ်မှ ထရေး(လင်ဗန်း)ထဲမှ စာရွက် များကို ရှင်းနေသလိုနှင့် မယောင်မလည် ရပ်ကာ ဦးခန့်ထည်ထို့ စောင့်နေလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဦးခန့်ထည်က အခန်းထဲ ဝင်၊ ဝင်လာချင်း နှုတ်ခွန်းဆက်သည်မို့ မေနှင်းဆီ ကလည်း

ဦးခန့်ထည်ဘက် လုံးလုံးလှည့်လိုက်ကာ ယဉ်ကျေးသော အပြုံးနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်၏။

“အိုး... ဗရီးနိုက်(စ်)ပါပဲလား... ယူနီဖောင်းရပြီပေါ့... ဟုတ်လား...”

ဦးခန့်ထည်က မေနှင်းဆီကို ကြည့်ကာ ယူနီဖောင်း ဆင်ထားတာကို ချက်ချင်းပင် မြင်တွေ့သွားပြီး ချီးကျူးလေ၏။ မေနှင်းဆီသည် ဦးခန့်ထည်၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ရရှိလိုက် ပြီးမှာ သဘောကျ ကျေနပ်သွားပြီး “ဟုတ်ကဲ့... မနေ့ညနေကပဲ ဆင်တယ်...” ဟု ပြောပြီး ထရေးထဲမှ စာရွက်တစ်ထပ်ကို ဦးခန့် ထည်ရှေ့ချပြီး သူမ၏စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ တစ်နေ့ အလုပ်ငန်း လုပ်ဖို့အတွက် ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်လိုက်၏။

ခန့်ထည်ကလည်း မေနှင်းဆီ ချပေးသွားသော ဝင် ရွက်ကို တစ်ခုချင်းဆီ သေသေချာချာ ဖတ်ကာ ဆိုင်းထိုးသင့် စေ ထိုး တခြားဌာနသို့ လွှဲရမည့်စာရွက်ဆိုလျှင် စာရွက်ပေါ်မှာ ရှိသည့် ဌာနမှ အရာရှိနာမည်ကို ရေးပေးကာ၊ ဖိုင်တွဲရမည့် စာရွက် ဆိုလျှင်တော့ ဘယ်ဖိုင်မှာ တွဲရမည်ဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာ ချရေး ဆိုင်းမှ အသံတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အလုပ်လုပ်နေသော မေနှင်းဆီဆီသို့ သူ၏အကြည့်က ရောက်ရှိသွား၏။

ဟိုတယ်၏ အတွင်းရေးမှူး ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် အောက်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်တို့ကို သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားသော အဖော်ကို ကျော့ကျော့ကော့ကော့နှင့် စမတ်တကျ ဖြစ်နေသော

မေနှင်းဆီ၏ပုံစံကို ကြည့်မြင်ရသည်မှာ သူ့ရင်ထဲ ချမ်းမြေ့ခြင်း တစ်ခု ဖြစ်ထွန်း၏။

ဝန်ခံရလျှင် ဒီမိန်းကလေးကို သူ့ အင်တာဗျူးစဉ် အချိန်အခါကတည်းက သတိထားခဲ့မိတာ။ အလုပ်လိုချင်သည့် သူမ၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က အမေကို လုပ်ကျွေးချင်သည်ဆို တာ။ မိသားစုကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်သည်ဆိုတာ သူ့သိလိုက်ရသည့် အချိန်မှာ ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့အသိအာရုံထဲမှာ အထင်ကြီးမှုနှင့် အတူ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဟိုတယ်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာဗဟုသုတ မှ မရှိပါဘူး။ လေ့လည်း မလေ့လာထားပါဘူး။ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာရအောင်လည်း လုံလောက်တဲ့အချိန် မရှိခဲ့ပါဘူး ဟူ၍ ပထမဆုံး အင်တာဗျူးချိန်မှာတွင် အထင်ကြီးလောက်စရာ မရှိ သော သူမ၏ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံဗလားက ထိုသို့သော သူမ၏ ပွင့်လင်းစွာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမှုနှင့်အတူ သူမကို ရိုးသားသူအဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ ထပ်ဆင့်အထင်ကြီးမှုတစ်ခုကို ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ သော အချက်နှစ်ချက်ကြောင့် လူ့အမြောက်အမြားထဲမှ သူမကို ရွေးချယ်နှစ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့သလား ဆိုတော့လည်း ထိုသို့ မဟုတ်ပြန်။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို လေ့လာထားရအောင် လုံလောက်တဲ့အချိန် မရှိခဲ့သော သူမက လုပ်ငန်းခွင် ဝင်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေစေ သော လုပ်ငန်းခွင်တွင် လိုအပ်သော သင်တန်းမျိုးစုံကိုတော့ ပြီးစီး အောင်မြင်စွာသင်ကြားထားတာ။ ထိုအတူ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်

တောက်ပနေသော မျက်နှာဝန်းတစ်စုံက မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ် ကြဲ စိတ်ဖြစ်ကာ တကယ့်ကို အလုပ်လိုချင်သည့်စိတ်နှင့် ဒီအလုပ် ကို လာလျှောက်တာ ဖြစ်ပြီး တခြားသော သူများလို ဘာလူမှုရေး ပယောဂမှ မပါဝင်ဘဲ ရိုးရိုးသားသား လာလျှောက်သည်ဆိုတာ အလုပ်ဝင်လျှင်လည်း တက်တက်ကြွကြွနှင့်ပင် အချိန်တိုလေး အတွင်း လုပ်ငန်းအကြောင်း နားလည်ပြီး ကောင်းစွာ အလုပ်လုပ် နိုင်မည့်သူဆိုတာ စသဖြင့်သော မြင်မြင်ချင်းပင် လေ့လာ၍ ကောက် ချက်ချနိုင်သည့် ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော အရိုးခံမျက်နှာ ကြောင့်ပင် လျှောက်ထားသူ လူများစွာထဲမှာမှ သူမကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ရွေးချယ်မှု မှန်ခဲ့သည်ဆိုရမှာပင်။ မေနှင်းဆီ ဆိုသော ဒီမိန်းကလေးဟာ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲ ဖြစ်ပြီး ကိုယ့် အမှားကိုလည်း ဝန်ခံရကာ တာဝန်ယူရသူ ဖြစ်၏။ သူ့အနီးအနား ထတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများနှင့် ဘာမှမဆိုင်စွာ သူ့ကိုလည်း ခန့်ထည် ဆိုသော လူသားတစ်ဦးအဖြစ် သိပ်ကြီး ဦးစားပေးအလေးထား ခြင်းလည်း မရှိစွာ၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိစွာ သူ့ကို သာမန် ဖွဲ့စည်း အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ကာ လက်တွေ့ကြုံဆုံခဲ့ရ ခြင်းဖြင့် သူ့သိခဲ့ရပါပြီ။ ဤသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မေနှင်းဆီ ဆို Secretary (အတွင်းရေးမှူး) တစ်ယောက်အဖြစ် ခန့်ခဲ့ခြင်းမှာ သူ လုံးဝ မမှားတော့ဟူ၍ လုံးဝညသံ ယုံကြည်ခဲ့ရပြီး ထိုမှစ၍ သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီမှာ စိတ်ကျေနပ်ခြင်းတို့သည်သာ စိုးရိမ် ခဲ့တော့သည်။

“ဦးခန့်ထည်... ဒီတစ်ခေါက် မောနင်းဘရီဗင်ကို...”

ကွန်ပျူတာကို ဦးခန့်ထည်အတွက် တစ်နေ့တာ အချိန်ဇယား ထုတ်ပေးနေရင်းမှ ခုနက ဂျီအမ်စက္ကထရီဥမ္မာထံ လာမည့်တနင်္လာနေ့ ဘယ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ်မည်လဲဆိုတာ မေးထားတာကို လှည့်ပြောလိုက်သည့် မေနှင်းဆီမှာ စားပွဲပေါ် ဘယ်ဖက်လက်ကို တင်ကာ ခရော့(စ်)ဘော့ပန်အနက်ကို လက်မှ ကိုင်ရင်းဖြင့် သူမကို ကြည့်နေသော ဦးခန့်ထည်၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ စကားမဆက်နိုင်စွာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြစ်သွား၏။

“ပြောလေ မေနှင်းဆီ... ဘယ်မှာလုပ်မယ်တဲ့လဲ...”

မျက်ခုံးပင့် မေးဆတ်ကာ ပြောလာသည့်အတွက် မျက်လွှာတစ်ချက်ခတ်ကာ မေနှင်းဆီ ဆက်ပြောဖြစ်၏။

“Lake View (ကန်ရေပြင်ရှုခင်း) ရက်စတော့ရင့်မှာ လုပ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်... မနက်ရှုန်နာရီအတိမှာ စမယ်လို့ ပြောပါတယ်...”

“အိုကေ... သိုင်းကျူး...”

“ဝဲ(လ်)ကမ်းပါ...”

သူက သိုင်းကျူးပြောပြီး စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ပေါ် အကြည့်ပြန်ရောက်သွားတာမို့ မေနှင်းဆီလည်း တုံ့ပြန်ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ကာ ကွန်ပျူတာဘက် လှည့်လိုက်၏။

လူက ကွန်ပျူတာဘက်လှည့်ကာ ထိုင်လိုက်ပေမဲ့

ဇာတ်စိတ်ထဲမှာတော့ ခုနက သူမကို ကြည့်နေသော ဦးခန့်ထည်၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပြန်မြင်နေရ၏။ စိတ်ထဲမှာ ဦးခန့်ထည်၏ ထို အကြည့်ဟာ သူမ စကားပြောလိုက်သည့်အတွက် ကြည့်လာသည့် အကြည့်မျိုး မဟုတ်ဘဲ အစောကြီးကတည်းက ကြည့်နေခဲ့သည့် အကြည့်ဆိုတာ တစ်ထစ်ချ သေချာနေရသည်။ သူမ စကားပြောပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှ အောက်ကတည်းက ကြည့်နေခဲ့ဟန် ဖြစ်သော သူ၏အကြည့်ငေးက ရုတ်တရက် အသက်ဝင်ကာ နက်ဆံရွှေလျားသွားတာ... ဒါကို အသေအချာ မြင်တွေ့လိုက်ရသူ မေနှင်းဆီအတွက် ဦးခန့်ထည်၏အကြည့်ဟာ စောစောကတည်းက ကြည့်နေသည့်အကြည့်ဆိုတာ တစ်ထစ်ချ တွေးထင်လိုက်နိုင်၏။ သူ ဘာလို့များ သူမကို ကြည့်နေတာပါလိမ့်။ ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော သူမ၏ပုံစံကပဲ ကိုရိုကားယားဖြင့် အချိုးမကျ ဖြစ်နေလို့လား။ ထိုသို့ တွေးမိလိုက်ပြန်တော့ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ဝင် ဖြန်းခနဲ ထကာ ကျောတွန့်သွားရသည်။ သို့သော် ဒါဟာ ဘစ်ဇဏတာပင်။

အလုပ်ကိုသာ ဦးစားပေးကာ၊ အလုပ်အကြောင်းကိုသာ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားခဲ့သော မေနှင်းဆီက ယူနီဖောင်းဝတ်စား အချိုးမကျလည်း ဘာဖြစ်သလဲ။ ကိုယ်က ဒီဟိုတယ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဟု ကိုယ့်စိတ်ကို သက်သာစေမည့် အတွေးအား ချက်ချင်းတွေးပြီး ဦးခန့်ထည်၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မေ့ပစ်လိုက်၏။ သူ့မှာ မျက်စိရှိလို့ ကြည့်

တာကြည့်ပစေပေါ့။ ပဲ့ပါမဲသွားပါဘူး... ဟွန်း...။ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကာ ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်၏။

ခဏအကြာ အနောက်မှ ဦးခန့်ထည်စားပွဲဆီမှ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ ကွန်ပျူတာမော်နီတာပေါ်မှာ ဦးခန့်ထည်ကို ထိုင်ရာမှ ထပြီး အနောက်မှာ ဖိုင်အဟောင်းများ ထားရာ အခန်းထဲ ဝင်သွားတာကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခန်း၏ ဘေးဘက်မှာ အိမ်သာနှင့် လက်ဆေးကန် ရှိပြီး ကော်ဖီ ကြိုက်တတ်သော ဦးခန့်ထည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ရန် ရေနွေးကြိုစရာ မီးဖိုနှင့် စတီးခရုးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနံ့ဘေးမှာတော့ ရေခဲသေတ္တာဝမ်းဒိုးအသေးတစ်လုံးရှိပြီး ထိုရေခဲသေတ္တာအပေါ်မှာ ဦးခန့်ထည်အတွက် သီးသန့်သောက်စရာ ကြော့မတ်ခွက်၊ နက်(စ်)ကော်ဖီပုလင်းတစ်လုံး၊ သကြားထုပ်ဗူး၊ နို့မှုန့်ထုပ်ဘူးနှင့် တစ်သျှူးစက္ကူဘူးတစ်ဘူး တင်ရှိထားသည်။ ဒါတွေဟာ သူမ ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အရှေ့ စက္ကထရီသီဂီ၏ ဦးခန့်ထည်အတွက် တစ်ဦးတစ်ဖျားသီးသန့်ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းများပင်။ အင်းပေါ့လေ... သီဂီကတော့ သူမြတ်နိုးလေးစားသော ဆရာသမားကို တယုတယလေးတွေ လုပ်ပေးချင်သည့်စိတ်နှင့် ဒါတွေ ပြုလုပ်ထားမှာပင်။ မစ္စတာခန့်ထည်ကလည်း ကော်ဖီကိုဆို ထမင်းမစား ဟင်းမစားဘဲနှင့်ပင် တစ်နေ့ကို ခြောက်ကြိမ်ထက် မနည်း သောက်တတ်ခဲ့တာတဲ့။ ထိုခြောက်ကြိမ်စလုံးမှာ သီဂီဟာ ရှိသမျှ အကြင်နာစီးဆင်းမှုဖြင့် ကော်ဖီကို ကြည်ကြည်နူးနူး ဖျော်ပေးခဲ့မှာ...။

အင်း... ယောက်ျားလေးက မချစ်ဘဲ မိန်းကလေးက ချစ်ရသည့်ဘဝက သိပ်ကို မျက်နှာငယ်ကာ သနားစရာ ကောင်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် သီဂီကိုပဲ ကြည့်။ “ထူး” ပြောပြသမျှဆိုလျှင် သီဂီဟာ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာမှာကော အင်္ဂလိပ်စကားပြောမှာကော လူမှုဆက်ဆံရေးမှာပါ သိပ်ကို တော်လွန်ထက်မြက်ခဲ့သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ ဦးခန့်ထည် အပေါ်မှာလည်း “ဆရာ”၊ “ဆရာ” နှင့် အရိပ်ကြည့်ကာ အလိုက်သိတတ်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်ပြန်သတဲ့။ ထိုအတူ ရုပ်ရည်ကလည်း “သီဂီရွှေရည်” ဆိုသော နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းပသည့် အသားအရည်နှင့် မြင်သူတကာ ငေးစေရသည့် ကြော့ရုပ်လို လှပသည့်မျက်နှာနှင့်တဲ့...။ ထိုသို့သော မိန်းကလေးကိုမှ ဦးခန့်ထည်က မချစ်နိုင်ကာ သူမ၏ လိုက်လျောမှုတွေနှင့် သိသာစွာ ရေလာမြောင်းပေးမှုတို့မှာ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှတ်မထင် မှားယွင်းခဲ့သော သီဂီမှားယွင်းမှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သတဲ့။ တော်တော်ကိုမှ မလှပခဲ့သော သီဂီ၏ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပင်။ ဒါလည်း သီဂီထံမှာ ဦးခန့်ထည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဟိုဘဝက ဝင့်ကြွေးရှိခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ခဲ့ည်ဟု သီဂီဘက်မှ ငဲ့ညှာစွာ တွေးပေးပြီး ဦးခန့်ထည်ဖက်မှ ခံစားမှုကိုတော့ဖြင့် မေနှင်းဆီ ဘာမှမသိချင်ကာ လျစ်လျူရှုပေလွှာပြုခဲ့မိ၏။

အမြင်အာရုံထဲမှာ မရှိတော့သော ဦးခန့်ထည်

တစ်ယောက် အနောက်ထဲမှာ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ရေခွေးတည်နေပုံဖြင့် ရေပိုက်ဖွင့်ပြီး ရေဆေးသံ၊ ရေခဲသေတ္တာလှုပ်သံ၊ မီးခလုပ်ဖွင့်သံ တို့ကို မေနှင်းဆီ ကြားနေရ၏။

အင်း... ဦးခန့်ထည်တစ်ယောက်တော့ သူမကို စက္ကထရီအဖြစ် အလုပ်ခန့်ထားခြင်းမှာ နောင်တရချင်နေပြီလား မသိ။ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေသော သီဂီလိုလူမျိုးကတောင် သူ့ကို ကော်ဖီဖျော်ပေးခဲ့တာ ဘာမှမပြည့်စုံသေးသော မလောက်လေး မလောက်စားစရာ သူမကတော့ ယနေ့ထိတိုင် သူ့ကို ကော်ဖီ မဖျော်ပေးခဲ့စဖူး။ သူကလည်း ဖျော်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသလို သူမကလည်း ဖျော်ပေးရမလားဟူ၍ တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူး။ သူက လည်း သူမ၏ အလိုက်မသိမှုမှာ သူ့နှုတ်က ခိုင်းလိုက်ရမှာ အားနာ ၍လား မသိပါ။ ရေကိုတောင် သူ့ဖာသာ သူ ထသောက်၏။ သူမ ဆိုသော သူမကလည်း သူ့စားပွဲ ရှင်းပေးခြင်း၊ စာအုပ်ဖိခို ရှင်းပေးခြင်း၊ သူ့လစ်လျှင် ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှာ ရှိနေသော အစိခဲ စီးကရက်များကို အမှိုက်ပုံးထဲ သွန်ပစ်ခြင်း၊ အခန်းထဲ လတ်ဆတ် စေရန် သင်းပျံ့သော ပန်းသီးနဲ့စပရေး ဖျန်းပေးခြင်းတို့ကို လုပ်ပေး ခဲ့ပေမယ့် ကော်ဖီကိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဖျော်ပေးရမှာ လက် တွန့်နေမိသည်။ သူမအရှေ့မှ သီဂီက သူ့အပေါ် စေတနာသဒ္ဓါ တရားတွေပိုကာ ကော်ဖီကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ စပါယ်ရှည် ဖျော် ပေးခဲ့ခြင်းကို သိ၍ကြောင့်ပဲလား... ဒါမှမဟုတ် မလေး ပြောဖူး သလို မလေးလို သူ့ဆရာအပေါ် တစ်ခါတလေ စေတနာသဒ္ဓါ

တရား မပေါက်ခဲ့လို့ပဲလား မသိ။ မေနှင်းဆီဆိုသော သူမသည် သူ့ဆိုသော ဦးခန့်ထည်ကို ကော်ဖီဖျော်ပေးရမှာ ကျားဖင်ကို လက် နှိုက်ရမှာထက် လက်တွန့်ခဲ့သူတည်း။

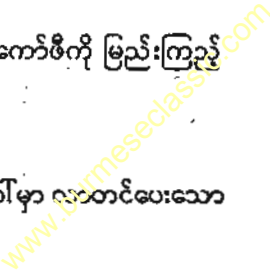
အင်းလေး... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူမကို အလုပ်ခန့်ခဲ့ စဉ်က လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့် အချက်တွေထဲမှာ ဆရာကို ကော်ဖီဖျော်ပေးရမည်ဆိုတဲ့အချက်မှ မပါခဲ့တာဟု ခပ်ဖော့ဖော့ တွေးလိုက်ပြီး ကွန်ပျူတာကို ပရင့်အောက် လုပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ နက်(စ်)ကော်ဖီအနံ့က မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့ စွာ လွင့်ခနဲ အရှေ့သို့ ရောက်လာတာမို့ မနက်က အိပ်ရာထ နောက်ကျသည့်အတွက် ဖမ်းရီလာကြိုသည့်အချိန်မှာ ဝရန်းသုန်း ကား ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြင့် ဘရိတ်ဖက်(စ်) ဘာမှ မစားခဲ့ရတာကို သတိရလိုက်မိ၏။ ဦးခန့်ထည်၏ ကော်ဖီအနံ့က ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ "စွီ" ခနဲ မြည့်သွားသည်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ဆာလောင် စိတ်ကို ဖိနှိပ်မျှိုသိပ်ကာ ဆီယုံနှစ်နာရီ မထိုးခင် ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်ကတည်းက အိမ်သာသွားသလိုနှင့် မယောင်မလှည် အခန်း ထဲမှ ထွက်ကာ ထမင်းစားဆောင်မှာ ထမင်း စောစော သွားစား နေဟု ကျိတ်တွေးထားလိုက်၏။

“ရှေ့ မေနှင်းဆီ... ကိုယ့်လက်ရာကော်ဖီကို မြည်းကြည့် ပါဦး...”

“ရှင်...”

ကွန်ပျူတာနံ့ဘေးစားပွဲခိုပေါ်မှာ လာတင်ပေးသော

လက်ကိုင်ကြီးကြီးပါ "၁၅၇၉" စာတန်းနှင့် မြို့ဟောင်းပုံစဉ်မတ်ခွက် ထဲမှ အငွေ့တထောင်းထောင်းထ ကော်ဖီနှင့်တကွ ပြောလာသော ဦးခန့်ထည်ကြောင့် သူမ "ရှင်" ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ သူ့ထံ မျက်လုံး ဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဦးခန့်ထည်က သူမအကြည့်ကို ပြုံးရိပ်ထင်သော မျက်ဝန်းဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို စေ့ပိတ်ကာ ခေါင်းညိတ် ပြ၏။ ပြီးနောက် ကော်ဖီခွက်ထံ မေးထိုးပြပြီး...

"အားပေးပါဦး... ကိုယ့်လက်ရာကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားဖျော်ထားတယ်ကွာ... ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်က Cheat (စာဖိုမျိုး)တွေလောက်တော့ မိမယ်မထင်နိုင်ဘူး... သည်းခံပြီး သောက်ပေးပါ ဟုတ်လား"

ဦးခန့်ထည်၏အပြောမှာ သူ့ကို မျက်နှာပူ အားနာ စိတ်ဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် အငွေ့ပျံ့ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ချင်စိတ် တောင် မေနှင်းဆီထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်သွားရ၏။ အခုနေမှာ လက်ထရိန် သို့ သွားလျှင် လက်ထရိန်ထဲက မှန်ထဲမှာ သူမ၏ ရဲ့ပခေါင်းခတ် နီနေသော မျက်နှာပျက်ပျက်တွေ့ရမှာ အမှန်။ ကြားဖူးကြပါရဲ့လား အရပ်ကတို့ရယ်။ ဘော့(စ်)က အတွင်းရေးမှူးကို ကော်ဖီဖျော်တိုက် ရတယ်လို့... ။

"ကိုယ်တော့ မနက်က ဘာမှ မစားခဲ့ရဘူး... ဩစကြေးလျ က အီးမေး(လ်) ဝင်နေလို့ သူတို့မေးထားတာတွေ ပြန်ဖြေနေရလို့ ရုံးခန်းကိုတောင် အချိန်မီ အပြေးလာရတာ..."

ဦးခန့်ထည်က သူ့စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားကာ ပြောလေသည်။

ဪ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ သူ့နောက်ကျတာ ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပြီး သူမ၏ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို ဦးခန့်ထည်၏ စားပွဲဖက် လှည့်လိုက်ရင်းနှင့်မှ...

"ဒါဆို ဦးခန့်ထည်ပဲ သောက်ပါ... ကျွန်မက..."

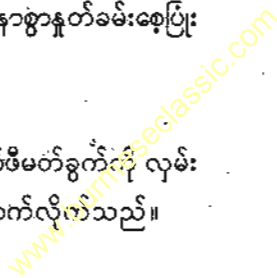
ဆိုသော... သူမ၏စကားက ဝါကျမဆုံးခင်မှာ ထစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားရ၏။ ဦးခန့်ထည်၏စားပွဲပေါ်မှာ အငွေ့ထောင်းထောင်းထ ကော်ဖီပူပူကို ထည့်ထားသော သူမကို ကာပေးသည့် မတ်ခွက်နှင့် ပုံစံတူမတ်ခွက်က ရှိနေ၏။

"ဒီမှာလေ ကိုယ့်အတွက်က... မင်းကိုပါ သောက်စေချင်လို့ ကိုယ် အစကတည်းက နှစ်ခွက်စာ ဖျော်ထားတာ... အိမ်က တစ်ခုခုစားလာလို့ ဗိုက်တင်းနေတယ်ဆိုလည်း အရည်လောက်တော့ မင်းဗိုက်က သွင်းနိုင်ပါသေးတယ်ကွာ မဟုတ်ဘူးလား..."

ဦးခန့်ထည်က ခုံမှာထိုင်ရင်း လက်ဝါးဖြန့်ကာ ပြောသလို သူမလည်း ဆက်လက်ငြင်းဖို့ရာ အားနာစွာနှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး ဦးညွတ်ကာ...

"သိုင်းကျူးပါ... ဦးခန့်ထည်..."

ဟု ပြောပြီး သူမကိုတာ ကော်ဖီမတ်ခွက်ကို လှမ်းပစ်ပြီး အငွေ့ပူပူများကို မှုတ်ကာ တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။

“အား... သိပ်ကောင်းတဲ့လက်ရာပဲ... ဘယ်လိုလုပ် Cheaf ကို မမိနိုင်ရမှာလဲ... Cheaf ကတောင် ဆရာကြီး ပြန်ခေါ်ရမယ့်လက်ရာပဲ...”

မျက်ခုံးတစ်စုံကို ပင့်ကာ ပြုံးပြုံးလေးပြောပုံက သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ချီးကျူးမြှောက်ပင့်ပြောလာပုံမို့ ထိုပုံစံကပဲ ချစ်ချင်စရာကောင်းသော ကလေးငယ်ပုံစံနှင့် ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကို သူ ခင်မင်စိတ်နှင့် ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

“အဟင်... မှန်တာကို ဝန်ခံရရင် ကျွန်မလည်း မနက်က ဘာမှ မစားလာခဲ့ရဘူး ဦးခန့်ထည်ရဲ့... မနက် နောက်ကျတော့ ဖယ်ရီလာတဲ့အချိန်မှာ ဝရန် ထွက်လာခဲ့ရတာ ဦးခန့်ထည်ကော်ဖီဖျော် ဗိုက်ထဲမှာ ဝှက်ကန်တောင် မြည်သွားတာ... ဒါ မတ်ခွက်က တစ်ခွက်တည်း ရှိတာ သိထ ထည် အရင်သောက်ချင်သောက်ပါဆိုပြီး မသောက်ချင်လို့ ငြင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ထိုသို့လည်း သူမ၏ငြင်းဆိုမှုမှာ သူ့တရားရအောင် အားတုံ့အားနာ ရှင်းပြပြန်သည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူလည်း ဟန်မဆောင်လိုက်ချင်စွာ “မနေ့ညက ကိုယ် အောက်ထပ်က Souvenir (အမှတ် တရ) ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တွေဖက်ကို ရောက်တယ်... အဲဒီ မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ဒီစဉ်မတ်ခွက်လေး

နှစ်ခွက်ကို ဆင်တူတွေ့တာနဲ့ ကိုယ်လည်း သဘောကျတာနဲ့ ဝယ်လာခဲ့တာ...”

ဟူ၍ ကော်ဖီမတ်ခွက် တစ်ခွက်တည်းရှိတာ သိထားတော့ ဟူသော သူမစကားကို ဖြေရှင်းမိ၏။

“ဪ... ဒါဆို မတ်ခွက်ဖွင့်ပွဲအနေနဲ့ ကော်ဖီတိုက်တာပေါ့...”

ထိုအခါ မတ်ခွက်ကို အရှေ့သို့ တိုးပြကာ ခေါင်းလေးဆတ်ပြောပုံက ပီတိကလေးတစ်ယောက်အသွင် ဖြစ်နေတာမို့ သူမအလိုကျ ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။ ခန့်ထည်သည် သူမ၏ ပြုမူလှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ ကော်ဖီကို တစ်ကျွက်သောက်လိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အံ့ဩနေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခြင်းဟာ ဒါပထမဆုံးသော အကြိမ်ပါပဲ။ သီကိုရီစဉ်တုန်းက သူက ပြောစရာတောင် မလိုဘဲ စားပွဲပေါ် ကော်ဖီဖျော်ပြီးသား အဆင်သင့် တင်ပေးခြင်းဖြင့် ကော်ဖီသောက်ခဲ့ရသော သူက အခုတော့ ဝေနှင်းဆီဆိုသော ဒီကလေးမကိုတော့ဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ကပင် လိုလိုချင်ချင် ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခဲ့မိပြီ။ တဲကယ်ဆို အလုပ်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ညက အိပ်ရာဝင်နောက်ကျခဲ့သောသူဟာ မနက်အိပ်ပျက် ထတော့လည်း အီးမေး(လ်)တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နှံ့ခြင်းဖြင့် စိတ်ထဲ မကြည်မလင် အာရုံနောက်နေတာ... ။ ထိုသို့သော စိတ်အခြေခံမှာမှ ကိုယ့်အတွက်သာမက သူမအတွက်ကိုပါ ကော်ဖီ

ပိုဖျော်ခဲ့ပေးခြင်းဖြင့် သူမကို ကော်ဖီတိုက်မိလိုက်ခြင်းမှာ ကိုယ်ကပဲ သူမကို ထူးဆန်းစွာ ခင်မင်နေမိလို့လား ဒါမှမဟုတ် သူမကပဲ ထူးဆန်းစွာ ခင်မင်ချင်စရာ ကောင်းနေသလားဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူဖျော်ထားသော ကော်ဖီကို မက်မက် မောမောပင် သောက်နေပုံက အထူးပင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း သေးတော့... ။

“မနေ့ညက အောက် Souvenir (အမှတ်တရ) ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တွေကို ရောက်တယ်ဆိုတော့ ဦးခန့်ထည်က အိမ်ပြန် မိုးချုပ်လို့လား...”

“အင်း... ဆိုပါစော့...”

“ဦးခန့်ထည်အိမ်က ဘယ်မှာလဲဟင်... ဟိုတယ်နဲ့ နီးလား”

ဟူသော အရိုးခံအမေးတစ်ခုမှာ သူမလေး ဘာမှ သိမထားပါလားဆိုတာ သိရပြီး သူ့ကို ကြည့်လာသော မျက်လုံး ဝိုင်းလေးကို ‘စ’ လိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ဟိုတယ်နဲ့ အနီးဆုံးပဲ...”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ ဟင်...”

“အင်း... တစ်နေ့ကျ ကြုံရင် ပြောပြမှာပေါ့... ကိုယ့်အိမ် ဘယ်မှာ ရှိသလဲ ဆိုတာ...”

ဟု ပြောလိုက်သည့်အချိန်မှာ မျက်ဝန်းလေးလက် ကာ သိချင်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ပုံနှင့် ထပ်စပ်စုလိုက်ရမှာ အားနာသွားပုံ၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဒါလေးပြောရတာများ မပြော

နိုင်ဘူးလားဟူ၍ စုပွပွ ဖြစ်သွားပုံတို့ကို သူမ၏မျက်ဝန်းထဲမှာ အမိအရ ဖတ်လိုက်နိုင်ကာ စိတ်ထဲ နောက်ကျိမကြည်မလင် ဖြစ်ခဲ့ သောမျှ အားလုံး ကင်းစင်ပပျောက်ပြီး ကြည်လင်လန်းဆန်းကာ နှစ်မောလိုက်ချင်သည်မှာ သူ့အတွက် ထူးဆန်းစရာပင် ကောင်း သေးတော့။

“အမေရေ... အမေ့သမီးအငယ်မကတော့ တကယ့်ကို စံ ပါပဲ...”

မေနှင်းဆီ ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး ခိုင်သဇင်က သဘောတကျ ရယ်ကာ မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်း၍ တိုင်တည်လိုက် သေးသည်။

“ဟဲ့ သမီးလတ်နဲ့ သမီးငယ် ဘာတွေများ သဘောတကျ ဖြစ်နေကြတာလဲ...”

“နှင်းက ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရော... မလေးက သူ ဘာသာ သဘောတကျ ဖြစ်နေတာ...”

“ငါဖြစ်တာ ဆန်းသလား အငယ်မရဲ့... ကြည့်ပါဦး မေမေ ရယ်... ဦးခန့်ထည်က သူ့ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်တယ်တဲ့ လေ... သဖြင့် ကြားဖူးပေါင်... ဆရာက တပည့်ကို ကော်ဖီ ဖျော်တိုက်ရတယ်လို့...”

“အဲဒါများ မဆန်းပါဘူး မလေးရဲ့... သူ့ဖာသာသူ ဖျော်တိုက်ချင်လို့ ဖျော်တိုက်တာပဲဥစ္စာ... နှင်းကလည်း သူ့ကို သောက်ချင်တယ်လို့ သွားပူဆာတာလည်း မဟုတ်...”

“အေး... အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့... စက္ကထရီဆိုတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားထဲမှာ ကိုယ့်ဆရာကို ကော်ဖီဖျော်ပေးရမယ်ဆိုတာ မပါပေမယ့် စက္ကထရီတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘော့စ်ကို အလိုက်တသိ ကော်ဖီဖျော်ပေးရမှာ understood (နားလည်မှု) ပဲ... ဘာမှ ကပ်သပ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး အခု ဦးခန့်ထည်က ညည်းကို ဖျော်ပေးတယ်ဆိုတာ ညည်း တခြားသူတွေလို အလိုက်သိတတ်မှု မရှိတော့... သူက တမင်ရွံ့ပြီး ဖျော်ပေးတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်... မင်းက စက္ကထရီဖြစ်ပြီး ငါ့ကို ဖျော်မပေးချင်ပေမဲ့ ငါကပဲ မင်းထံ ဖျော်ပေးပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့...”

မလေး၏ အပြောမှာ သူမ မျက်လုံးလေး ငေးနိတ်သွားရ၏။ ဦးခန့်ထည် ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို သောက်ရအောင် အချိန်အခါတုန်းက သူမက သူ့ကို ဖျော်မပေးရတဲ့ သူက သူမကို ဖျော်ပေးခြင်းဟူသော ပြောင်းပြန်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ မျက်နှာပူ အားစွာ ရယ်ချင်မိတာသာ ရှိလျက် မလေးပြောသလို အတွေးမျိုးလေးလုံးဝ မဝင်ခဲ့တာ အမှန်။ တကယ်ပဲ ဦးခန့်ထည်က အဲဒီလို သဘောမျိုးဖြင့် သူမကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ခဲ့တာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူမ၏အဖြစ်ဟာ ခတ်ခတ်တတ်တတ် ရှက်စရာ ကောင်းလိမ့်မည်။

ဘာလို့ ရှက်စရာကောင်းရမှာလဲကွယ်...။ သူကလည်း ကော်ဖီဖျော်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုဖူးသလို သူမကလည်း မဖျော်ပေးချင်ပါဘူးဟု ငြင်းခုံတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ထလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးမို့ ကော်ဖီကို ကိုယ့်ဖာသာ ဖျော်၍ သောက်ရခြင်းမှာ ဦးခန့်ထည်အတွက် ခဲယဉ်းခြင်း မရှိသလို သူမကလည်း ကော့(စ်)ကွန်ထရိုလာ၏ စက္ကထရီပီ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ပြောနေစရာမလိုအောင် အလုပ်ကြွေး ကျန်ခြင်းမရှိစွာ လုပ်နိုင်ခဲ့လျှင် သူမအတွက် တာဝန်ကျပြီပေါ့။ ကော်ဖီဖျော်ပေးခြင်း၊ ဖျော်ပေးခြင်းက သိပ်ပြီး အဓိက မကျလှပါဘူးဟု စိတ်ထဲမှ ဆင်ခြေကန်ကန်ဖြင့် ပြောနေမိ၏။

“အင်... သမီးလတ်ပြောတဲ့ သဘောမျိုးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ သမီးငယ်...”

ဒေါ်ခင်ကြည်က သမီးငယ်၏ ခပ်ထွေထွေမျက်နှာမူကြည့်ပြီး ကြားမှ ဝင်ပြောမိ၏။

“ဟာ မေကလည်း... အဲဒီသဘောမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... သမီးကို ဦးခန့်ထည် ကော်ဖီဖျော်တိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူပုံစံက လုံးဝအေးဆေးပဲ... ဘာမှ သမီးကို လှောင်ရိပ်တွေ၊ သရော်ရိပ်တွေ၊ အရွံ့တိုက်ပြီး လုပ်ပြတဲ့ပုံစံမျိုး လုံးဝ မပါဘူး... အဲဒါကိုတော့ သမီး သေသေချာချာ သိတယ်... ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲကတော့ မလေးပြောသလို ခံစားနေရပြီး... မျက်နှာပြင်က မပေါ်လွင်အောင် ထိန်းသိမ်းထားတာ

ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ... ဒါဆိုရင်လည်း သမီး ဂရု မစိုက်ပါဘူး... ဒါက လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ချို့ယွင်းချက် မှ မဟုတ်တာ... ”

“တွေ့လား မေ... မေ့သမီးက လုံးဝကို မလျှော့ဘူးဆိုတဲ့ အစားထဲကပဲ... သက် သူ့ကို အကောင်းစေတာနဲ့ သူ တွေးတတ်မြင်တတ်အောင် ပြောပြနေတဲ့ဥစ္စာ...”

“မလေးက အဲဒီကော်ဖီဖျော်မပေးတာကိုပဲ ပြဿနာ လုပ် နေတာကိုး... လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အရာတွေမှာ နှင်း တာဝန်မကျေရင် မလေးကြိုက်သလို ပြောလိုရတယ်... ကြိုက်သလို သင်ပေးလိုရတယ်... ဒီကော်ဖီကိစ္စကိုတော့ လာမပြောနဲ့... မဖျော်ပေးဘူးဆို မဖျော်ပေးဘူးပဲ...”

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာကို ပြောချင်တာ ရအောင် ပြောခဲ့ပြီး ထိုင်ရာမှာထကာ မေနှင်းဆီ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့၏။ တစ်စွတ်ထိုးနိုင်ကာ ခေါင်းမာလှသော ညီမငယ်ကို ကြည့်ပြီး ခိုင်သဇင်မှာ မေမေ့ထံ ပြုံးရင်းနှင့် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်မိသည်။

“ကဲပါ သမီးရယ်... သူ မဖျော်ပေးဘူးဆိုလည်း မဖျော်ပေးနဲ့ ပေါ့... သူ မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်သူ့ခိုင်းခိုင်း သူ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး... သမီးညီမအကြောင်း သမီး သိတယ် မဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်... သမီးက သူ့ကိုလူကြီးနဲ့ ပြေလည် ပြီး အလိုက်သိတတ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်

စေချင်တာပါ... ဖားတယ် မဟုတ်ပေမဲ့လည်း ကိုယ်က အလိုက်တသိလေးတွေ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကကြည့်ပြီး လုပ်ပေးနေရင် လူကြီးက သဘောကျတာပေါ့... သူ့ အတွက်လည်း အမှတ်ပိုရစရာ ဖြစ်တာပေါ့... ယဉ်ကျေးမှု လည်း ရှိတယ်ပေါ့...”

ဒေါ်ခင်ကြည်က သမီးလတ်ဖြစ်သူ ခိုင်သဇင်၏ သူညီမအပေါ် ဖြစ်စေချင်စိတ် စေတနာတစ်ခုကို သဘောပေါက် နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်နားထောင်ဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီး သူတို့က သတို့ရုံးကလိပ် ဘော့(စ်)နဲ့ စက္ကထရီ က တစ်ခန်းဆီနေရတာ မဟုတ်ဘူး... သကမာ မလုပ်ပေး ချင်ရင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ရသေးတယ်... မစွတာ တိုမိုနဲ့က တစ်ခန်းဆီ သပ်သပ် နေရတာကိုး... အခု မေ့သမီးက သူ့ဆရာနဲ့ တစ်ခန်းတည်း အတူနေရတာ သူ အလိုက်တသိလေးတွေ လုပ်ပေးနေတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ အသက်ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ်၊ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အလေးတထားနဲ့ ဂရုတစိုက် လုပ်ပေး ရင် ကျေးဇူးတင်ကျေနပ်နေကြတာပဲလေ... ခေါ်တော့လည်း ဆရာလုပ်တဲ့သူကို ဦးခန့်ထည့်တဲ့... မေ့သမီးက ဘယ်လို လေးမှန်း မသိပါဘူး...”

“အေးလေ... သူကလည်း ဒီကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့အတွက်ကို စိတ်ထဲမှာ ဘာအလှာရှိဖြစ်နေသလဲမှ မသိဘာ... ထား

လိုက်ပါ သမီးရယ်... သူ့ဘာသာ ပြောလည်နေရင် အလုပ် လုပ်ရတာ အဆင်ပြေနေရင် ပြီးတာပဲ... သမီးလည်း ခေါင်း ထဲ မထားနဲ့... ”

ဒေါ်ခင်ကြည်က ခိုင်သဇင်ကို ပြောရာပြောကြောင်း

ပြောပြီး သမီးငယ်၏ အိပ်ခန်းရှိရာပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမ က သားသမီးရတာ ကံကောင်းပါသည်။ သားကြီးကော သမီး နှစ်ယောက်ပါ ကိုယ့်အသိစိတ်နှင့်ကိုယ် လိမ္မာခဲ့ကြတာချည်း။ မလိုအပ်ဖူးဆိုပေမယ့်လည်း ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကို မိဘကို လုပ်ကျွေး ချင်သည့်စိတ်က ဆန္ဒတူညီစွာ သုံးယောက်စလုံးမှာ ရှိကြသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်အနေနှင့်ကတော့ သူမတို့လင်မယား စုထားဆောင်း ထားခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ငွေကြေးရယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တင်ကျွေးထားနိုင်ဖို့ ဖူလုံသည့်အပြင် စုဆောင်းဖို့ရာပါ ရရှိခဲ့သော သူမ၏ဆိုင်မှ ဝင်ငွေနှင့် အချမ်းသာကြီးမဟုတ်တောင် ကိုယ်ပိုင် အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် လူ့အဆင့်အတန်းမီမီ နေနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ဖာသာသူတို့ အလိုက်သိစွာပင် လကုန်လျှင် စာအိတ်ကလေး တွေ ကိုယ်စီဖြင့် သူတို့လစာကို ကန့်တော့လာခဲ့သော သားသမီး သုံးယောက်၏ ကန်တော့ငွေအား သူတို့တွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ယူထားခဲ့သည်ကလွဲလျှင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မသုံးစွဲခဲ့။ ဘဏ်မှာ သုံးယောက်မှာမည်နှင့် စာအုပ်ခွဲဖွင့်ကာ စုဆောင်းပေးခဲ့သည်။ အနိန့် တန်လို့ အပော်ရှာတွေ့ကာ သူတို့အိမ် သူတို့ယာအဖြစ် သူမ ရင်ခွင် ထဲမှ ခွဲထွက်သွားလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်

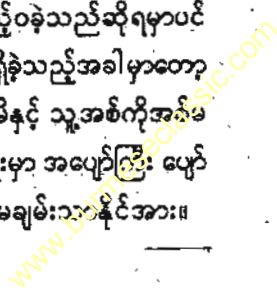

ဆေးခွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ မိဘကို လုပ်ကျွေးကျေးဇူးဆပ်ချင်သော ဆန္ဒ တွေ တက်ညီလက်ညီဖြစ်ခဲ့သော သားသမီးသုံးယောက်မှာ သား ကြီးနှင့်သမီးလတ်ကတော့ လူကြီးစိတ်ကိုယ်စီဖြင့် လိမ္မာပါးနပ်ကာ သူတို့၏ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ခဲ့တာ သူမ စိတ်ချမ်းသာ ရသည်။

သူမ စိတ်မချရသည်မှာ သမီးငယ်ကိုပင် သမီးငယ် အညံ့ မလိမ္မာသော ဆိုးသွမ်းသော မိန်းကလေး မဟုတ်ပေမဲ့ မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြံကာ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ထာဝစဉ် ဆန္ဒ တာခဲ့သူတည်း။ စိတ်ထဲ ခံစားရလျှင် မြဲမထားတတ်သော ဟော ခန့် ဒိုင်းခနဲ ပြောချတတ်သော အကျင့်က ရိုးသားဖြူစင်သော သူ၏စိတ်ကို မီးမောင်းထိုးဖြသလို ဖြစ်တာ မှန်ပေမဲ့ သူ့အစ်ကို နှင့်အစ်မလို အလိမ္မာသုံးကာ ပြောဆိုတတ်ခြင်းနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် သမီးငယ် အလုပ်လုပ်လျှင် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆင်ပြေပါ့မလား သူ့စိမ်းတရံများနှင့် ပေါင်းတတ်သင်းတတ် မှီမလား ဟူသော ပူပန်စိတ်တစ်ခုက ရှိနေခဲ့သည်။

သမီးငယ်၏ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝခဲ့သည်ဆိုရမှာပင် သူ ဆန္ဒကြီးစွာ လုပ်ချင်ခဲ့သော အလုပ်ကို ရရှိခဲ့သည့်အခါမှာတော့ သမီးငယ်က သိတတ်စိတ်လေးတစ်ခုနှင့် မိမိနှင့် သူ့အစ်ကိုအစ်မ တို့ကို ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရသည့်အရေးမှာ အပျော်ကြီး ပျော် ချေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ လုံးဝဥသည့် စိတ်မချမ်းသာနိုင်အား။

နိုင်ငံတကာအဆင့်မီဟိုတယ်၏ အရာရှိများထံမှ အရာရှိတစ်ယောက်၏ အတွင်းရေးမှူးဟူသော ရာထူးဖြင့် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရမည်ဟု သိရသောအခါ... ဆရာနှင့် တစ်ခန်းတည်း၌ စာရွဲသာ ခြားကာ အလုပ်လုပ်ရမည်ကို သိရသောအခါ... သမီးငယ်၏ ဆရာက အသက်သိပ်မကြီးသေးသော အလွန်ဆုံးရှုံးမှု သမီးငယ်ထက် ခြောက်နှစ်ကြီးသူ သားကြီးတို့အရွယ်လောက်သာပဲ ရှိသေးသည်ဆိုတာ သိရသောအခါ... အိမ်ထောင်မရှိသော လူပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို သိရသောအခါ... စသဖြင့်သော သိရခြင်းမျိုးစုံဖြင့် အရွယ်ရောက်သော်လည်း ကလေးစိတ်မကုန်ချင်သေးသော သမီးပျိုတစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်သူပီပီ ဘာကိုပူမှန်း မသိသော စိတ်က သူမရင်ကိုရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒါကို သိသော သမီးလတ်က သူ့ဘာသာသူ့ အလိုက်တသိပင် လမ်းကြောင်းခြင်းတူကာ လုပ်ငန်းခြင်း သိပ်မကွာခြားသော သူ၏ လုပ်ငန်းနှင့် စပ်ဆက်ကာ သမီးငယ်တို့ ဟိုတယ်အကြောင်းကို စုံစမ်းနိုင်ကာ တစ်ပါတည်းမှာလည်း သမီးငယ်၏ ဆရာဖြစ်သူ ဦးခန့်ထည်ဆိုသော လူ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းနိုင်ခဲ့၏။ ဒေါ်ခင်ကြည်တို့မိသားစု၏အမိကထား တန်ဖိုးထားခဲ့သည့် အရာမှာ "ငွေကြေးဥစ္စာ စည်းစိမ်ကြွယ်ဝချမ်းသာတာမျိုး" မဟုတ်ဘဲ အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာကိုသာ အထူးပြုခဲ့သည့်အရာဖြစ်သည့်အတွက် သမီးလတ် စုံစမ်းခဲ့သော ဦးခန့်ထည်၏ စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာများကတော့ သူမရင်ကို ရတက်အေးအောင် သမီးငယ်

ကို စိတ်လက်တချုဖြင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးနိုင်လောက်အောင် စိတ်တိုင်းကျ ယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် မနက်မိုးလင်း ဟိုတယ်သို့ ထွက်သွားချိန်မှစ၍ ညနေဟိုတယ်မှ ပြန်လာသည့်အချိန်အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော တစ်နေ့တာအဖြစ်အပျက်များကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြတတ်သော သမီးငယ်၏ စကားတွေကို သူ့အလိုကျ နားထောင်ပေးရင်းမှ ထိုစကားတွေထဲမှာ ပါသော ဦးခန့်ထည်အကြောင်း တစ်ခုတလေကို ကြားရသည့်အခါ ဒေါ်ခင်ကြည်အနေဖြင့် ပို၍ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ သမီးငယ်၏ ဆရာသည် သမီးငယ်၏ မိခင်ကို ရင်ပူအောင် လုပ်မည့်သူမဟုတ်ဆိုတာကို လုံးဝယုံကြည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မလေးနှင့် မေမေပြောသည့်စကားကို နားထောင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲတွင် ခုတင်ထက်၌ မှောက်လျက် အိပ်ကာ နှုတ်ခမ်းစုမိသူမှာ မေနှင်းဆီပင်။ အဲဒီမလေးက ကော်ဖီမဖျော်ပေးတာကိုပဲ ခိုတာချဲ့ပြီး သူ့များကို အပြစ်ပြောနေတာ...။ သူမကလည်း "ဆရာတို့ ကော်ဖီဖျော်ပေးခွင့်ရဖို့အရေးကိုပဲ စောင့်နေတာ..." ဟူသော ထူးပြောပြသည့် ဦးခန့်ထည်နှင့် သီကီ၏ ရာဇဝင်ကို သိလိုက်ရပြီး တတည်းက သူမ၏အလှည့်မှာတော့ ထိုသို့ လုံးဝမဖြစ်စေရဟူသော စိတ်က ခိုင်မာစွာ ရှိနေခဲ့တာမို့ ဦးခန့်ထည်ကို လုံးဝ ကော်ဖီဖျော်မပေးတာ။

တကယ်ဆို သူမသည် ကိုယ်တိုင်က ကော်ဖီကို

ကြိုက်နှစ်သက်သူပီပီ ကော်ဖီဖျော်ရာမှာလည်း အထူးပင် ကျွမ်းကျင်သေးတော့၊ သူမ ဖျော်သော ကော်ဖီကို သောက်ဖူး သူတိုင်း နောက်တစ်ခွက်သောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ကြသူများပင်တည်း။ သူစိမ်းသူကျက်မရွေး တိုက်ဆိုင်လျှင် သူမလက်ရာကော်ဖီကို ဖျော် တိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူ မေနှင်းဆီဟာ ထူးဆန်းစွာ ဦးခန့်ထည် ဆိုသော လူတစ်ဦးကိုဖြင့် ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့ ဝန်လေးခဲ့ခြင်းမှာ ဦးခန့်ထည် ၏ ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲ... ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တွေးမိပြီး ကိုယ့်အတွေးကို သဘောတကျ ဖြင့် မအောင်နိုင်စွာ တစ်ခစ်ခစ်ဖြင့် ပါးစပ်မှ ဖွင့်ထုတ်ရယ်လိုက် မိသည်။

"ဟဲ့ အငယ်မ... တစ်ယောက်တည်း ရယ်နေတာ စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လား..."

ထိုစဉ်မှာပဲ အခန်းထဲသို့ မလေးက ဝင်လာကာ သူမ ရယ်နေတာကို တွေ့ပြီး ပြောလေသည်။

"ဪ... ရွှေသခင်မလေး မေနှင်းဆီရဲ့ကော်ဖီဖျော်ပေးခြင်း ကို မခံရရှာသော ဦးခန့်ထည်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံကြမ္မာဆိုးဝါးလှ ပုံကို တွေးပြီး ရယ်မိတာပါ..."

"ဟယ်... ဒီကောင်မလေး အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ် ဟိုမှာ ရန်မင်းဆီက ဖုန်းလာနေတယ်..."

"ဟယ်... ဟုတ်လား..."

ခုတင်ထက်မှ ဝုန်းခနဲ ဆင်းကာ သူမကို တွန်း

တိုက်၍ အပြင်ဖက်ထွက်သွားသော ညီမငယ်ကို ကြည့်ပြီး ခိုင်သခင် စွာ အပြုံးဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်မိပါတော့သည်။

"ဟေ့ ဒီနေ့တော့ နင်တို့စားသမျှဟာ ငါရှင်းမယ်နော်..."

"အေးပါ... နင်ပဲ ရှင်းရမှာပါ... ငါတို့စုကတည်းက နင့်ကို ညှဉ်းဖို့ အစီအစဉ်နဲ့ စုခဲ့တာပဲ..."

"ဪ... ဟော်... စကတည်း ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတွေနဲ့ လာကြတာပေါ့လေ... ကျွေးချင်တဲ့စိတ်ကလေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ..."

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ စားဦးမှာ..."

"အရေးထဲမှ... ဒီဒေါ်မိုက်က တစ်မှောင့်..."

စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဆူညံသွားသော မေနှင်းဆီတို့အုပ်စုအသံက ကျောင်းတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပင်။

"အောင်မယ်လေးလေး... ငါ့ရဲ့ပိုက်ဆံလေးတွေတော့ ဒီ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ တက်တက်ပြောင်ပြောင် ယောင်သေး..."

မေနှင်းဆီက မျက်ခုံးပင့် ပခုံးစုံတွန့်ကာ ပြောသလို

ဇာတိ ရတနာက...

"ငါတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ပထမဆုံးအလုပ်ရတဲ့ နင့်လို ဝုတ်ပြုတဲ့

အနေနဲ့ ညှင်းမှာ နှင်းရဲ့... နင်က လာပြီး ကပ်စီးကုတ်မနေနဲ့... ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေ ပထမဆုံးရထားတဲ့သူအဖြစ် ကိုယ့်ကို ကိုယ် ဂုဏ်တင်လိုက်ပါဦး... ”

“အောင်မယ်... ဒေါ်စိုက်... ညည်းက ကျုပ်ကို ပြောတယ် ကျုပ်လိုပဲ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရအောင် အတူတူ အလုပ်ရှာရအောင် ဆိုတော့ တော်ပါပြီ... ယောက်ျားလုပ်စာကလေးကိုပဲ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ ထိုင်စားတော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... နောက်ဘယ်လိုမှ ဆွဲခေါ်လို့ မရအောင် ဒီစိုက်ကြီးကို ဆူထွက်လာအောင် လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ ပြောအခုမှ ကျုပ်ကို လာမနေနဲ့မနေနဲ့... ဟင်း... ”

မေနှင်းဆီ၏ အပြောမှာ စိုက်ဖိုးအင်္ကျီပန်းရောင်လေး ဝတ်ထားသော ရတနာက အင်္ကျီနှင့်အပြိုင် မျက်နှာမှာ ပန်းနုရောင် သန်းသွားပြီး မေနှင်းဆီ၏ လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ကာ သူမ၏ ဆူပဲ့ပုံစိုက်ကို ညင်သာစွာ ပွတ်လေသည်။

“ကဲ ကဲ... ငါပဲ မှာလိုက်ရမလား... နင်တို့ကော ဘာစားမှာလဲ... ”

“ရတယ်... ကြိုက်ရာသာမှာ... ဒါပေမဲ့ ရတနာကို မေးဦးနော်... သူက မတည့်တာတို့ စားလို့မရတာတို့ ရှိနေဦးမယ်...”

“ရတယ် ရတယ်... ငါ အကုန်လုံးနဲ့ တည့်တယ်... စားလို့လည်း ရတယ်... ကျော်ထိုက် နင်ကြိုက်တာသာ မှာလိုက်”

“အေး... ငါသိပါတယ်... နင်က နင်အရသာရှိရှိ စားရဖို့ အတွက်ဆို နင့်စိုက်ထဲက ကလေးကိုတောင် မညှာမှာ...”

“အောင်မယ်... ကျော်ထိုက်နော်...”

“မလုပ်နဲ့ ရတနာ... နင် အစားသောင်းကျန်းတာ ငါတို့ ကိုယ်တွေ့... ကိုယ်တွေ့...”

ရန်မင်းကပါ ဝင်စတာမို့ ရတနာ စုပွေ့နှင့် တဟဲဟဲ နှစ်လေသည်။

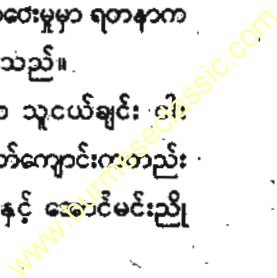
“ဘာဖြစ်လို့ နင့်ယောက်ျားကိုပါ ခေါ်မလာရတာလဲ ရတနာ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ပြောထားတဲ့ဥစ္စာ...”

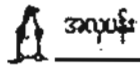
“အဲမယ်လေး မလိုက်ပါဘူးအေး... ငါတို့အုပ်စုနဲ့ဆိုရင် သူက ဘေးရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သူ့ဖာသာ သူသိပြီးသား ငါခေါ်စရာမလိုအောင်ကို အစောကြီးကတည်းက ပွဲရုံ ထွက်သွားတာ... အဲဒီတော့ ငါလည်း အားနာပါးနာနဲ့ ခေါ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့...”

“ဪ... ဟော် တော်တော်လိမ္မာပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ စနီးကလေးပဲ...”

မေနှင်းဆီ၏ ကောင်းချီးဩဘာပေးမှုမှာ ရတနာက နှစ်ကလေး ပု၍ တဟက်ဟက်နှင့် ရယ်လေသည်။

တက္ကသိုလ်တန်းက တွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်း ငါးဦးအောက်အုပ်စုမှာ မေနှင်းဆီနှင့် ရတနာက စတိတ်ကျောင်းကတည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပြီး ကျော်ထိုက်၊ ရန်မင်းနှင့် ခေင်မင်းညို

က တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်ခဲသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။
တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်ကာ တွဲဖြစ်ကြပေမဲ့ တကယ့်ငယ်ပေါင်
တွေလို သူတို့အုပ်စုက ခင်ခင်မင်မင်နှင့် ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့၏။

ဒုတိယနှစ်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ရတနာက
သူ့ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်လိုက်ကာ အိမ်ထောင်သည်တို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း ကျောင်းကို တက်တစ်ရက်၊ မတတ်တစ်ရက်နှင့် ဖြစ်ခဲ့တာ
မို့ ရန်မင်းတို့ သုံးယောက်သည်သာ မေနှင်းဆီအတွက် တိုးတိုးလေး
သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ရန်မင်းတို့ကလည်း ရတနာကလွဲလျှင်
တခြားမိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဘယ်သူမှမရှိသော မေနှင်းဆီတို့
အဖော်လုပ်ပေးကာ ဂရုတစိုက် ရှိခဲ့ခြင်းဖြင့် ကောင်းခဲ့ကြပါသည်။

မေနှင်းဆီတို့ လေးယောက်ကောင်းမှုနှင့် ပရမီ
တီကယ်(လ်)အချိန်ပြည့်နှင့် ကျူတိုရီယမ်-တစ်ခါမှ မလွတ်ခဲ့
သော ရတနာမှာ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကိုလည်း မေနှင်းဆီတို့
ကောင်းမှုဖြင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီး
အလုပ်ရှာသည့်အခါ ယောက်ျားလေးသုံးယောက်မှာ ကျော်ထိုက်
က နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်ချင်ပြီး ရန်မင်းနှင့် အောင်မင်းညီ
နိုင်ငံခြားထွက်ကာ အလုပ်လုပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသဖြင့် သူ
သွားလျှင် အထောက်အကူပြုနိုင်စရာ သင်တန်းအသီးသီး
တက်နေကြသည့်အချိန်မှာ အဖော်မရှိတော့သော မေနှင်းဆီ
ရတနာအား သူမနှင့်အတူ အလုပ်လျှောက်ရန် ဆွယ်ပါသေးသည့်
ဘုရင့်နောင်၌ ပွဲရုံရှိသော ယောက်ျား၏ စီးပွားအားကိုးဖြင့် ရတနာ

က မေနှင်းဆီ၏ ဆွယ်ခြင်းကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းကာ ထိုစဉ်မှ
စ၍ ကလေးယူလိုက်သည်မှာ အခုလို ငါးလတောင် ရောက်နေ
ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက ရတနာကလည်း သူ့အိမ်
ထောင်နဲ့သူ၊ ယောက်ျားလေးတွေကလည်း သူတို့သင်တန်းနှင့် သူ
တို့ အလုပ်ရှုပ်နေပြီး မေနှင်းဆီကလည်း အလုပ်ဝင်ခဲ့တာမို့ တကွ
တပြားစီ ဖြစ်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ အခုတော့ တကူးတက
ကို စီစဉ်ခြင်းမျိုးဖြင့် မေနှင်းဆီ အလုပ်နားရက်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေ
နေ့မှာ စုဆုံဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

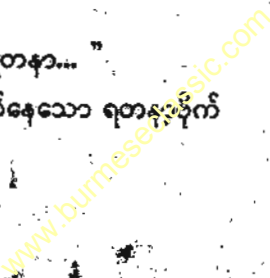
“ဟဲ့... ဘာမှရွေးမနေနဲ့ အောင်မင်းညီ... အသားစုံ ငါး
ယောက်စာလိုသာ ပြောလိုက်ဟာ... ဒီမိန်းမ စားလို့ရတယ်
ဆိုလည်း ပြီးတာပဲ...”

သူမတို့ စုဆုံသည့်နေရာက ယုစုပလာစာ၏
ဇာတိပေါ်ဆိုင်မှာမို့ မေနှင်းဆီက မန်ချူးကြည့်ကာ ရွေးချယ်နေသော
အောင်မင်းညီကို ပြောလိုက်သည်။ အောင်မင်းညီက မေနှင်းဆီ
စာကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံပြီး စားပွဲထိုးထံ ကြည့်ကာ “ညီလေး
အနံ့သာချကွာ...” ဟု ပြောလိုက်၏။

“နှင့်ဗိုက်ကို အိုဂျီအပ်ပြီးပြီလား ရတနာ...”

မေနှင်းဆီက ဆူပုံပုံ ထွက်နေသော ရတနာ့ဗိုက်
ကို ကြည့်ကာ မေး၏။

“အေး... အပ်ပြီးပြီ...”

“နင် အာ(လ်)ထရာဆောင်း မရိုက်နဲ့နော်... ဘာလေးမွေး မလဲဆိုတာ ဆာပရိုက်(စ်)အနေနဲ့ မွေးတော့မှ သိရအောင် လို့...”

“အေး... ငါ့ကို ကိုမိုးကလည်း ပြောတယ်... အာ(လ်)ထရာ ဆောင်း မရိုက်ချင်ဘူးတဲ့... မွေးတဲ့အချိန်ကျမှ ဘာလေး ဆိုတာ သိရတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့... စိတ်ဝင်စားပြီး ရင်ခုန်စရာလည်း ကောင်းတယ်တဲ့... ငါကတော့ အခု ကတည်းက ဘာလေးလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ရိုက်ကြည့် ချင်တာ...”

“နင်ကလေး စပီစုစရာ မရှိ... ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ဘာလဲဆိုတာတောင် ကြိုသိချင်ပြီး ကြံဖန်စပီစုချင်နေတာ”

“ဟဲ့ ဒါကတော့ စပီစုချင်တာပေါ့ဟဲ့...”

“ကဲ ကဲ... နေစမ်းပါဦးဟာ... နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း တွေ့လိုက်တာနဲ့ တကျက်ကျက်နဲ့... ငါ မေးစမ်းပါရစေ ဦး... နင် အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေလား နင်း...”

ကျော်ထိုက်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောမှပင် မေနှင်းဆီ နှင့် ရတနာခေါင်းသည်လည်း ခွာကာ မေနှင်းဆီအကြည့်က ကျော် ထိုက်ထံ ရောက်၏။ ကျော်ထိုက်အမေးကို ခေါင်းညိတ်ကြရင်း ပြန်ဖြေဖြစ်သည်။

“အေး... ပြေပါတယ်...”

“နင်က အခု ကော့(စ်)ကွန်ထရိုလာရဲ့ စက္ကထရိုနော်... နင်း

စက္ကတေးဇိုးယယ်(လ်)ကို(စ်)တွေ ဘာတွေ မတက်ဖူးဘဲနဲ့ အခုလို ရှိုင်ရယ်ရောင်းဟိုတယ်မှာ ကွန်ထရိုလာရဲ့စက္က ထရို ဖြစ်တာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်ကဲ မဟုတ်ဘူးဟာ...”

“ကဲ မောင်လေး အောင်မင်းညို... အခု ယုံပြီ မဟုတ်လား မမရဲ့ကုသိုလ်ကဲကို...”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် လက်မထိုးကာ ပြောလိုက်သော မေနှင်းဆီ၏ မြောက်ကြွကြွ စကားကြောင့် အောင်မင်းညိုက သူ့နဖူး သူဆလှရိုက်ကာ “မှားပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“နင့်ဘော့(စ်)က မြန်မာလား... နိုင်ငံခြားသားလား...”

“မြန်မာ... ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ဟိုနိုင်ငံမှာပဲ နေ တဲ့ သြစတြေးလျရုံးချုပ်က ခန့်ထားတဲ့ မြန်မာ...”

“ဪ... ဒါဆို ဟိုမှာပဲ နှစ်တွေ အကြာကြီးနေခဲ့တဲ့ မြန်မာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်...”

“အင်း... ဟုတ်မယ် ထင်တယ်...”

“မြန်မာလိုကော ကောင်းကောင်းပြောနိုင်ရဲ့လား...”

“ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ မြန်မာလူမျိုးအားလုံးကိုတော့ မြန်မာလို ပြောတာပဲ... ဒါ ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်တာလား... မပြော နိုင်တာလားဆိုတာ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး...”

“ကြည့်... နင်း နင်ဟာလေ စကားကို ကပ်သီးကပ်ဖို့”

ရတနာက မေနှင်းဆီ လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ နှိပ်ကာ ပြောတာမို့ နာသွားသော လက်ကို ပွတ်ရှင်း...

“အင်း... ဒီနေ့အဖို့ ငါ့လက်စောင်းပုပ်ဖို့ရာပဲ ရှိတော့မယ်”

ဟု ရတနာကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောဖြစ်သည်။

“အေး... နင် အဆင်ပြေတယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ... ငါက နင်စက္ကစားရိုးယယ်(လ်)ကို(စ်)တွေ ဘာတွေ မတက် ထားတော့ အဆင်ပြေပါ့မလားဆိုပြီး စိတ်ပူနေတာ...”

“ဒါတွေက အေးဆေးပါ... ဦးခန့်ထည်က သိပ်ဟော့(တ်) တဲ့ လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဟာ... စလိုအန်စတယ်ဒီပဲ... အင်း မနေ့ကအထိ ပြောရရင်တော့ အဆင်ပြေတယ်ပေါ့...”

“ဦးခန့်ထည်တဲ့လား နာမည်က အပျံ့စားပဲနော်...”

“အေး... လူကလည်း အပျံ့စားပဲ ရတနာရဲ့... တွေ့လိုက် ရင်ကို သင်းပျံ့လတ်ဆတ်၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၊ ချောမော ကျော့ကျော့... နေတာပါပဲလားဆိုပြီး ဖွင့်ထုတ်ချီးကျူးရ မယ့်အစားထဲက...”

“ဟဲ့ အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား...”

“လိုတောင် လိုနေသေးတယ်...”

“အသက်ကြီးပြီလား နင်း...”

ရတနာအမေးကို ရန်မင်းကလည်း နှိတ်ဝင်စားကာ ဟော့ပျဲအိုးထဲ အသီးအနှံတွေ ထည့်နေရင်းမှ မေနှင်းဆီထဲ ကြည့် သည့်။

“ကိုကြီးတို့လောက်ပေါ့... ငါ့ထက် အလွန်ဆုံးကြီး ငါ့ ခြောက်၊ ဘစ်ဆယ်ပေါ့ဟာ...”

“အိမ်ထောင်ရှိလား...”

“ဟင့်အင်း မရှိဘူး... သူ့ကို မိန်းမတော်တော်များများက ကြွေကြွေတယ်ဟာ... ငါတို့ဟိုတယ်ကတင်မကဘဲ တခြား အပြင်က ဟာတွေပါ ကြွေကြွေတယ်ဆိုပဲ... ဘာတဲ့ နာမည် တောင် ဝေးထေးကြသေးတာ... ချွင်ရယ်ပရင့်(စ်) ဆိုပြီး...”

“ဟီးဟီး... ငါတောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ... ငါတော့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့ နင့်ဆီကို မကြာခင်မှာ လာဖြစ် မယ် ထင်တယ်...”

“မိန်းမ... ဝိုက်ထဲက ကလေးကိုလည်း အားနာဦး...”

“အေးပါဟဲ့... နင်ကလည်း ငါက နောက်တာပါ...”

ရတနာက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ပြောပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ကတော့ မျက်စေ့ပသာခဖြစ်စွာနဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာ အဆင်ပြေနေမှာပေါ့...”

ဟူ၍ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူများဆို ရိုးသားစွာ အဘောကျ နှစ်သက်တတ်လေ့ရှိသော သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အတွင်းအတိုင်း ပြော၏။

“အံ့မယ်လေး... ပသာခ မဖြစ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး... ငါ့ မှာ လူတကာက ပရင့်(စ်)နေကြတဲ့လူဆီမှာ စက္ကထရီ လုပ် နေရတာ နည်းနည်း အသက်ရှူတော့ ကျပ်တယ်ဟာ... ဒါပေမယ့် ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး... ငါက ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် လုပ်တာပဲ...”

“နင့်ဆီမှာ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလို့လား နင်း...”

ရန်မင်းက ခုနက အိုးထဲ ထိုးနေသော တူနှစ်ချောင်းကို ပန်းကန်လုံးပေါ် တင်ရင်း မေး၏။

“ဦးခန့်ထည့်နဲ့တော့ ပြဿနာ မရှိပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ငါ့အရှေ့ စက္ကထရီတုန်းက သူနဲ့ ပြဿနာလေးတွေက ရှိခဲ့တာဆိုတော့ ငါ့အလှည့်မှာတော့ တစ်မျိုးပေါ့ဟာ...”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ...”

ကျော်ထိုက်က မျက်စိပင့်ကာ မေးလာသည့်အခါ မေနှင်းဆီလည်း ပြောထွက်ဖြစ်တော့မည် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို အလျင်အမြန် ဘရိတ်အုပ်ရသည်။ မကောင်းပါဘူးလေ... သီဂီဆိုတာ မိန်းကလေးမို့ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာစွာ သူ့သိက္ခာတစ်ခုအတွက် ကိုယ့်နှုတ်ကို စည်းစောင့်ရမှာပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းပဲပြောပြော ရန်မင်းတို့ ကျော်ထိုက်တို့ထံ ယောက်ျားလေးတွေလေ။ သူတို့စိတ်ထဲ သီဂီကို တစ်မျိုး မြင်သွားရင် မကောင်းပါ။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါကလည်း ဦးခန့်ထည့်နဲ့ မဆိုပါဘူးဟာ... နင်တို့ခေါင်းထဲ ဘာမှမထားနဲ့... ကဲ ရလောက်ပြီ ထင်တယ်... စားရအောင်...”

အတင်းပင် စကားဖြတ်၍ လွှဲပြောင်းပြောကာ ရှေ့နှင့် ကြွေပန်းကန်လုံးကို ကိုင်မစားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်လိုက်စဉ် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ဟော့ပေါ့အိုးထဲ တူနှင့် ဦး

လိုက်သည်။

“ခေါင်း(လိ)အူ... ကောင်းမှကောင်း ရန်မင်းက လိမ္မာတယ် ကြည့်စမ်း... အစုံကို ထည့်ပြုတ်ပေးထားတာ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ်... အစ်မတို့ ကြိုက်တာ စားလို့ ရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ထားပေးတာပါ...”

“မဆိုးဘူး... မောင်လေးတော်တယ် တစ်မှတ်...”

ဟု ပြောပြီး မေနှင်းဆီမှာ သူမကြိုက်သော ပုစွန်တုတ်ကွေးကွေးလေးကို တူဖြင့် ဆယ်ယူလိုက်၏။

“မေနှင်းဆီ...”

ထိုစဉ်မှာပဲ ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် အိုးထဲမှ ပုစွန်တုတ်ကွေးကွေးသေးကို ဆယ်ယူနေသော မေနှင်းဆီမှာ ခေါ်သံလာရာ ဆက်ဆံ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဪ... အစ်မ...”

ဟိုတယ်မှ ရက်ဆက်ပ်ရှင်တွင် တာဝန်ကျသော အစ်မကြီး ဖြစ်နေသည်မို့ လက်ထဲမှ ပန်းကန်နှင့်တူကို ချကာ ပြုံးဖြူနှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ အော့(ဖ်)လား အစ်မ...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် ဈေးပတ်ပြီး ဒီပေါ်တက်လာတာ... အတော်ပဲ မေနှင်းဆီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်...”

ဟု ပြောပြီး သူမနံ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးနှင့်အတူ မေနှင်းဆီတို့ စားပွဲရှိရာ လျှောက်လာတာမို့ မေနှင်းဆီမှာ မတတ်

သာစွာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရသည်။

“သူက အခု မေနှင်းဆီနေရာက ဦးခန့်ထည်ရဲ့စက္ကထရီ သီဂီပေါ့... သီဂီ ဒါ မေနှင်းဆီလေ...”

ရီဆက်ပရှင်းနှစ် အစ်မကြီး၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် မေနှင်းဆီမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ဆုံရသော သီဂီကို ပြုံးပြန့်တင်ဆက်ဖြစ်၏။ သီဂီကလည်း အကဲခတ်သော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လာကာ မေနှင်းဆီထံ ပြုံးဖြလာသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်...”

“ဆရာက နည်းနည်းတော့ ဇီဇာကြောင်တယ်နော်... နောက် သူ့ရဲ့ဗဟိုရကလည်း အများသား... တို့ဆို ဆရာမျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ပြီး အရိပ်ကြည့်နေရတယ်လေ... မေနှင်းဆီ ဒီဒက်တွေကို ခံနိုင်ရဲ့လား...”

အပြုံးတစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းမှာ တင်လျက် မျက်လွှာဝင်ကြည့် မေးလာပုံက မေနှင်းဆီ ရင်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်စေသည်။ အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြုံးပြဖြစ်၏။ ဒါကို ရောစေလှပကာ ကြည့်ကောင်းသူ သီဂီက ကျေနပ်ပုံ မပေါ်။ မျက်ခုံးတင့်ကာ ဆက်ပြောလာပြန်သည်။

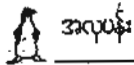
“မေနှင်းဆီ ဆံပင်က အရှည်ကြီးပဲနော်... အင်း ဆရာတော်တော်များ ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးကို ညှပ်ခိုင်းမလဲ မသိဘူး...”

ဆရာက တို့နည်းနည်း ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ ညှပ်ညှပ်ခိုင်းတာ နောက်ပြီး ယူကို ကော်ဖီကော ဖျော်ခိုင်းသေးလား... တို့တုန်းကဆို တစ်နေ့ကို ခြောက်ကြိမ်ထမက်မနည်း ဖျော်ပေးရတာ...”

ပြောလာသည့် စကားများက သာမန်မဟုတ်သော တောင်လွတ်စကားများမို့ နဂိုကတည်းက စိတ်ဆတ်သော အခြေခံအုပီပီ ပြုံး၍ နားထောင်နေသော မေနှင်းဆီ၏ မျက်နှာမှာ မဆိုသောပင် မာသွားပြီး... လက်လက်တောက်သော မျက်ဝန်းစံနံက သီဂီထံ စိုက်စိုက်ကြည့်လျက်...

“ကျွန်မ ရွှင်ရယ်ခရောင်းဟိုတယ်မှာ ကော့(စ်)ကွန်ထရိုလာရဲ့စက္ကထရီအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်တာ... ဦးခန့်ထည်ရဲ့ ပါဆန်နယ်(လ်)စက္ကထရီ မဟုတ်တဲ့အတွက် အခု မသီဂီပြောတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မကြုံခဲ့ရဖူးပါဘူး... လုပ်လည်း မလုပ်ပေးရပါဘူး... ရုံးအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးခန့်ထည် ကျွန်မအပေါ် Satisfy (စိတ်ကျေနပ်မှု) မရမှာကို စိုးရိမ်တာကလွဲရင် မသီဂီ ခုနက ပြောတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ အတွက် တစ်ခါမှစိတ်မပူသလို ကြုံလည်း မကြုံဖူးပါဘူး...”

ဟူ၍ အေးဆေးညင်သာစွာဖြင့် တစ်လုံးချင်းဆီထပ်ကျကျ ပြောလိုက်သည်။ မေနှင်းဆီ၏ စကားလုံးများက အပြုံးတူဖြင့် မာယာကြွယ်ကာ လှပနေသော သီဂီမျက်နှာမှာ အဆင်ပြေပင် ထိုအပြုံးတူ ကွာကျကာ ရန်လိုခြင်းဟူသော မာန်ဖွဲ့

မျက်နှာကို ထင်းထင်းကြီး ပေါ်စေ၏။

“ကဲ သီဂီနဲ့မေနှင်းဆီက ဒီမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာ
တွေ့တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်ဖူးသိဖူးသွားကြ
တာပေါ့... ဟုတ်ပါပြီ မေနှင်းဆီလည်း စားလက်စနဲ့ ဆက်
စားပါ... တို့တွေကို ခွင့်ပြုဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

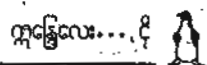
သိပ်မကောင်းလှသော အခြေအနေကို သဘော
ပေါက်ဟန်တူသော ရီဆက်(ပ်)ပရုန်းနှစ်အစ်မကြီးက ကြားဝင်၍
စကားကို အတင်းဖြတ်ကာ နှုတ်ဆက်၏။

“သွားမယ်နော် မေနှင်းဆီ... လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်
ပြောပါ... တို့ အချိန်မရွေး ကူညီနိုင်တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ သိုင်းကျူးပါ... မသီဂီလည်း အားလပ်တဲ့တစ်နေ့
ကြုံကြိုက်ရင် ကျွန်မတို့ဟိုတယ်ကို လာလည်ပါဦး...”

ဆက်လက်၍ပင် အပေါ်စီးမှ နှုတ်ဆက်နေသူ သီ
အား ပြန်လည်၍ ရွဲ့ပြောလိုက်မိသည့်အဖြစ်အပေါ် တိုယ့်ကိုကိုယ်
သဘောတကျ ဖြစ်သွားရသော မေနှင်းဆီမှာ ခုနက မျက်နှာထက်
ပင် ပို၍ ပျက်ယွင်းကာ အနားမှ ထွက်သွားသော သီဂီအား ကြည့်
ပြီး ထပ်မံ၍ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သေးတော့...။ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်
ပြီး သူငယ်ချင်းများအား ကြည့်မိတော့ မျက်ဝန်းလေးစုံက သူ
ထံ ကျရောက်လျက်...။

“ဟား... သိပ်ကောင်းတဲ့ ခံတပ်ပဲ နှင်း... နင့်ကို ငါ

တကယ်ပဲ ဘရာဇိုပေးတယ်...”

ရတနာက ပြုံးစပ်စပ်နှင့် ဝမ်းပန်းတံသာ ချီးကျူး

“ဟဲ့ တိုးတိုးပြောလေ ရတနာ... ကြားသွားဦးမယ်...”

အောင်မင်းညိုက သီဂီတို့ထံ လှမ်းကြည့်ကာ ပြော
သည်။ ရတနာက နှုတ်ခမ်း၏ ညာဘက်ကို အတွင်းဘက် ချိုင့်ဝင်
အောင် စေ့ပိတ်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ကာ ညာဘက်မျက်စိ တစ်ဘက်မှိတ်
ပြေး...

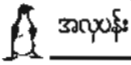
“ကြားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့... သူတောင် အလကားနေ
ရင်းနဲ့ လာတိုက်ခိုက်သွားသေးတာပဲ...”

မေနှင်းဆီမှာ မကြာခင်မှာ ကြိမ်းသေပေါက် အမေ
(မိ)တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မည်ဆိုသော်လည်း ယခုထိတိုင် သူမ
တို့တူ မဟုတ်မခံ စိမ်းဆတ်ဆတ် စိတ်ရှိသူ ရတနာအား အပြုံး
ကြည့်မိ၏။

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ နှင်း... ခုနက နင်ပြောတဲ့ မျက်စိ
ပသာဒမဖြစ်ချင်နေပါစေဆိုတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်အပေါ်...”

“အေး... ငါလည်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်... သူ ခုန
က မပြောချင်တဲ့ တစ်မျိုးပေါ့ဟာဆိုတဲ့ကိစ္စအကြောင်း...”

ရတနာနှင့် ကျော်ထိုက်တို့ကို ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်
အိမ်ခွက်ထဲ ထည့်ထားသော စတားကိုလာအချို့ရည်ကို တစ်ငုံ
သောက်လိုက်သည်။

“သူက အလုပ်က ထွက်သွားတာလား... ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားတာလဲ...”

ဟူသော ရန်မင်း၏ မေးခွန်းကို...

“မဟုတ်ဘူး... အလုပ်ဖြုတ်ခံရတာ... ဦးခန့်ထည်က သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တာလေ...”

ဟု ပြန်ဖြေပြီး သူမ ပန်းကန်လုံးထဲမှာ ဘယ်သူ ထည့်ပေးထားမှန်း မသိသော ငုံးဥကို တူဖြင့် ဆယ်ကာ စားလိုက် ပါတော့သည်။

ဆော်ရီးပါ မသိဂီ။ တတ်နိုင်သလောက် ရှင်ကို ကျွန်မ ကာကွယ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ မိန်းမသားအချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ရန်စောင်လာခဲ့တာဆိုတော့... ။

“ဝွဒ်မောနင်း ဦးခန့်ထည်...”

“မောနင်း...”

အဝတ်လဲပြီးပြီးချင်း ရုံးခန်းသို့ သွားရန် အဝတ်လဲ ဆောင်ပေါ်မှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသော မေနှင်းဆီမှာ အဆောက်အဦရှေ့ အပြင်ဘက်မှ လမ်းမပေါ်မှာ ကြွေရောင်အင်္ကျီ လက်ရှည်ကို အောက်မှ ပျော့အိသော ဘောင်းဘီအနက်ရောင် ဖွဖွဖြင့် တွဲ၍ ဝတ်ဆင်ထားသော ရုံးတက်ပုံစံ ဝတ်စုံပြည့်နှင့် စမတ် ကျကျ ရှိနေသော ဦးခန့်ထည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ အံ့ဩ စိတ်ဖြင့် မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူကလည်း မျက်ခုံးပင့် မေးဆတ်ကာ ပြန်နှုတ်ဆက်လာ၏။

“ဦးခန့်ထည် ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ဘယ်မှ မသွားဘူး... နည်းနည်း ညောင်းသလိုရှိလို့ ဒီဘက် တွေမှာ ခဏလမ်းလျှောက်နေတာ...”

“ဪ... ဒါဆို မနက်အစောကြီးကတည်းက ဒီကို ရောက် နေတာပေါ့...”

သူမ၏အပြောကို ဦးခန့်ထည်က ပါးစပ်မှ မဖြေဘဲ မျက်ခုံးမဆိုသယောင် ပင့်ကာ ခေါင်းညိတ်ယောင် ပြု၏။ ထိုစဉ် မှာပဲ ဦးခန့်ထည်၏အကြည့်က သူမ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်ရောက်လာ ကာ မျက်ခုံးကျုံ့ရင်း မေးသည်။

“နှုတ်ခမ်းက ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ရေယုန်ပါ...”

“ဘာလဲ ရေယုန်...”

မွေးကတည်းက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာနေခဲ့ကာ ကြီးပြင်း လာသူအတွက် “ရေယုန်” ဟူသော ရောဂါနာမည်တစ်ခုကို မကြား ဖူးသလို မျက်ခုံးကျုံ့လျက်နှင့်ပဲ ပြန်မေးလာသည့်အခါ မေနှင်းဆီ ဘာပြန်ဖြေရမန်းမသိဘဲ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရသည်။ နောက် တော့ စက္ကန့်ဝက်ပင် မစဉ်းစားလိုက်ရဘဲ သူ့ကို ပြောစရာ အတွေ့ တစ်ခုက ပါးစပ်ထဲ ရောက်လို့ သွား၏။

“ကျွန်မက စိတ်လှုပ်ရှားရင် ပင်ပန်းရင် ဒီလိုပဲ ရေယုန် ပေါက်တတ်တယ်... ရေယုန်ဆိုတာ ဆေးပညာအနေနဲ့ ဘာ ခေါ်သလဲ မသိဘူး... အင်း ဦးခန့်ထည်အနေနဲ့ လွယ်လွယ် နဲ့ သဘောပေါက်အောင် ကျွန်မ ရှင်းပြရရင်တော့ Water

Rabbit (ရေယုန်) လို့ပဲ ကျွန်မ ပြောပါရစေ...”

“ဟင်... Water Rabbit (ရေယုန်) ဟုတ်လား... နေပါဦး ဒါ အပြောပေါ်မှာ ဖြစ်တာ... စိတ်လှုပ်ရှားရင် ဖြစ်တတ် တယ်ဆိုတာ ဆေးပညာအခေါ်အရသာဆိုရင် မင်းဖြစ်နေ တာက Herpes ပဲပေါ့... မင်းပြောလိုက်မှ Water Rabbit (ရေယုန်) ရယ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းကွာ...”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပါပကော... ဆေးပညာအခေါ်အဝေါ်နဲ့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ကျွန်မ မသိဘူးဆိုတာ...”

သူမ၏အပြောကို ရယ်ချင်သလို မျက်ဝန်းရိပ်နှင့် ပြောလာသော သူ့အား နှုတ်ခမ်း မသိမသာ စူကာ ပြောလိုက်မိ သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးခန့်ထည်၏ မျက်ခန်းအရိပ်က ရယ်မြူးရိပ် များ ပိုမိုထင်ဟပ်လာကာ...

“ကိုယ်တော့ ထင်တယ်... မင်းရဲ့ Herpes က မင်း အစား သောင်းကျန်းလွန်းလို့ ဖြစ်တာပဲ နေမှာ... ဒါမှမဟုတ်ရင် အစာစားပြီး ညက ပါးစပ်ကို မသန့်စင်ခဲ့တဲ့အတွက် မင်း ကို ကြွက်ကိုက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်...”

ဟု ပြောပြီးချင်း သူမ အနားမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွား သောကြောင့် ဘာမှတုံ့ပြန်မပြောလိုက်နိုင်သော မေနှင်းဆီမှာ ဦးခန့်ထည် ပြောသွားသော စကားများအတွက် နှုတ်ခမ်းကို ချစ်စရာ၊ မဒါသတကြီး ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

“မေ...”

အနောက်မှ ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်လဲပြီး ဆင်းလာသည့် ခင်ထူးဆွေကို ပြုံးစိစိ မျက်နှာထား နှင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

“ရှင်က ဘာပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေတာလဲ... ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား... သူများသားသမီးကို ပြောသွားတာ...”

“အဟင်... ခင်လို့ နောက်သွားတာ နေမှာပါ မေရယ်— အမှန်တော့ ဆရာက ကွန်ထရိုလာသာ ဖြစ်နေတာ ငယ်ငယ် လေးပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ... မမာလာတို့ မလတ်တို့ကျတော့ သူနဲ့ရွယ်တူတွေလို ဖြစ်နေတယ်လေ... ကျန်တဲ့သူတွေဆို သူ့ထက် အကုန်ကြီးကြတာ... အဲဒီတော့ သူ့ထက် တော်တော်ငယ်တဲ့ မေ့ကို တွေ့တော့ ကလေးတစ်ယောက် ကို စသွားသလိုပုံစံမျိုးနဲ့ စသွားတာ... ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ကွာ...”

“ဟွန်း... သူပြောတာနဲ့ ကိုယ်ကပဲ အစားပုပ်မကြီး ဖြစ်ပြီး ကြွက်ကိုက်တာတောင် ခံလိုက်ရသေးတယ်...”

“ဟီး ဟီး... ဆရာသမားက စတာပဲ မေရယ်... ခွင့်လွှတ် လိုက်... ခွင့်လွှတ်လိုက်...”

“ဆရာသမားဆို ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကို တွေ့တွေ့ချင်း ဘယ် တော့မှ ဒီလိုမပြောရဘူး ထူးရဲ့... အထူးသဖြင့် ဒီလို မနက် စောစောမျိုးမှာပေါ့... ကိုယ်တော့ တကယ်စိတ်တိုတယ် အဟုတ်... သူများသားသမီးကို ပြောချင်ဆိုချင်လို့ကို တကုန်

တက အိမ်က အိပ်ရာအစောထပြီး ဒီကိုရောက်လာသလား မှတ်ရတယ်... သူ ဒီလို အစောလာချင်တိုင်း လာလို့ရ အောင်... ညဆိုလည်း ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်လို့ရအောင် သူ့အိမ်ကလည်း ဒီဟိုတယ်နဲ့ တော်တော်နီးနေသလား မသိဘူး...”

ထူးနှင့်အတူ ဟိုတယ်ဘက် လျှောက်လာရင်းမှ ပွစိ ပွစိ ပြောမိ၏။

“ဟင် မေ... ယူ ဘာကို ပြောလိုက်တာလဲ...”

“ဪ... ဦးခန့်ထည်ကို ပြောပါတယ်... သူ့အိမ်က ဒီ ဟိုတယ်နဲ့များ တော်တော်နီးနေသလားလို့...”

“ယူ တကယ်ကိုပဲ မသိဘူးလား မေ...”

“ဘာကိုလဲ ထူးရဲ့... ဘာကိုသိရမှာလဲ...”

“ဦးခန့်ထည် ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာလေ...”

“ဪ... ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့... သူ့အိမ်မှာပဲ သူနေမှာ ပေါ့ ထူးရဲ့... သူ့အိမ်က ဟိုတယ်နဲ့နီးနီးလေး မဟုတ်လား”

“အေး... အဲဒါကိုက ဆန်းနေတာ... ကိုယ်က အဆန်းလုပ် နေတာ မဟုတ်ဘူး မေရဲ့... ယူက ဆန်းနေတာ... ဆရာက ဒီ ရွှင်ရယ်(လ်)ခရောင်းဟိုတယ်မှာပဲနေတာပဲ ဥစ္စာ... ယူက အဲဒါကို မသိဘူးလား...”

“ဟင်... ဟုတ်တယ်... ဒါဆို ကိုယ့်ကို သူတစ်ခါတုန်းက ပြောဖူးတဲ့ဥစ္စာ တကယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့...”

“ဘာပြောဖူးလို့လဲ... မေရဲ့...”

မေနှင်းဆီမှာ မျက်လုံးလေးပြူးပြူးဖြင့် တစ်ခါတုန်းက ဦးခန့်ထည် သူမကို ကော်ဖီဖျော်ကိုက်ရင်းမှအစ ဟိုတယ်၏ အမှတ်တရ အရောင်းဆိုင်မှာ ခေတ်ဟောင်းမတ်ခွက်ကို ဝယ်တာ မှအလယ် သူမက ဟိုတယ်မှ ပြန်တာ မျိုးချုပ်တာ သူ့အိမ်က ဟိုတယ်နှင့် နီးလို့လားဟူ၍ စပ်စုမိတာမှ အဆုံး ဦးခန့်ထည်နှင့် ပြောခဲ့ကြသည်များကို ခင်ထူးဆွေအား ပြောပြဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ထူးက ပြုံးဟဟဖြင့်...

“မဟုတ်ဘူး မေရဲ့... ဆရာက ဒီဟိုတယ်မှာပဲ နေတာ... သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်းပေးထားတယ်လေ... ကျန်တဲ့နိုင်ငံခြား သားတွေကတော့ အပြင်မှာ လုံးချင်းအိမ်သပ်သပ်နဲ့ နေကြ တယ်... သူတို့က မိသားစုနဲ့ကိုး... ဆရာလည်း နေချင် တယ်ဆိုရင် လုံးချင်းအိမ်သပ်သပ်နဲ့ နေလို့ရပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဆရာက ဟိုတယ်က အခန်းကိုပဲ ယူထားလိုက် တာ... ဆရာအခန်းက သာ(ဒ်)ဖလောမှာလေ... သီဂီ ရိုတုန်းကဆို ဆရာအခန်းကို သွားလည်ချင်ကြောင်း ခဏ ခဏပြောတာ... ဆရာက လုံးဝ အလောမခံဘူးတဲ့...”

“ဪ... သူက သီဂီလို့ ကိုယ့်ကို သတ်မှတ်ပြီး အမှန် အတိုင်း မပြောတာပေါ့...”

ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ကာ အကြိတ်သံဖြင့် ပြန်

ပြောမိ၏။

“အို... နီးနီး မေ... Way(လမ်းကြောင်း)ချင်း မတူဘူးလေ ဆရာက ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရှင်ကို မပြောတာမှ မဟုတ်တာ... သီဂီနဲ့ ယူက ဘာဆိုလို့လဲ မေရယ်... ဆရာက ယူကို သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိမနေတာမှာ တအံ့တဩနဲ့ စလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်... ဆရာပုံစံကြည့်ရတာ ယူကို တကယ့်ကို ရင်းနှီးစွာ ကလေးတစ်ယောက်လို စနောက်ပြီး ကျီစယ်နေတာပါ... နောက်ပြီး ကိုယ်တော့ တကယ့်ကို အံ့တာပဲ သိလား... ယူကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်တာကို လေ... ဒါ ဆရာဘဝမှာ တကယ့်ကို အထူးအဆန်းပဲ သိလား...”

“ဒါများ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး... လာပြန်ပြီ မလေးတစ်ယောက်” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောပြီး ပါးစပ်မှတော့ ဖွင့်ထုတ် မပြောဖြစ်။ နို့မို့ဆို “ထူး” က သူမကို “ဂုဏ်” လုပ်တတ်သူဟူ၍ ထင်သွားမှာစိုး၍ ဖြစ်၏။ တကယ်တော့လည်း သူမအတွက်က ဒီကိစ္စကို အထူးအဆန်းရယ်လို့ ထင်ထားမိတာမှ မဟုတ်တာလေ။

“စ...စရာလား... သူ ဒီလို စ...စနေရအောင် ကိုယ်က သူငယ် နှပ်စားမှ မဟုတ်တာ... အခုတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုယ်က အစားပုပ်မကြီး ဖြစ်လိုက်... သူပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရ အောင် အ...အမကြီး ဖြစ်လိုက်နဲ့... ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေ တာ... နောက်ပြီး ကြွက်ကိုက်တာလည်း ခံလို့က်ရသေး တယ်...”

မေနှင်းဆီ၏ ပွစိပွစိအပြောကို ခင်ထူးဆွေက မအောင့်နိုင်တော့သလို အော်ရယ်လိုက်သည့် အခါမှာတော့... မေနှင်းဆီ၏ မျက်စောင်းက ခင်ထူးဆွေထံ ကျရောက်ကာ စိတ်တိုတိုဖြင့် ဆောင့်ဆောင့်လျှောက်နေသော သူမ၏ လေဒီရှူးဒေါက် အချွန်၏ ဖိအားက ကွန်ကရိလမ်းပေါ်သို့ လုံးလုံးကျရောက်သွား ပါတော့၏။

စိတ်ထဲ၌ မူးနေက်ရှုပ်ထွေးကာ အမြင်အာရုံက ဝေဝါးနေသည်။ ဒေါသများက ရင်ထဲ၌ တစ်လိပ်လိပ်တက်ကာ ရင်မှာ ဆို့နှင့်နေရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဒေါသများ၏ ဦးတည် ရာက ကိုယ့်ဆီကိုသာ... ။ လိုအပ်သေးသော အရည်အချင်းနှင့် မပြည့်စုံသေးသော လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အတတ်ပညာ များအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်မိလျက် ဝမ်းနည်းစိတ် ရက်စိတ်များက သူမ၏အသိအာရုံကို ဝါးမျိုလျက် ရှိသည်။

“စိတ်လျော့ပါ မေရယ်... ဆရာက မေ့ကို တတ်စေချင်လို့ သိစေချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ...”

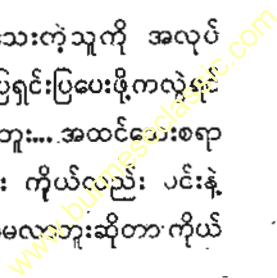
“ကိုယ် နားလည်တယ်... ဦးခန့်ထည်ရဲ့သဘောထားကို ကိုယ် သဘောပေါက်တယ်... သူက ကိုယ့်ကို နေရာရစေ ချင်တော့ ဂျီအမ်ကြီးရဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းကို ရစေချင်တော့ ကိုယ့် ကို ရိုး(လ်)တင်ပြီး ဒီကိစ္စ ရှင်းခိုင်းလိုက်တာ... သူ့စေတနာ

ကို ကိုယ်သဘောပေါက်တယ်... ကိုယ် သေသေချာချာ မရှင်းနိုင်တော့လည်း သူ ကြားက ဝင်ပြီး ရှင်းပေးသွားတာ ပဲလေ... အခုဟာက ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်နေတာ သိလား... လုပ်သက် ဒီလောက်အတွင်းမှာ ကိုယ်ဟာ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ဆယ်ပုံပုံရင် တစ်ပုံတောင် နား မလည်သေးတော့ ကိုယ့်လောက်အသုံးမကျတဲ့သူ၊ နဲ့အတဲ့ သူ ရှိပါဦးမလား... ဂျီအမ်ကြီးလည်း ကိုယ့်ကို ဘယ် လောက် အထင်သေးသွားမလဲ... ဦးခန့်ထည်လည်း ကိုယ် နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်သွား မလဲ... အဲဒါကိုပဲ ကိုယ် မျက်နှာပူ အားနာတာ...”

“Nobody blame on you (ဘယ်သူမှ မင်းကို အပြစ်မတင် ဘူး) Nobody lookdown on you (ဘယ်သူမှ မင်းကို အထင်မသေးဘူး) မေနှင်းဆီ...”

ဟူ၍ ဘိုလိုဖြင့် အနောက်မှ ပြောလိုက်သော အသံ ကြောင့် မေနှင်းဆီနှင့် ခင်ထူးဆွေ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဦးခန့်ထည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အလုပ်အကြောင်း နားမလည်သေးတဲ့သူကို အလုပ် အကြောင်း နားလည်အောင် သင်ပြရှင်းပြပေးဖို့ကလွဲရင် မင်းကို ဘယ်သူကမှ အထင်မသေးဘူး... အထင်သေးစရာ လည်း ဖြစ်မလာဘူး... နောက်ပြီး ကိုယ်လည်း ပင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာ ကိုယ်

ပြောချင်တယ်... ”

“..... ”

“ကဲ... မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကို လုပ်ငန်းရဲ့တစ်စိတ် တစ်ဒေသအကြောင်း နည်းနည်းချင်းဆီ ရှင်းပြသွားမယ်... မင်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ လေ့လာလိုက်စားမယ်ဆိုရင် ဘာမှ ခက်ခဲစရာ မရှိဘူး... စာရင်းသွားလာပုံတွေကို သေသေ ချာချာ နားမလည်သေးတာကလွဲရင် မင်းရဲ့မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်ချင်စိတ်ကို ကိုယ် အသိအမှတ်ပြုပါ တယ်...”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ဦးခန့်ထည်... ကျွန်မကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက်ကိုပါ...”

“ကိုယ့်ကို မင်းနားလည်ပေးတယ်ဆိုရင်လည်း ရုံးခန်းကို ပြန်လာခဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား... အိုကေ...”

မျက်ဝန်းမှာ ကရုဏာပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြောကာ ထူးတို့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော ဦးခန့်ထည်ကို ကြည့်ပြီး ခုနထ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသော ဒေါသအပူမီးက ရုတ်ချည်း ပပျောက် ငြိမ်းအေးသွားသလို ခံစားရ၏။ ထိုခံစားချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ လည်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်ရကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ရုံးခန်းဆီသို့ ငြိမ် သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“ဦးခန့်ထည်လား... ”

“ဟုတ်ပါတယ်...မနေ့ခင်းဆီလား... မင်း အခုထိ ရောက် မလာသေးလို့ ကိုယ်မျှော်နေတာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီနေ့ ကျွန်မ ခေါင်းတွေ သိပ်ကိုက်နေလို့ ရုံး မတက်ဖြစ်တာကို ခွင့်တိုင်ချင်လို့ပါ...”

“ခေါင်းကိုက်တယ် ဟုတ်လား... ဖီဗာတော့ ရှိလား...”

“ဖီဗာတော့ မရှိပါဘူး... မျက်လုံးကိုက်လာတာကနေ ခေါင်းပါ ကိုက်လာလို့ပါ...”

“ရတယ်လေ... ခွင့်ဘယ်နှစ်ရက် လိုချင်သလဲ...”

“ကျွန်မ ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲ လိုချင်ပါတယ်...”

“အိုကေ... ကိုယ် ခွင့်ပြုပါတယ်...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးခန့်ထည်...”

“ကိုယ်ကလည်း မင်း အမြန်ဆုံး ခေါင်းကိုက်သက်သာပါ စေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါမယ်...”

မျက်လုံးစုံမှိတ် ခဏနားပြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့် အချိန်မှာ Monitor Screen (မော်နီတာစကရင်(နံ))မှ ပေါ်နေသည့် အရိပ်တစ်ရိပ်ကြောင့် မေနှင်းဆီ အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“မနေ့ကပဲ ခေါင်းကိုက်လို့ ခွင့်ယူထားတာ... ကွန်ပျူတာကို မကြည့်နဲ့လေ...”

“ရပါတယ်... မနေ့က ကျန်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကြွေးလေးတွေ လုပ်ချင်လို့ပါ...”

“အရင်ဦးဆုံး Manual (လက်နဲ့ပဲ)နဲ့ပဲ အရင်လုပ်ပါလား မေနှင်းဆီ မနက်ဖြန်ကျမှ ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ပေါ့... ဒါမှ မင်း သက်သာမယ်...”

“ရပါတယ် ဦးခန့်ထည့်... မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျွန်မမှာ အလုပ်ကြွေးတွေ သိပ်များသွားမယ်... အဲဒါမျိုး ကျွန်မ မဖြစ်ချင်ဘူး... မျက်လုံးက ခဏနားလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ...”

“မင်း ခေါင်းသိပ်မာပါလား မေနှင်းဆီ... တကယ်ဆို ကွန်ပျူတာနဲ့အလုပ်လုပ်ရင် မင်းရဲ့မျက်မှန်ကို မင်းတပ်ထားသင့်တယ်... အဲဒါကိုကော မင်း နားလည်ရဲ့လား...”

“မျက်မှန်တပ်ရင် နှာခေါင်းနာတယ် ဦးခန့်ထည့်ရဲ့... အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ မတပ်တာ...”

“ကျစ်... မင်းက တကယ်ကို ခေါင်းမာပြီး ရိုက်ချင်စရာ

ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ မေနှင်းဆီ...”

ပြတ်တောင်းတောင်း ရေရွတ်လျက် သူမအနားမှ နှုတ်ထွက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသော ဦးခန့်ထည့်ကို ကြည့်ပြီး မိသူမှာ မေနှင်းဆီပင်။

တကယ်တော့ သူမ မနေ့က ခေါင်းကိုက်သည်မှာ ကွန်ပျူတာကို ကြည့်ရ၍ မဟုတ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အထုံနေသော စီးကရက်နဲ့ လွမ်းခြုံနေသည့် ဤအဲယားကွန်းကွန်းထဲမှာ နေခဲ့ရ၍ အသက်ရှူကျပ်ကာ ဝောင်းကောင်း နေထောင်းခဲ့ဆိုတာသာ သူသိခဲ့လျှင် ဤကဲ့သို့ စိတ်ပူစကား ပြောလေးဆိုတာ မေနှင်းဆီ သိချင်လှသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် သူတစ်ယောက်ဟာ စီးကရက်ကို ခန္ဓာကိုယ်မှ အငွေ့ထွက်လုနီးအချိန်ပြည့်သောက်နေတတ်ခဲ့သည့် စီးကရက်ကို တော်တော်တော်မက်မောမော ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ခဲ့သည့် သူတစ်ယောက် နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အရောင်းဆိုင်များ ရှိသည့် အခန်းထဲကို ဝင်လာသည့် အချိန်ကတည်းက ထူးထင်းနေသော သူ့ကို မေနှင်းဆီ ဖြစ်ပြီးသား။ သူ့နံ့နားမှာ ပါလာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ချောမောလှပကာ ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းသော အပြုံးအဆင်မျိုးနှင့်မို့ သူတို့အတွဲဟာ ဒီအမိပိုရီယမ်အခန်းထဲမှာ လူတို့သတိထားမိစရာ ဂရုတစိုက် ကြည့်စရာ စုံတွဲတစ်တွဲလို ဖြစ်နေသည်။

အစကတော့ မေနှင်းဆီလည်း သူ့ကို မြင်မြင်လှမ်းခေါ် နှုတ်ဆက်မိဦးမလို့...။ သို့သော်လည်း သူတို့ကိုငေးနေသော တခြားဆိုင်များမှ လူများကြောင့်ရယ် ဘာကြောင့်မှန်း ဒီလိုငေးကြည့်ခံနေရသည့် သူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်က လှမ်း

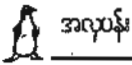
နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်တာရယ်... ကိုယ်က သဘောရိုးဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ထားဦးတော့... ကိုယ့်ဆိုင်မှ ပစ္စည်းကို ရောင်းချင်လို့ အတင်းကာရော နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ဟု ဘေးလူတွေ ထစ်ဖျိုးမြင်သွားမှာ စိုးသည့်စိတ်ရယ်ကြောင့် ခင်းထားသော ရတနာအိမ်များကို ဆိုင်စေ့ကြည့်နိုင်မှ သူမတို့ဆိုင်ကို ရောက်လာနိုင်မည်ဖြစ်သော ဦးခန့်ထည်ကို နှုတ်ဆက်တော့ဘဲ မှန်ဖီရိပုံး၏ အတွယ်ကွယ်တွင် ထိုင်ကာ ဖတ်လက်စ ပရိတ်ကြီးဆယ်တစ်သုတ် ကျမ်းစာကို ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။ အကယ်၍ ဆိုင်စေ့မကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ဦးခန့်ထည်လည်း သူမတို့ဆိုင်ဘက် ရောက်မလာဘဲ သူမကို မြင်တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့လေ။ သို့သော် သူမ နှုတ်ဆက်လည်း ဘာမှအပြစ်ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့သော် ရာသီဥတုက မေနှင်းဆီဘက်မှ မရှိခဲ့ပါလေ။

“ဘာကြည့်မလဲ... ကြည့်ပါကွယ်...”

ဆိုသော မေမေဖော်ရွေသော ဖိတ်ခေါ်ကမ်းလှမ်းအတူ

“ခန့်... ဒီမှာကြည့်စမ်း... ကိုယ်ပြောတာ ဒီလိုဆိုက်(စ်)မျိုးပေါ့... အန်တီ ဒါ အကွာမရင်းကျောက်ပါနော်...”

ဟူသော ဦးခန့်ထည်နှင့် အတူပါလာသော အမျိုးသမီးချိုကြောင့် သူမ၏ကိုယ်လုံးက ကျုံ့သွားရ၏။ တုရားမေးမှုကို ကူသော နီလာကလည်း အခုအချိန်မှ လက်ထဲသွားနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အကွာမရင်းပါ... ကြည့်မလား သမီး”

ဟူသော ဖော်ရွေမေးမြန်းမှုနှင့်အတူ...

“သမီးငယ် မေမေ့ကို ဒီအကွာမရင်းလော့ကတ်လေး ထုတ်ပေးပါ... ဒီက မေတို့ကို ပြရအောင်လို့...”

ဟူ၍ သူမကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ခိုင်းလိုက်သည့် မေမေအသံကြောင့် ဆက်လက်ကွယ်ဝှက်၍ ထိုင်နေစရာ မရှိတော့ စွာ မေနှင်းဆီ မတ်တတ်ရပ်၍ ဗီရိုကို သော့ဖွင့်လိုက်၏။

“မေနှင်းဆီ...”

ခန့်ထည်မှာ ရတနာဗီရိုထားရာ အနောက်မှ ဆံပင် ရှည်ရှည်များ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကျလျက် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ မျက်ခုံးတစ်စုံ ပင့်တက်ကာ အံ့ဩသွားရ၏။ သူ၏ခေါ်သံကြောင့် သူ့ထံကြည့်လာသော မျက်နှာဝန်းတစ်စုံက သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ ၍ အံ့ဩဟန်လည်း မပြ၊ ထူးဆန်းသွားပုံလည်း မရှိကာ အစက တည်းက သူ့ကို တွေ့ထားပြီးသူလို တကယ့်ကို အေးအေးဆေးဆေး နှင့် သာမန်ပုံစံနှင့်မို့ အံ့ဩသွားမှုကို သူကသာပဲ မထိန်းလိုက်နိုင် ဖြစ်သွားရကာ အရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး ထပ်မံ မေးလိုက်၏။

“ဒါ မင်းရဲ့ဆိုင်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မေမေ ဒါ ဦးခန့်ထည်လေ... ဦးခန့်ထည် ဒါ ကျွန်မမေမေ ဒေါ်ခင်ကြည်ပါ...”

ဦးခန့်ထည်၏ တအံ့တဩအမေးကို ခေါင်းညိတ် ဖြေကာ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း မေမေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သည်။

“ဪ... သမီးရဲ့ဆရာကို... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ... ကျွန်တော် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်... ဘာ လို့လဲဆိုတော့ မေနှင်းဆီက သူ့မှာ ဒီလိုဆိုင်ရှိတာ တစ်ခါ မှ မပြောပြဖူးဘူး...”

“ဒါ ကျွန်မဆိုင်မှ မဟုတ်တာ... မေမေ့ဆိုင်ပဲ...”

မေနှင်းဆီ၏ မပွင့်တပွင့် အပြောကို ဒေါ်ခင်ကြည် က ရယ်မောကာဖြင့် ဖာထေးပြော၏။

“ဒါကိုသာ ကြည့်တော့ မောင်ခန့်ထည်ရေ... အမေ့ရဲ့ဆိုင် ကို သူတို့ရဲ့စီးပွားလို့ သတ်မှတ်တာ မဟုတ်ဘူး... အန်တီ မှာ သားသမီးသုံးယောက် ရှိတယ်... သူ အပါအဝင် အထက်က အကြီးနှစ်ယောက်လည်း သူတို့ဒူး သူတို့ချွန် ပြီး အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတာ...”

ဦးခန့်ထည်က မေမေအပြောကို အပြုံးဖြင့် ခေါင်း ညိတ်နားထောင်ကာ သူနှင့်အတူပါလာသော အစ်မကြီးထံ ကြည့် ၍ ပြီးနောက် သူမထံ ပြန်ကြည့်လာကာ...

“မေနှင်းဆီက ကိုယ့်စက္ကထရီလေ နဒီ...”

“ဪ... သီဂီ မဟုတ်တော့ဘူးလား...”

“မဟုတ်တော့ဘူး... မေနှင်းဆီ ကိုယ့်ဆီ ရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီ... မေနှင်းဆီ ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ခင်မြနဒီ သူက သြစတြေးလျမှာ နေတာ... အခု ဒီကို ရောက်နေတာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဦးခန့်ထည်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် မေနှင်းဆီမှာ ခင်မြနဒီဆိုသော သူ၏သူငယ်ချင်းကို မိတ်ဆက်ပြုံးပြုဖြစ်၏။ ခင်မြနဒီကလည်း သူမကို ပြန်လည်ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လာသည်။

“တွေ့ရတာ တကယ့်ကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မာမာက ဂျူဝဲယံ(လ်)လာရီ ကို သိပ်ဝါသနာပါပါတယ်... ကျွန်တော့်ဆီကို လှမ်းလှမ်း မှာတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ နားမလည်ဘဲနဲ့ ဆိုင်က ညွှန်းတဲ့ဟာတွေပဲ ဝယ်ပေးခဲ့ရတာ... အခုတော့ ကိုယ်နဲ့ သိတဲ့ လူတွေဖြစ်နေတော့ မေနှင်းဆီနဲ့ အန်တီတို့ကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ...”

“အန်တီကလည်း ဝမ်းသာရမှာပေါ့ကွယ်... ဘာလို့လဲဆို တော့ ကာစတမိမာတစ်ယောက် တိုးလာလို့လေ...”

“အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မက ဒီအကွာမရင်းကို တော်တော်ကြိုက်နေပြီရှင်... အန်တီ ရီဆန်နဘယ်(လ်) ပရိုက်(စ်)လေး ပြောပါနော်...”

“အဟင်း စိတ်ချ... စိတ်ချ ဈေးကို အဆင်ပြေနိုင်ဆုံးဖြစ်

အောင် အန်တီ လုပ်ပေးမယ်... ပစ္စည်းကိုသာ အရင်ကြည့် လိုက်ပါဦး... သမီး ဒီက အစ်မကို ထုတ်ပြဦးလေ...”

မေနှင်းဆီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ဗီရိထံမှ အကွာမရင်းကျောက်လော့ကတ်လေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“အိုး... ဆိုးဆွဲပဲ ခန့်... ကိုယ်တော့ တော်တော်လေး သဘောကျနေပြီ... အရည်ကလည်း တော်တော်ကောင်း တယ်နော်...”

အခြားဆိုင်တွေမှာဆိုလျှင်တော့ ဒီလိုဈေးဝယ်သူ သာ ရောက်လာလျှင် စိတ်ကြိုက်ဈေးတင်လို့ရမည် အနေအထား ခင်... ကပ်ထားသည့် ဈေးနှုန်းထဲက ဈေးထက် လုံးလုံးမလျှော့ဘဲ ဆောင်းချနိုင်သည့်အဖြစ်မျိုးပေါ့။ မေနှင်းဆီ၏ဆိုင်ဆိုလျှင်လည်း အခြားဈေးဝယ်သူသာဆိုလျှင် ထိုသို့ရောင်းနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း အခုကတော့ ဦးခန့်ထည်နှင့် သူ၏သူငယ်ချင်းဖြစ်နေသည့်အတွက် စည်းဖြစ်ခဲ့လျှင် တော်တော်လေး လျှော့ပေးဖို့ မေမေ့ကို ပြောရန် မေနှင်းဆီ စိတ်ထဲ တေးထားမိသည်။

“ဒါက Silver (ငွေထည်) လား... White gold (ရွှေဖြူ)လား အန်တီ...”

ခင်မြနဒီက အကွာမရင်းကျောက်ကို အထည်ခတ် အားသည့်ဘေးမှ အသားပွတ်ကြည့်ရင်း မေး၏။

“ဒီကောင်က အရည်အသွေး သိပ်ကောင်းတယ်လေ... အဲဒါကြောင့် အန်တီက ပိုက်ဂိုးလ်(ဒ်)နဲ့ပဲ ခတ်ထားတာ”

“အင်းပေါ့လေ... ဝိုက်ဂိုးလ်(ဒ်)နဲ့ဆိုတော့လည်း ဈေးထဲ
ဒီလောက် ဖြစ်မှာပေါ့ ခန့်... ယူကော ဘယ်လိုသဘော
ရလဲ... အိုင်နဲ့ လိုက်မယ် ထင်ရဲ့လား...”

“လိုက်ပါတယ်... အရောင်က တကယ့်ကို ဖန်စီအရောင်ပဲ...
နဒီက ဒါမျိုးလေးတွေ ကြိုက်တတ်တာဆိုတော့ အထောက်အကူ
ပဲပေါ့...”

“အင်း... ဒီလို ဆိုက်(စ်) ကို ရှာနေတာ ကြာပြီ... ခန့်ထဲ
တော့ ထားပါတော့... အိုင်အကြိုက်ကို သိနေတော့ လိုက်
တယ်လို့ ပြောနိုင်တာ... ဒီက ညီမကိုပဲ မေးတော့မယ်...
သူက လူငယ်ဆိုတော့ ခေတ်အမြင် ရှိတာပေါ့... ဘယ်လို
လဲဟင်... ဒီဟာလေးက ကိုယ်ဆွဲမှာဆိုရင် လိုက်ပါမလား
သိပ်များ ကြီးနေမလား...”

လော့ကတ်ကို လည်ပင်းအောက် ရင်ဘတ်မှာ ကပ်
လျက်က သူမကို မေးလာသောကြောင့် သူမအပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်
ပြီး...

“သိပ်ကို လိုက်ပါတယ် အစ်မ... ဒီအကွာမရင်းကို နိုင်ငံ
ခြားသားတော်တော်များများ ကြိုက်ကြတယ်... တချို့ဆို
ဒီထက်ပြူးတဲ့ဟာကြီး ဝယ်သွားကြတာ... ဒါပေမဲ့ သူတို့
ဝတ်လိုက်ရင် မကလက်ဘူး... ဒီအပြာရောင် အကြည်သား
က အသက်အရွယ်မျိုးစုံကို ဆိုက်(စ်)မျိုးစုံနှင့် ဝတ်လို့
အောင် ထိန်းပေးထားတာလေ... ကျွန်မလည်း သိပ်ကြိုက်

လွန်းလို့ နားကပ်၊ လော့ကတ်၊ လက်စွပ်တစ်စုံ လုပ်ထား
တယ်...”

“ဟာ... အပြောလေးက ကောင်းတယ်ရှင်... ဒီက အန်တီ
တော့ ဒီသမီးကို ခေါ်လာရင် တော်တော်ဈေးရောင်းကောင်း
မှာပဲ... ခန့် ယူတပည့်က Sales (အရောင်း) မှာလည်း
အိတ်စပတ်ပါလား...”

“နိုး... ဒီနေရာမှာ ကိုယ်က သူ့ကို ဆရာတင်ရမှာ...”

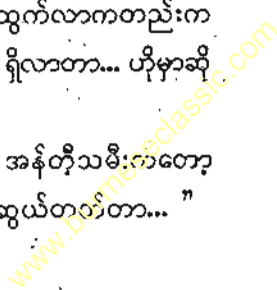
“အင်း... ဒါ သူ့ဆရာသမားရဲ့သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်လိုလက်ရ
ပြောတာနော်... အရင်တုန်းကဆို မေနှင်းဆီက လိုက်ရင်
လိုက်တယ်... မလိုက်ရင် မလိုက်ဘူးလို့ ဘွင်းဘွင်းကြီး
ပြောတတ်လွန်းလို့ အန်တီမှာ သူပါလာရင် တစ်ခါတရံ
ကာစတမ်မာ လွတ်သွားတာမျိုး ရှိတယ်...”

“ဪ... ဒီလိုလား... ဒါဆို မေနှင်းဆီရဲ့ recommendation
(ထောက်ခံအားပေးမှု) ကြောင့်ပဲ ဒါလေးကို စိတ်ချလက်ချ
ဝယ်ရတော့မှာပေါ့...”

“ဒါက အစ်မကိုယ်တိုင် ဆန္ဒရှိမှ ဝယ်ပါရှင်...”

“အိုးအိုး... ဆန္ဒကတော့ ပါ(သ်)က ထွက်လာကတည်းက
ဝယ်ဖြစ်အောင် ဝယ်လာခဲ့ဖို့အတွက် ရှိလာတာ... ဟိုမှာဆို
ရှားတယ်လေ...”

“ကဲ အဲဒါသာ ကြည့်တော့ကွယ်... အန်တီသမီးတော့
အဲဒီလောက်အထိ ဈေးဝယ်သူကို ဆွယ်တတ်တာ...”

“စိတ်ချပါ အန်တီ... သူ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကျွန်မတ
 ဝယ်ဖြစ်ဖို့အတွက် အာရုံကျထားပြီးပါပြီ... ဟင်း ဟင်း...”

ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် ခင်မြနဒီက အတိုင်အဖောက်ညီ
 စွာ ပြောဆိုနေကြသည့်အချိန်မှာ ခန့်ထည်က မည်းနက်ဖြောင့်စင်း
 သော ဆံပင်ရှည်ရှည်များနှင့် မိန်းကလေးကို မသိမသာ ကြည့်
 လိုက်မိသည်။ ဆေးကျပြုပြင်ထားခြင်း ကင်းမဲ့သော မျက်လုံးဝိုင်း
 ကြီးက ရွန်းလက်တောက်ပကာ သူမ၏ ဘုဘောက်ပြောဆိုတတ်
 သော အပြောတစ်ခု၏ ဟိုး... အတွင်းနက်နက်တစ်နေရာမှာ
 ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို သိသာမြင်သာ
 သည်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒီမိန်းကလေးအပေါ်တွင် ကျွန်
 ဝင်မိခြင်း အသိအမှတ်ပြုခြင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတကာ အသိ
 အမှတ်ပြု ကျောက်မျက်ရတနာပြခန်းလိုနေရာမှာ မြောက်မြားလှ
 စွာသော တန်ဖိုးရှိ ရတနာပစ္စည်းများ အစုံအလင်ကို ရောင်းချ
 သော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိနေခဲ့ပါလျက်နှင့် “မိသားစုကို လုပ်ကျွေး
 ချင်သည်” “အမေကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်သည်” ဆိုသော ရည်ရွယ်
 ချက်နှင့် သူ့ထံမှာ အင်တာဗျူးဝင်လာခဲ့သော ပကာသနကင်းသည့်
 နှိမ်ချတတ်မှုတစ်ခုကို သူ ချီးကျူးမိသည်။ အင်း... တကယ့်ကိုပဲ
 သူ့အတွက်ကတော့ မေနှင်းဆီဟာ ချီးကျူးစရာ အသိအမှတ် ဖြစ်
 စရာနှင့် ကျွမ်းဝင်ပြီးရင်း ကျွမ်းဝင်နေမိတော့၏။

“ကဲ... သမီးဆရာရဲ့သူငယ်ချင်းမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်
 တဲ့ဈေးနဲ့ ပေးလိုက်ပြီနော်... နောက်လည်း ကြိုကြိုက်ရင်

အားပေးလှည့်ပါ... ”

“သိုင်းကျူးပဲရိုးမတ်(ချ်)ပါ အန်တီ... ”

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ... ”

“အန်တီက မောင်ခန့်ထည်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါကွယ်...
 အန်တီသမီးလေးကို သူ သိပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
 အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ဟိုတယ်မှာ အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့အတွက်
 ပါ... ”

“ဟာ... ဒါက မေနှင်းဆီရဲ့ကုသိုလ်ကံနဲ့ အရည်အချင်း
 ကြောင့်လည်း ပါပါတယ် အန်တီ... ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူး
 တင်စရာ မလိုပါဘူး... ”

“ဒါပေမယ့် အန်တီ အပ်ပါတယ်... သူ့ကို မသိတာ၊ မတတ်
 တာရှိရင် သင်ပြပေးပါ... ပြောစကား နားမထောင်ရင်
 ကြိုက်သလို ဆူနိုင်ပါတယ်... ဆုံးမနိုင်ပါတယ်... အမှန်
 ကို ပြောရရင် မေနှင်းဆီက သိပ်စိတ်မြန်တယ်... စိတ်က
 လည်း လက်တစ်ဆစ်ပဲ ရှိတာ... နောက် ဘုဘောက်က
 လည်း ပြောတတ်သေးတာ... အဲဒီပုံစံမျိုးဆိုတော့ သူ အလုပ်
 ဝင်ခါစက အဆင်မှ ပြေပါမလားလို့ အန်တီက တွေးပူ
 နေရတာကွဲ... ”

“အလုပ်မှာတော့ အားလုံးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ သူ
 နေတတ်ပါတယ် အန်တီ... အင်း ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
 ရှိတယ်... ”

ပြောရင်းနှင့်မှ သူမထံ ပြုံးရိပ်ထင်သော မျက်စိနှင့် ကြည့်လာတာနဲ့ မေနှင်းဆီမှာ ဦးခန်းထည်ကို ပြူးကြောင်ဖြူပြန်ကြည့်မိသည်။ အင်း... သူမကို ဘာတွေများ ချွန်တွန်းလုပ်မိမလဲ။ သည်လူကြီးက ယုံရတာ မဟုတ်။

“တစ်ခါတစ်ခါကျရင် သူ ခေါင်းမာတယ်နော် အန်တီ ဥပမာ သူ့က မျက်စေ့ ကိုက်တတ်၊ ခေါင်းကိုက်တတ်တတ် ဆိုလို့ ကွန်ပျူတာသုံးရင် မျက်မှန်တပ်ပါလို့ ပြောတာ မထောင်ဘူး အန်တီ... မျက်မှန်တပ်ရင် နှာခေါင်းနာလို့ ခံပြီး မတပ်တာလေ... ဘယ်လိုပြောပြော မတပ်ဘူး...”

“အဲဒါတော့ မပြောနဲ့တော့ကွယ်... ပေတဲ့တေတဲ့နေရာမှာ တော့ မေနှင်းဆီကို ဘယ်သူမှ မိနိုင်မယ် မထင်ဘူး... တစ်ခါကလည်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး... အဆုပ်ပွလို့ ခွဲတောင့် ယူလိုက်ရသေးတာလေ... အဲဒါ အန်တီက သူ့ကုတ်လက်ရှည် ဝတ်ခိုင်းတာ... ဝတ်ကော ဝတ်ရဲ့လား မသိပါဘူး...”

ဒေါ်ခင်ကြည့်စကားမှာ ခန့်ထည်၏ မျက်စိပြုံးရိပ်များ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်ကာ မျက်စုံတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အလုပ်စလုပ်သည့်အချိန်က စပြီး သူမ ခွင့်ယူတာ တစ်ခါမှ ရှိသေးတာ...။ ဒီတစ်ခါကလည်း “ခေါင်းကိုက်လို့” ဆိုသော အကြောင်းပြချက်နှင့်ပို ထိုအကြောင်းအရာကို အခြေခံပြီး ကွန်ပျူတာကို ကြည့်တာမှာ မျက်မှန်မတပ်တာကို သူပြောဖြစ်တာ။ အခု

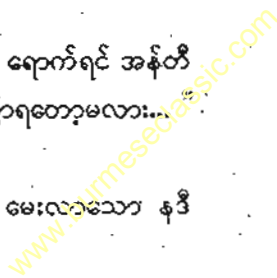
သူ့မ ခွင့်ယူခဲ့ခြင်းအကြောင်းက အသက်ရှူကျပ်ပြီး ဆုပ်ပွလို့ ဆိုတာပါလား...။ သူ မေနှင်းဆီထံ ကြည့်မိတော့ ခင်ရည်များနှင့် မျက်နှာကို ကွယ်ကာ မိမိထံမှာ သူနေရာနှင့် အတူတူ ရှိနေသော ပစ္စည်းများကို ဟိုရွေ့ဒီရွေ့ လုပ်နေတာ ရှာရသည်။ ဒါဟာ သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံ ရမှားစိုးလို့ သူမ၏ သာဝါဒကို ပေါ်မှာစိုးလို့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာခြင်းတစ်မျိုးပေါ့။ ကြည့်စင်သော မျက်နှာပါးပါးလေးကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ အရသာသက်ခြင်းနှင့်အတူ ကြီးမားလှစွာသော အားနာမှုတစ်ခု ထွန်း၏။

“မောင်ခန့်ထည်ကို အပ်ရတော့မှာပဲ... သူ့ကို ကုတ်အင်္ကျီ လက်ရှည်နဲ့ အင်္ကျီလည်ပင်းအစေ့တပ်ဖို့ကို သတိပေး ပေးပါနော်... ပြောမရင် ငေါက်သာ ငေါက်လိုက်ပါ...”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ...”

ထိုမျှလောက်သာပဲ ပြောပြီး နဒီ ဖိုက်ဆံပေး ငွေချွန်က တောင်ချာယူပြီးသည့်အချိန်မှာ မေနှင်းဆီတို့သားအမိကို ခုတ်ဆက်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာအရောင်ဆိုင်များရှိရာ အခန်းထဲ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခန့်... ကိုယ် ပါ(သ်)ကို ရောက်ရင် အန်တီနဲ့အန်ကယ်ကို သတင်းထူးတစ်ခု ပြောရတော့မလား...”
“ဘာကိုလဲ နဒီ...”

ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မေးလာသော နဒီ

ကြောင့် သူ နားမလည်စွာ ပြန်မေးမိ၏။ နဒီက ပြုံးထေ့ထေ့ဖြင့် သူ့ထံ ပြန်ကြည့်လာကာ...

“မသိချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့ ခန့်ရာ... ယူနဲ့အိုင်က တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေသလဲဆို တာ မြင်ကြည့်နိုင်တဲ့ သိနေနိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာကို လည်း ယူ မေ့မနေနဲ့ဦးလေ...”

“အေးလေ... ကိုယ် ဘာကိုဖြစ်နေသလဲ... ကိုယ့်ဘာသာ မသိတော့ မင်းကို မေးတာပေါ့ နဒီရာ...”

“အိုကေ... ဒါဆို ကိုယ်ပြောပြနိုင်တယ်... တကယ်ကိုပဲ ယူဘာသာယူ မသိနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့...”

“အင်း ဟင်...”

“ယနေ့ထိတိုင် ကိုယ့်ကို ချစ်တတ်လာအောင် ဆွဲဆောင် နိုင်တဲ့မိန်းကလေး မရှိသေးဘူးဆိုတဲ့ ယူရဲ့အဆိုပြုချက် တစ်ခု... အခု မဟုတ်သေးရင်တောင် မကြာခင်မှာ သိသာ စွာ ပြောင်းလဲတော့မယ် ခန့်... ယူ မေနှင်းဆီကို ချစ်နေပြီ”

“ဘယ်လို...”

“ဟုတ်တယ်ခန့်... ချစ်နေပြီဆိုတာ ယူ့ကို ယူ အခု လက် မခံနိုင်သေးရင်တောင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ဒီအရာက ထိန်း သိမ်းလျှို့ဝှက်လို့ မရနိုင်အောင် ယူ့ဆီမှာ ပေါ်ပေါက်လာ လိမ့်မယ်... ကိုယ် အတပ်ပြောရဲတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေနှင်းဆီ ယူ့စိတ်ကို ကောင်းကောင်း influence(လွှမ်းမိုးနိုင်)

ဖြစ်နေပြီ...”

“ချစ်တာ မချစ်တာတော့ ကိုယ်မသိဘူး နဒီ... ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးရဲ့ လှုပ်ရှားပြုမူပုံ အရာရာတိုင်းက ကိုယ့် စိတ်ထဲကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ချည်းပဲ ဖြစ်လာတယ်...”

ဝန်ခံခြင်း မမည်သော ဝါကျတစ်ကြောင်းကိုတော့ နုန့်ကန်စွာ ဖွင့်ထုတ်ပြောဖြစ်၏။

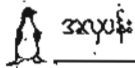
“ဒါပဲပေါ့... ယူက မချစ်ဘူးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိ မထားမိဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့... အိုကေ ကိုယ်ပြောတာ မှန် မမှန် ဆိုတာ စောင့်ကြည့်တာပေါ့ ဟုတ်လား...”

နဒီစကားကို ပြန်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ကားမောင်း ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ သူ စီးကရက်တွေ တစ်ချိန် ထုံး သောက်နေခဲ့၍ မေနှင်းဆီများ အသက်ရှူကျပ်ခဲ့သလားဆိုတာ တွေးမိသည့်စိတ်နှင့် ရင်ထဲ လုံးလုံးမကောင်းဘဲ ရှိနေတော့သည်။

“Please. Wait a minut Sir (ကျေးဇူးပြုပြီး စောင့်ပါ) (I will be searching for him (သူ့ကို သွားရှာလိုက်ပါဦးမယ်)...”

ဟု ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို တီးလုံးခလုတ် သွင်း ဆေးက ခဏချခဲ့ပြီး ခုနလေးတင် အခန်းထဲမှာ ရှိနေသော ဦးခန့် ဆည်ကို လိုက်ရှာလိုက်၏။ အနောက်ခန်းထဲမှာလည်း မရှိဘာမှ အခန်းပြင်ထွက်လာကာ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် သူ့ကို လိုက်ရှာမိ သည်။ စာရွက်စာတမ်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် နုန့်က စားပွဲမှာ

အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သော ဦးခန့်ထည် ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်။ ဖုန်းကလည်း ဩစတြေးလျရုံးချုပ်မှ လာသည့်ဖုန်း ဖြစ်နေတာမို့... ထို့အပြင် တွေ့အောင်ရှာပေးပါ စကားပြောချင်ပါသည်ဟု ပြောလာသည့်အတွက်ကြောင့် ငမုန်းသိမှာလေဒီရှူးသံတဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် သူမတို့ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ရုံးမှာ ရုတ်ချည်းကိုယ်ယောင်ပျောက်သွားသော ဦးခန့်ထည်ကို လိုက်ရှာနေရသည်။

“မဥမ္မာ... ဦးခန့်ထည် ဂျီအမ်နဲ့ စကားပြောနေလားဟင်”
ထိုစဉ် ဂျီအမ်အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဂျီအမ်စက္ကထရီကို တွေ့၍ မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ မေနှင်းဆီ...”
“ဩစတြေးလျက ဖုန်းလာနေလို့ လိုက်ရှာနေတာ သိုင်းကူမဥမ္မာ... ဟိုဘက် သွားရှာလိုက်ဦးမယ်...”

ဟု ပြောပြီး သူမတို့ အခန်း၏ဘယ်ဘက်က ကော်ဖီကူးသော အခန်းဘက် လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ဦးမြင့်... ဦးခန့်ထည်ကို တွေ့မိလား...”
“ဟေ့အေး... ဒီမှာ ကော်ဖီဆွဲစရာ စာရွက်တွေ ပုံနေလို့ အပြင်ကို မကြည့်မိဘူး...”
“အိုကေ... သိုင်းကျူး...”

ထို့နောက် သူမတို့အပေါ်ထပ်သို့ တက်စရာ ဟိုသည် ဘေးဘက်လှေကား၏ နဘေးအခန်းသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုအခန်းထဲမှာ ရှိသော ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ထံ ဦးခန့်ထည်က

သွားစကားပြောတတ်၍ပဲ ဖြစ်သည်။

“မေနှင်းဆီ ရေးကြီးသုတ်ပြာနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ...”

ထိုစဉ်မှာပဲ ဘေးဘက်လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်တက်လာကာ မေးလာသော ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် “ဦးခန့်ထည် ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ ရုံးချုပ်က ဖုန်းလာနေလို့” ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်မည် ပြုစဉ်...

“ဟာ... ဆရာ့ကို အောက်မှာတွေ့ခဲ့တယ်... ဘေးဘက်ပေါ်တီကိုအောက်မှာ စီးကရက် သောက်နေတယ်...”

“ဟင်... ဟုတ်လား...”

ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲ ဝင်ဖြစ်တော့မည့် ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ လှေကားထစ်များမှ လျင်မြန်စွာ အောက်ဆင်းခဲ့၏။ ဝန်ထမ်းများသာလျှင်ပဲ သွားလာဝင်ထွက်ခွင့်ရှိသော သူမတို့ ရုံးခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ လာရသည့် တံခါးဝရောက်သော အနည်းငယ် ကျပ်ချင်သလို ရှိနေသော တံခါးကို အင်အားသုံး၍ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အင်း... တွေ့ရပါပြီ... မစွတာခန့်ထည်၏ ဘယ်ဘက်ရှေ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ဘယ်လက်မကို ထည့်ကာ စီးစရက်ကို ညှလက်ဖြင့် ကိုင်သောက်နေပုံက တကယ့်ကို အမဲမက်စက်စက်... ။ သူမ လာရာဘက်ကို ကျောပေးရပ်နေတာမို့ အောက်မှာ သူမ ရှိနေတာ မသိသော ဦးခန့်ထည်၏ ကျောပြင်ကို စက္ကန့်ဝက်မျှ မှင်သက်စွာ သူမ ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ပြောလိုက်ရပါဘဲနှင့် အခြေအနေရပ်ရပ်ကို သူမ သဘောပေါက်

နားလည်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ကို စောင့်နေသော ဖုန်းက ရှိနေတာမို့ ဆက်လက်မင်သက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခေါ်လိုက်မိ၏။

“ဦးခန့်ထည်... ”
“ဟင်...”

နောက်ပြန်ခေါင်းငဲ့ကြည့်ကာ မျက်ခုံးပင့်ထူးလာသော သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ရုံးချုပ်က ဖုန်းလာနေပါတယ်...”
“ဪ... ဟုတ်လား...”

ဟု ပြောပြီး လက်မှာ ကိုင်ထားသော စီးကရက်ကို အောက်သို့ ပစ်ချ... ခြေထောက်မှ နင်းချေကာ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းမှာ ထွက်နေသော အငွေ့များကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းဖယ်ရှားပြီး သူမကို ရှောင်၍ အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်သွားသော ဦးခန့်ထည်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး ထိုနေရာမှာပဲ မရွေ့မလျားဘဲ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်ကျန်ခဲ့သူမှာ မေနှင်းဆီပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဪ... ဒါကြောင့်မို့ ဒီတစ်မနက်လုံး သူ့စားပွဲမှ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲမှာ သောက်ပြီးသည့် စီးကရက်ဖင်စီခံများကို မတွေ့ရသလို တစ်မနက်လုံး စီးကရက်နဲ့ မရတာဟု တွေးမိပြီး သူမရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ပြောပြလို မရတတ်သည့် ခံစားမှုတစ်ခုက လျှပ်တပြက် ဖြစ်ထွန်းသွားရ၏။

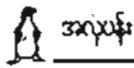
“Excuse me (ဝင်ခွင့်ပြုပါ)... ”

ဩစကြေးလျှာသို့ E-mail (အီးမေး(လ်)) ပို့နေသော မနှင်းဆီမှာ အပေါက်ဝမှာ ရပ်ကာ ပြောလာသော ခွင့်တောင်းသံကြောင့် ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အပေါက်ဝမှာ လှပသော ပြင်ဆင်မှုနှင့် Front Office (ဟိုတယ်၏ အရှေ့ရုံး)မှ အစ်မကြီးတစ်ယောက်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ... ရပါတယ် ဝင်ခဲ့ပါ...”

ချိုမြသော အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ကွန်ပျူတာ ထိုင်ခုံတစ်နေရာမှ ထကာ ထိုအစ်မကြီးအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အချိန်တော့ သိပ်မရဘူး... ဧည့်သည်ပါးတုန်း တာဝါလာတာ... ယူဆရာကော...”

“General Store (အထွေထွေသိုလှောင်ရုံ)ဖက်ကို သွားနေတယ် မမ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ...”

“တော်သေးတာပေါ့... သူ့မရှိတဲ့အချိန်မှာ အိုင်ရောက်လာလို့... မေနှင်းဆီ ယူကုန်ပဲ အိုင် အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ... ယူဆရာကို ဒါလေး ပေး... ပေးပါနော်...”

“ရှင်...”

လက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလာသည့် အကောင်းစားပက်ကင်စက္ကူနှင့် ထုပ်ပိုးထားသည့် အထုပ်တစ်ခု... ။ မေနှင်းဆီသည် ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ထိုအစ်မကြီးအား မျက်လုံးအပြူးသား ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“ယူ ဒီလိုကြည့်နေတာနဲ့တင် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒီလို လာပေးတာ ဘယ်သူမှ မရှိသေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိလိုက်ပြီ— ဒီလိုဆို ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် ပထမ ဖြစ်သွားပြီပေါ့... ကဲ ဘာမှ surprise (တအံ့တဩ) ဖြစ်မနေနဲ့... မနက်ဖြန်တော့ ယူ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်... ကိုယ် သွားတော့မယ်— ဒါလေးကိုတော့ ယူလက်ထဲ ထားခဲ့ပြီနော်... ယူဆရာလက်ထဲ ရောက်ဖို့က ယူတာဝန်ပဲ... ကဲ သွားပြီ... သိုင်ကျူး...”

ဟု ပြောချင်တာ ပြောကာ သူ့မလက်ထဲ ထိုအထုပ်ကို ထည့်ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားသော အစ်မကြီးကိုကြည့်ပြီး မေနှင်းဆီမှာ ကြောင်နုနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအစ်မကြီး၏အထုပ်က သူ့မလက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့စွာ ကိုယ်နားမလည်လိုက်မမိသော အဖြစ်တစ်ခုကို ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ထိုအထုပ်ကို ဦးခန့်ထည်၏စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။ ပေးဆိုတော့လည်း သူလာလျှင် ပေးလိုက်ရုံပေါ့။ မေနှင်းဆီသည် ပို့လက်စ E-mail ထို ပို့ရန် စာသားတချို့ကို ကွန်ပျူတာ ဆက်ရိုက်နေ၏။ သိပ်မကြာသောအချိန်မှာ အခန်းတွင်းမှာ မသောက်တော့သော်လည်း အပြင်မှာ တစ်ဝကြီး သေတက်ခဲ့ဟန်တူသော ဝိုက်မာလံဘိုရီ(လိုက်) စီတရက်အနံ့ ပျံလွင့်လာခြင်းနှင့်အတူ ခြေသံလုံလုံနှင့် ဦးခန့်ထည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

“E-mail ပို့ပြီးပြီလား မေနှင်းဆီ...”

“သ,ရိုက်နေတုန်းပဲ... ပြီးခါနီးပါပြီ...”

“အိုကေ...”

ဦးခန့်ထည်က ထိုမျှသာ ပြောပြီး သူ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ မေနှင်းဆီသည် ကီးဘုတ်လက်ကွက်ခလုတ်များပေါ် အထိတ်အထိတ်ဆယ်ချောင်းကို တင်ထားရင်းမှ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် လှည့်ကာ ဦးခန့်ထည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲအလယ်တည့်တည့် အရှေ့မှာ တင်ထားသော ဒီဇိုင်းလှလှ၊ အရောင်အဆင်းလှလှ သယောင်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော အထုပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရုံမျှနှင့် ဘာမှ မမေးလာတာမို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ဝတ္တရား ရှိသည်မို့ အညီ သူ မမေးသော်လည်း ကိုယ်ကပဲ မနေနိုင်ဖွာ ပြောလိုက်

ရပါ၏။

“အဲဒီမှာ Front office က မန်နေဂျာ မမတင်မိုးသွယ်ထဲ ဦးခန့်ထည်အတွက် လာပေးသွားပါတယ်...”

“အင်း ဟင်း... ကောင်းပြီ...”

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းက သူမအတွက် အစကားမှ ဆက်ရန်မရှိတော့တာမို့ ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီဟု သတ်မှတ်ကာ ကွန်ပျူတာဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာပေါ် ပြန်လှည့်ကာ ရိုက်လက်စစ်ကို ဆက်ရိုက်နေလိုက်သည် ဆိုသော ဘာကြောင့်လဲဆိုသည့် အနည်းငယ် ထူးဆန်းစိတ်နှင့် နားမလည်စိတ်တို့က ကွန်ပျူတာမော်နီတာဖန်သားမှတစ်ဆင့် အနောက်ဘက် မြင်နေရသော ဦးခန့်ထည်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးခန့်ထည်သည်ကား စားပွဲအလည်တည့်တည့်မှာရှိသော အထုပ်ကို ဘေးသို့ ရွှေ့လိုက်ကာ သူ၏ ညာဘက်ဘေးသို့ ရှိနေသာ ဖိုင်(လ်)စင်ပေါ်မှ ဘောက်(စ်)ဖိုင်(လ်)တစ်ခုကို ဆွဲယူလေသည်။ ပြီးနောက် ထိုဖိုင်(လ်)ကိုဖွင့်၍ ကြည့်နေတာမို့ မေနှင်းမှာ လှပသော လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို အနည်းငယ်မျှတော့အဖက်လုပ် စိတ်ဝင်စားခြင် မရှိသော ဦးခန့်ထည်ပုံစံကို ကြည့်ကာ အများကြီးကိုပဲ ထူးဆန်းအံ့ဩသွားရကာ စိတ်ထဲ၌ Question Mark (?) များစွာ ရှိသွားတော့သည်။

သူမစိတ်ထဲ၌ များစွာ ရှိသွားရသော Question Mark (?) များစွာကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့သူမှာ ထုံးစံအတိုင်း ခင်ထူး

ဆွေပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ရောက်သည့်အခါမှာ သူမက မနေနိုင်လွန်းစွာ ဖွင့်ဟမေးမိ၍ ခင်ထူးဆွေက ပြောပြလာခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ထူးဆွေက အပြုံးတစ်ခု နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ရင်း...

“ဪ... ဒေါ်တင်မိုးသွယ်ပဲ လာပေးသေးတာပေါ့ ဟုတ်လား... နောက်ထပ် အထုပ်တွေလည်း မကြာခင်မှာ ရောက်လာလိမ့်မယ် မေ... ဒီနေ့ ညနေပိုင်း မဟုတ်ရင် မနက်ဖြန် နံနက်ပေါ့... ယူ မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထူးရဲ့...”

ထူး၏ အပြောကို နားမလည်စွာဖြင့် ပြန်မေးမိ၏။

ထူးက သူမအား ထုံးစံအတိုင်း ရယ်ဟဟနှင့် ကြည့်၍...

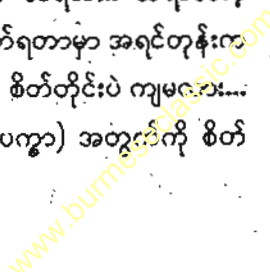
“ဪ... ဘယ်လိုစက္ကထရီလဲ မေရယ်... ယူ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ date of birth (မွေးနေ့)ကိုတောင် သိမထားဘူးလား...”

“ဘုရားရေ... ဒီနေ့ ဦးခန့်ထည်ရဲ့မွေးနေ့လား...”

မေနှင်းဆီ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ မေနှင်းဆီ၏

မျက်လုံးပြူးနှင့် တအံ့တဩ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ခင်ထူးဆွေ နာခေါင်းရွံ့ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် ပြောသည်။

“ယူကတော့ တကယ့်ကို စံပါပဲ မေရယ်... ဆရာတော့ ယူလိုလူမျိုးကို စက္ကထရီခန့်လိုက်ရတာမှာ အရင်တုန်းက သိကိနဲ့ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသမျှအတွက် စိတ်တိုင်းပဲ ကျမလား... ဒါမှမဟုတ် ယူရဲ့ neglect (ဥပေက္ခာ) အတွက်ကို စိတ်ထိုခိုက်မလား မသိဘူး...”

“ဘာဆိုလဲ ထူးရဲ့...”

ခင်ထူးဆွေ၏ အပြောတစ်ခုကို သဘောမကျစွာ မျက်ခုံးခပ်ရုံ့ရုံ့ဖြင့် ပြန်ပြောမိ၏။

“ဪ... ဆိုင်သော်ကော မေရယ်... ယူက ကွန်ထရိုလာ ရဲ့ စက္ကန့်ထရိုတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ကိုယ့်ဆရာရဲ့မွေးနေ့ကို မှ မှတ်မှတ်ရရ မရှိတာကိုး... ဆရာမွေးနေ့က ဒီနေ့မဟုတ်ဘူး မေရဲ့... မနက်ဖြန်ပဲ...”

“ဒါများ ထူးရယ်... အထူးအဆန်းလုပ်လို့ စက္ကန့်ထရိုဖြစ်နေတိုင်းနဲ့ ကိုယ်က သူ့မွေးနေ့ကို သိရမှာလား... ကိုယ်က သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဘာတစ်ခုကိုမှ မလုပ်ပေးရဘူးလေ... သူကလည်း ကိုယ်ရောက်ကတည်းက Home Leave (ခွင့်) မပြန်သေးတဲ့အတွက် ပတ်စပို့ကိစ္စ ဘာဘာ ညာညာလည်း မလုပ်ရတော့ ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာလဲ...”

“ဆရာက မြန်မာပြည်မှာ တာဝန်ကျတာ နှစ်နှစ်ခွဲရှိပြီ တစ်ခါမှ Home Leave (ခွင့်) မပြန်သေးဘူး မေရဲ့... သီကီတုန်းကလည်း ပတ်စပို့ကိစ္စ မလုပ်ပေးခဲ့ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ သီကီက ဆရာမွေးနေ့ကို သိနေတယ် မေ... မွေးနေ့မတိုင်ခင် တစ်လလောက် အလိုကတည်းက ဘယ်လို လက်ဆောင်အကောင်းစားကို ပေးရမလဲဆိုတာ လူတကာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ရွေးချယ်နေတာ... သီကီတင် မကပါဘူး... ဒီဟိုတယ်က အထင်ကရ မေများလည်း အပါအဝင်ပေါ့

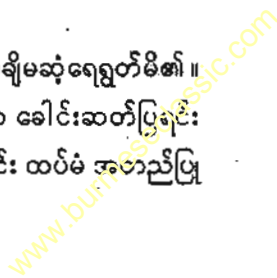
ဥပမာ ဒေါ်တင်မိုးသွယ်တို့လို ဒေါ်ဝင်းဝင်းနွယ်တို့လိုမျိုးပေါ့... ”

“ဘာလဲ.... ဦးခန့်ထည်က သူ့ဘာ(သ်)ဒေးပါတီကို celebrate (ကျင်းပ) လို့လား...”

“နိုး နိုး... ဒီလို ထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ မေရယ်... ယူကလည်း ကိုယ့်ဆရာအကြောင်းတောင် အခုထိ မသိသေးဘူးလား... မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပဖို့နေနေသာသာ သီကီတို့ ဒေါ်တင်မိုးသွယ်တို့လို ပိုးကြေးပန်းကြေးအနေနဲ့ ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ မပြောနဲ့... သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစားပြီး ကိုယ်တို့ တန်ထမ်းတွေက စုပြီး ရိုးသားစွာ လက်ဆောင်ပေးရင်တောင် လက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး... မသိဘဲနဲ့ လက်ခံလိုက်ရတာမျိုးနဲ့ ဇွတ်ပေးလို့ လက်ခံလိုက်ရတာမျိုးနဲ့ သာ သူ့လက်ထဲ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောက်သွားရတာ... နောက်ကျ ကျေးဇူးရှင်က ဘာလုပ်ပစ်တယ် မှတ်သလဲ...”

“ဟင့်အင်း...”
“အားလုံးကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်တာ...”
“အို အိုး...”

ကြားရတာ မသက်သာစွာ မချိမဆုံရေရွတ်မိ၏။ သူမထဲ ကြည့်လာပြီး မျက်ခုံးပင့်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြုရင်း “တတ်တယ်” ဟူ၍ သူ့စကား မှန်ကန်ကြောင်း ထပ်မံ အတည်ပြုသည်။

“ပိုးကြေးပန်းကြေးဖြစ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကို လက်မခံတာတော့ ထားပါတော့... ထူးတို့လို ဆက်ရှင်အလိုက် သူ့စေတနာရှိပြီး ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူ ဒီလိုလုပ်ပစ်နေလားကွယ်... ဘယ်လိုလုပ်လဲ မသိဘူး...”

“အဲဒါ မစ္စတာခန့်ထည်ရဲ့သဘောထားပဲကွဲ့... ဒါတွေကြောင့်ပဲ Royal Prince အဖြစ် မိန်းမအတော်များများရဲ admirer (ကြည်ညိုခြင်း) ဖြစ်ခြင်းကို ခံနေရတာပေါ့... ကိုယ်တို့ကတော့ ပထမတစ်ခါ ပေးပြီးကတည်းက အဲဒီလိုလုပ်ပစ်လိုက်မှန်းလည်း သိရော ဒီနောက်ပိုင်းမှာ လိုမပေးဖြစ်တော့ဘူး... သူ မယူတော့လည်း ကိုယ့်ပိုက်ဆံကို အလဟဿအဖြစ်မခံတော့ဘူးပေါ့... ဒါပေမဲ့ ပေးဆောင်ခြင်းဖြင့်သာ အချစ်သံသရာတောထဲ ဝဲဂယက်လည်ချင်သော မမများကတော့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မပျက်မကွယ်သူထက်ငါ အလှအယက် ပေးကြဆဲပေါ့...”

ထူး၏ အပြောကြောင့် “ဒီလိုဆို ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် ပထမ ဖြစ်သွားပြီပေါ့...” ဟူသော ဆယ်ကျော်သက်လေးမျိုး ကြွရင်ခုန်စွာနှင့် ပြောသွားသော ဒေါ်တင်မိုးသွယ်၏ စကားပြန်ကြားယောင်မိ၏။

“သူ ဒီလို လွှင့်ပစ်တာ ထူးတို့က ဘယ်လိုသိလဲ...”
“သိဂိပြောတာလေ...”
“ဟင်... သူက သိရက်နဲ့ ပေးနေတာပဲလား...”

“ဒါပေါ့ကွယ်... မွေးနေ့တွင်မက ခရစ်စမတ်ဆိုလည်း ခရစ်စမတ်အချိန်မို့... နယူးဂိုးယားဆိုလည်း နယူးဂိုးယားအချိန်မို့... သင်္ကြန်ဆိုလည်း သင်္ကြန်အချိန်မို့လို အထိမ်းအမှတ်တိုင်းမှာ အမှတ်တရ ပေးနေကျ... ခေါင်းစဉ်တစ်ခုပြီး တစ်ခုတပ်လိုပေါ့... ဒါကို ဆရာကလည်း မပျက်မထွက်စွာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ဆဲပေါ့...”

“ဪ... ဪ...”

ခပ်ညည်းညည်း ရေရွတ်ပြီး သူမမျက်နှာမှာ ပူထူသွားသလို ခံစားရသည်။ ရက်စရာကွယ်...။ လက်မခံချင်သူကို ဘာလိုများ အားကြီးမာန်တက် လက်ဆောင်တွေ ပေးချင်၊ အမှတ်တရတွေ ဖြစ်ချင်နေကြရတာလဲ...။ ကိုယ်ကတော့ အမြတ်တနိုးနှင့် အမှတ်တရ ပေးတာ... ဒါကို သူက လက်မခံဘဲ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်လိုက်သည်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်တောင်များ မခံမချင်နှင့် ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲ...။ ဘိုး၊ ဘွား၊ ဘီ၊ ဘင်က ရှိခဲ့သော မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေဆိုတာ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် တန်ဖိုးမဲ့လို့ သွားရသည့် အဖြစ်တစ်ခုပါပဲ။ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေဆိုတာကို တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် တိုင်းထွာ မပြောချင်ပေမယ့်— မြန်မာမိန်းကလေးများအတွက်ကိုတော့ အပြည့်အဝကြီး မဟုတ်တောင် အနည်းအကျဉ်းတော့ ကျန်ရှိစေချင်မိသည်။

နောက်ပြီး... ဦးခန့်ထည်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ စိတ်ဆတ်မာကြောပြတ်သားလှပုံကိုလည်း ဘုံပြုရအံ့... ဦး

ကြေးပန်းကြေးပေးသော ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုးသားစွာ ချစ်ခင်လေးစား၍ ပေးသော ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်... တကယ်တမ်းမှာ အခြေခံသဘောတရားက သူ့ကို ချစ်၍သာ သဒ္ဒါသဖြင့် ပေးကြသည်မို့ တကယ်ဆို သူ့အနေဖြင့်ကလည်း မတတ်သာလို့ လက်ခံလိုက်ရသည့်အခြေအနေမှာ အမှိုက်ပုံးထဲထိ ပစ်ကာ မာကြောပြတ်သားပြစရာမလိုဘဲ ထိုပစ္စည်းတွေကို တစ်နေရာရာမှာ သိမ်းဆည်းလိုက်လျှင် မကောင်းဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတယ်မှ ချို့တဲ့သော ဝန်ထမ်းများကို ပြန်လည်လက်ဆောင်ပေးလျှင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အခုတော့ ပေးသူ၏စေတနာမှာ သဒ္ဒါမမြောက်နိုင်စွာ အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်ရခြင်းဖြင့် စေတနာအလဟဿ ဖြစ်ရခြင်းဟု တွေးမိပြီး ကိုယ့်ဣန္ဒြေ သိက္ခာကို တန်ဖိုးမထားချင်သော မိန်းမတချို့နှင့် သူတစ်ပါး၏စေတနာကို ရိုင်းပြဲစွာ စော်ကားလိုခြင်းဟူ၍ ဦးခန့်ထည်ကို ယိုးစွပ်ချင်ပြီး... သိလိုက်ရသည့် ကြားလိုက်ရသည့် အခြေတစ်ခုမှာ အလိုမကျခြင်းများစွာဖြင့် မေနှင်းဆီ မျက်နှာမှာ မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဖြစ်နေရပါသည်။

စောင့်ကြည့်စရာ မလိုပါဘဲ နောက်တစ်ရက် ဦးခန့်ထည်၏မွှေးနေ့မှာ ပက်ကင်လှလှများဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်း အရွယ်အစားမျိုးစုံကို မေနှင်းဆီ ရုံးလာချိန် ဦးခန့်ထည်၏စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမတို့ရုံးခန်းက သော့ခတ်မထားခဲ့သောကြောင့် အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ထားသော အခြေအနေတစ်ခုက စေတနာသဒ္ဒါတရား ထက်သန်သူတို့အတွက် ရုံးခန်းထဲ ဝင်၍ လက်ဆောင်မေးနိုင်စရာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်အချိန်ကများ ဒီပစ္စည်းတွေကို လာထားကြပါလိမ့်။ တော်တော်လည်း ဝီရိယ ကြီးကြွသားဟူ၍ ချီးကျူးမိပြီး သူတို့၏ ဦးခန့်ထည်အပေါ် ထားသည့် လေးနက်စိတ်ကို ကရုဏာသက်သွားရ၏။ သူတို့က လေးနက်သလောက် ဦးခန့်ထည်ဆိုသော သူက...

“ဟော... မောနင်း...”

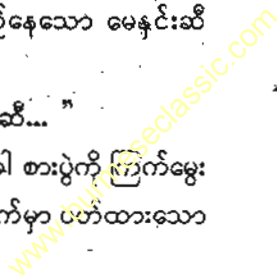
စားပွဲပေါ်မှ လက်ဆောင်ထုပ်များကို ကြည့်ပြီး ဆွတ္တတွေဝေသွားရသူ မေနှင်းဆီမှာ အနောက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဦးခန့်ထည်၏ နှုတ်ဆက်မှုကြောင့် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်မှာ သေချာသော အပြုံးနှင့်ပင်...

“ဝွဒ်မောနင်းပါ...”

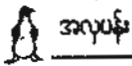
ဟူ၍ မပွင့်တပွင့် ပြန်ပြောမိပြီး လွယ်ထားသော ဆာပိုးဆိတ်လေးကို ညာပခုံးမှ ဖြုတ်ကာ သူမ၏စားပွဲပေါ်တင်ထိုင်သည်။ ခန့်ထည်က မသိမသာ တည်နေသော မေနှင်းဆီ နှုတ်နှာကို ကြည့်ပြီး...

“ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော် မေနှင်းဆီ...”

ဟူ၍ ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ စားပွဲကို ကြက်မွှေးဖုန်သုတ်နေသော မေနှင်းဆီက ညာလက်မှာ ပဟ်ထားသော

နာရီကို ကြည့်ကာ သူ့ထံ ပြောလာသည်။

“ခါတိုင်းလည်း ကျွန်မလာတဲ့အချိန်က ဒီအချိန်ပဲ ဦးခန့် ထည်ရဲ့... နောက်မကျပါဘူး... Time Card တောင် အမိရိုက်ခဲ့နိုင်တာပဲဥစ္စာ...”

မေနှင်းဆီ၏ ခပ်တည်တည် အပြောတစ်ခုမှာ ခန့်ထည်သည် ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲ စောစီးစွာ ရောက်၍ သူမအလာကို စောင့်မျှော်နေသည့်အဖြစ်မှ စိတ်လောစွာ ပြောမိသွားရခြင်းမှာ မေနှင်းဆီကို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားရသည်။ အရွယ်လေးနှင့်မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်ပုံစံနှင့် သူမအား “ရှိန်” စွာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

ခန့်ထည်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အံ့ဩရပါသည်။ အရင် အရှေ့... အရှေ့တုန်းက ကိုယ့်အတွက်ဆို ဘယ်တုန်းကမှ ထုံးစံမရှိခဲ့ဖူးသော မွေးနေ့ပွဲကျင်းပခြင်းဆိုတာ ကိုယ် စိတ်ဝင်တစားပြုလုပ်စရာကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ပါဘဲနှင့် ယခုနှစ်ကျမှ ထူးဆန်းစွာ ထူးထူးခြားခြားလေး ပြုလုပ်ချင်မိတာ...။

ထိုသို့ ထူးထူးခြားခြား ပြုလုပ်ချင်မိသည့် စိတ်တစ်ခုကတော့ဖြင့် အသက်ကလေး ငယ်သော်လည်း လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာအပြည့်အဝဖြင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော “မေနှင်းဆီ” ဆိုသော စက္ကထရီမလေးကိုသာ...။ သိပ်ကို အံ့ဩထူးဆန်းစရာကောင်းသည့် စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုသာတည်း။

အရင်တုန်းကဆို ကိုယ်က ပြောမထားရပါဘဲ ကိုယ့်

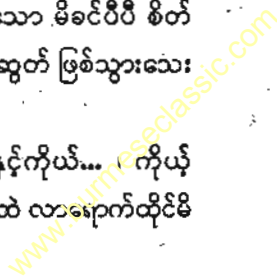

မွေးနေ့ကို အလိုလိုသိသွားကြကာ သိရှိဆိုသော စက္ကထရီမှစ၍ ဟိုတယ်အတွင်းမှာမက ဟိုတယ်အပြင်ကပါ ကိုယ့်ကို သိသောသူများက ကိုယ့်မွေးနေ့ကို သိကာ မွေးနေ့ဆုတောင်းပေးခြင်း၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခြင်းတို့မှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ကာ လက်မခံခဲ့သမျှ။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မေနှင်းဆီထံမှ ကိုယ့်အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းပေးခြင်းနှင့် ကိုယ်ကလည်း သူမကို ကိုယ့်မွေးနေ့အတွက် အသေးစားမွေးနေ့ပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ပေးလိုက်ချင်တာ...။ ဒါဟာ သူမနှင့် ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်းသာရှိမည့် မွေးနေ့ပွဲလေးသာတည်း...။

ထိုသို့ စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုဖြင့် ညကလည်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့...။ မနက်စောစောမှာလည်း မြန်မာအောက်ချိန်နှင့် ကိုက်၍ ပါပါနှင့်မာမာက ဩစကြေးလျမှ လှမ်း၍ ကြည့်...။ (ဆုတောင်း) လုပ်ပေးသည်ကို စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာဖြင့် ခြေပြောခဲ့မိခြင်းမှာ ပါပါနှင့်မာမာတောင် သူ့အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားခဲ့သည်။ သို့သော် မာမာကတော့ သုံးနှစ်တာ ဝေးကွာနေရသည့်အတွက်ကြောင့် သူတို့နှင့်အတူ မရှိသော သူ၏ မွေးနေ့မှာ သူ့အိမ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာ ဟူ၍ သားကို ချစ်သော မိခင်ပီပီ စိတ်ကောင်းဖြစ်သွားပုံနှင့် ဖုန်းထဲမှာ တလွမ်းတလွမ်း ဖြစ်သွားသေးသည်။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်...။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်...။ ခုနှစ်နာရီခွဲထဲက ရုံးခန်းထဲ လာရောက်ထိုင်မိ

နေသူမို့ စိတ်လောကြီးစွာ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးထဲမှာ မွေးနေ့ပွဲအသေးစားလေး လုပ်၍ စိတ်ကူးတွေ တစ်ထောကြီး ယှဉ်ခဲ့သမျှ မေနှင်းဆီ၏ မျက်နှာတည်တည်လေးကို ကြည့်ပြီး သူ့ပါးစပ်မှ ဘာဆိုဘာမှ ထွက်လို့မရအောင် စေ့ပိတ်နေရ၏။ မေနှင်းဆီသည် ကွန်ပျူတာ၊ စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံတို့ကို ဖုန်သုတ်နေရာမှ “ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်...” ဟူသော ဦးခန့်ထည်၏ စကားကို ပြန်ကြား၊ သတိရလိုက်မိကာ သူမကို ဘာများ ခိုင်းစရာရှိလို့လဲဆိုသော အတွေးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဦးခန့်ထည် ရှိရာသို့ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အမ်... မစ္စတာခန့်ထည်က သူ့ရှေ့စားပွဲကို ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့်အတွက်ကြောင့် မေနှင်းဆီ ခေါင်းလေးနဲ့ ကာ မျက်ခုံးလေး ပင့်သွားရသည်။ သူ့အကြည့်က စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသော လက်ဆောင်ထုပ်များဆီသို့လည်း မဟုတ်ပြန်။ ဘာမှ မရှိသော စားပွဲပြောင်ရှင်းမျက်နှာပြင်ကိုသာ ကြည့်ပြီး အကြည့်သာ ထိုသို့ ရောက်နေတာ စိတ်အာရုံက အကြည့်နှင့် ထပ်ထပ် ရှိမနေတာ သေချာလှ၏။ မေနှင်းဆီ ပခုံးလေး စုံတွန့်ပြီး ကိုမိစားပွဲပက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွေးတွေကို အနေအယှက်မပေးတော့ပါဘူးလေ...။

ဖုန်သုတ်ပြီးသည့်အချိန်မှာ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ထားလိုက်ပြီး မနေ့က ဂျီအမ်စက္ကထရီ လာယူသွားသော ဝိုင်(လ်)ပြန်ယူရန် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ ဂျီအမ်စက္ကထရီ မဥမ္မာက စကား

အနည်းအကျဉ်း ပြောနေသည်မို့ သူနှင့် ပြန်စကားပြောပြီး ခဏနေတော့ သူမတို့ ရုံးခန်းထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သူမ ပြန်ဝင်လာသည့်အချိန်မှာ ဦးခန့်ထည်က စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်များကို အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်နေတာမို့ သူမလည်း မနေတတ်စွာ ကိုယ့်စားပွဲပေါ် ဝိုင်(လ်)အရင်တင်ပြီး သူ့စားပွဲဆီ လျှောက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးခန့်ထည်... ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်လေ”
“ရတယ်...”

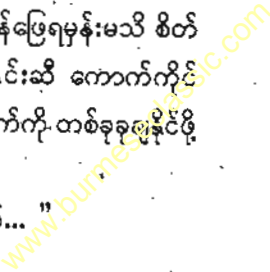
“ခုနက ကျွန်မကို နောက်ကျတယ်လို့ ထင်နေတာ... ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဦးခန့်ထည်... ခိုင်းစရာရှိလို့ အစောကြီးကတည်းက ကျွန်မကို စောင့်နေတာလား...”

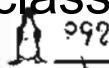
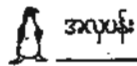
မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် ကြည့်ကာ ပြောလာသော ခန့်ထည်ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ...

“ခိုင်းစရာရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး...”
“ခိုင်းစရာရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ တခြားကိစ္စတော့ ရှိလို့ပေါ့... ပြောပါ ဦးခန့်ထည်... ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...”

မေနှင်းဆီ၏အမေးကို ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ စိတ်နှိုက်နေဆဲ ဖုန်းသံက မြည်လာတာမို့ မေနှင်းဆီ ကောက်ကိုင်ကာ ထောင်လိုက်သည့်အချိန်မှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ခုခုချိန်ဖို့ နှိပ်ဖို့ကိုကိုယ် သတိပေးခိုင်းစေလိုက်၏။

“မင်္ဂလာပါ ရွှင်ရယ်ခရောင်းဟိုတယ်...”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်... ခဏလေးပါနော်...”

မေနှင်းဆီက ခေါင်းညိတ်နားထောင်ပြီး သူ့ထံ ကြည့်ကာ ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းပေးတာမို့ သူ မျက်ခုံးပင့်ကာ ဖုန်းတီး ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးခန့်ထည်ကို ဖုန်းပေးပြီး မေနှင်းဆီမှာ ကိုယ့် စားပွဲဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်ဆိုပေမဲ့ ခုနက ဖုန်းထဲမှ အသံ ကို ပြန်ကြားနေမိသည်။ သူမကို စတွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် စိတ်ထဲမှ တကယ်နှစ်လိုမှု မရှိဘဲ ဟန်ဆောင်ပြုံးနှင့် ကြည့်ခဲ့သောသူ- ထို့အတူ ဘောင်လွတ်သော စကားတို့ကို ပြောဆိုခဲ့သောသူ- သူဟာ သိရှိဆိုသော အမျိုးသမီးပဲပေါ့... ။ သူ့အသံကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ သိဂီ... ”

ဪ... ။ သူကလည်း ဦးခန့်ထည်ကို Birth Wish (မွေးနေ့ဆုတောင်းခြင်း) လုပ်သတဲ့လား။ အင်းပေါ့လေ- သူ့အတွက်ကတော့ ဒီကိစ္စက အထူးတလည် အရေးကြီး ပြုလုပ် စရာကိစ္စတစ်ခုပဲပေါ့။ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် သဘောတကျ ဖြစ်သွား ရကာ ပန်းတွန့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရတယ် သိဂီ... ဘာမှပို့စရာ မလိုပါဘူး...”

“.....”

“အဆင်ပြေပါတယ်... ကိုယ့်ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး ကူညီနိုင်ပါတယ်... ကဲ ကိုယ် အလုပ်ကလေး ရှိသေးလို့”

“.....”

“အိုကေ... သိုင်းကျူး...”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မေနှင်းဆီသည် စကားသိပ် ရှည် ခေးစွာ မပြောဘဲနှင့် စကားဖြတ် ဖုန်းချလိုက်သော ဦးခန့်ထည်ကို သဘောတကျ ဖြစ်သွားရသည်။

“မေနှင်းဆီ...”

“ရှမ်း...”

လုံးဝ မထင်လိုက်ပါ။ ဖုန်းချပြီး စဉ်းစားခန်းလေး နား ဝင်နေပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာ ငြိမ်နေမလားလို့... အခု ဆော့ ချက်ချင်းကြီး ခေါ်လိုက်သည့်အသံက နှုတ်မှ “ရှမ်း”ခနဲ ထူးမိကာ ကိုယ်လေးတောင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်အထိ။ နောက်ချင်းပင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်ကာ လူက ဦးခန့်ထည်စားပွဲရှေ့ ရောက်သွားသည်။

“ဒီနေ့ ကိုယ့်မွေးနေ့ မေနှင်းဆီ...”

“ဟုတ်ကဲ့... စားပွဲပေါ်မှာ ဒီအထုပ်တွေ မြင်ကတည်းက ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်...”

“ကိုယ့်မွေးနေ့အတွက် မင်းကို မနက်စာကျွေးချင်တယ် မေနှင်းဆီ...”

“ရှင်...”

ထိုရှင်ကတော့ အပြင်သို့ ထွက်မကျပါ။ မေနှင်းဆီမှာ အံ့ဩစွာနှင့်ပင် ဦးခန့်ထည်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိသည်။ ဦးခန့်ထည်က သူ့စကားကို အတည်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မေနှင်းဆီသည် ဦးခန့်ထည်ထံ ကြည့်မိနေသော သူ့အကြည့်ကို စားပွဲပေါ်ရှိ အိတ်တစ်လုံးထဲ ရောက်ရှိနေသော လက်ဆောင်ထုပ်များအား ပြောင်းရွှေ့ကြည့်ပြီး...

“အဟင်... ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်မှ မပေးတဲ့သူထံ ဦးခန့်ထည်က ကျွေးမယ်လို့... အထူးအဆန်းပဲ...”

“ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ မေနှင်းဆီကို အမှတ်တရ တစ်ခုခု ကျွေးချင်စိတ်သက်သက်ပါ... မွေးနေ့လက်ဆောင်ရမှရယ် ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး... နောက်ပြီး ဒီပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်လက်မှာမှ မဟုတ်တာ...”

“ဟင်... လက်မခံတော့ ဦးခန့်ထည်က ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ဒီလိုပဲ ခဏစုသိမ်းထားပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုတော့ တခြားတစ်နေရာ ပို့လိုက်ရုံပေါ့...”

ထူးပြောသလို သူ့ထုံးစံလိုပဲ လုပ်ဦးမှာပါလားလို့ သိလိုက်ရသည့်အခါ မေနှင်းဆီမှာ သူ့အပေါ် စေတနာထားကြသော သူများအပေါ် တော်တော်ကရုဏာ သက်သွားရ၏။ ထို့အပြင် သူတို့အတွက်လည်း မခံချင် ဖြစ်မိသည်။ ဦးခန့်ထည်က တယ်ထဲများ မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးသည့်လူစားမျိုးပါလိမ့်။

“တစ်နေရာဆိုတာ အမှိုက်ပုံးထဲလား ဦးခန့်ထည်...”

ထင်မှတ်မထားသော မေနှင်းဆီ၏ မေးခွန်းကြောင့် ဦးခန့်ထည်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ထံ ကြည့်လာသော စူးဟောက်ရဲရင့်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပြန်ကြည့်မိဆဲ

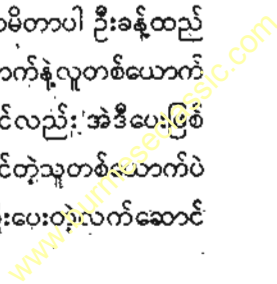
“ကိုယ့်ကို စေတနာမေတ္တာထားပြီး လာပေးတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်မယ်ဆိုရင်... သူတို့ရဲ့ စေတနာမေတ္တာကိုလည်း ဦးခန့်ထည်က လုံးဝအသိအမှတ်မပြုတဲ့ သဘောပေါ့နော်... ဒါဆို သူတို့အတွက် တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး မေနှင်းဆီ... ကိုယ်က သူတို့ကို အသိအမှတ်မပြုတာ မဟုတ်ဘူး... သူတို့ပေးတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို လက်မခံချင်တာ...”

“လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုမှတော့ မုန်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲ ဦးခန့်ထည်ရယ်... စေတနာမေတ္တာကို အခြေခံပြီးတဲ့ လက်ဆောင်ပဲမို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးခန့်ထည် လက်ခံသင့်ပါတယ်...”

“ဒါကတော့...”

“ကျွန်မက ကျွန်မစိတ်နဲ့ ခံစားပြီး ပြောမိတာပါ ဦးခန့်ထည် ကျွန်မသာဆိုတော်တန်ရုံစေတနာလောက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်မပေးဘူး... ပေးမိရင်လည်း အဲဒီပေးဖြစ်တဲ့သူက ကိုယ်တော်တော်ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်... ကိုယ် တန်ဖိုးထားပြီးပေးတဲ့လက်ဆောင်

ကို ကိုယ်ပေးလိုက်တဲ့ သူကလည်း တကယ့်ကို တန်ဖိုး တထားနဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှ ကြိုက်တယ်... အဲဒီလို မဟုတ် လို့ကတော့... ”

“အိုကေ... ကိုယ့်အပူအဆတွေ မှားသွားခဲ့တယ်ပဲ ထား ပါ... အခု သူတို့လက်ဆောင်ကို ကိုယ်... ကိုယ့်ဆီမှာပဲ ကား၊ထားမယ်ဆိုရင် မင်းကျေနပ်မလား မေနှင်းဆီ... ”

“ကျွန်မ ကျေနပ်တာ မကျေနပ်တာထက် ပေးတဲ့သူတွေ တော်တော်လေးကို ဝမ်းသာကြည်နူးသွားကြမှာ အမှန် ပဲ ဦးခန့်ထည့်... ဒီထက် ပိုပျော်သွားနိုင်တာတစ်ခုက သူ တို့ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဦးခန့်ထည့်က ကိုယ့် မွေးနေ့အတွက် Celebrate လုပ်ပေးဖို့ပဲ... ”

“မင်းဆိုလိုတာက... ”

“ကျွန်မကို မွေးနေ့အတွက် မနက်စာ ကျွေးမယ့်အစား ဦးခန့်ထည့်ရဲ့မွေးနေ့ကို အမှတ်တရနဲ့ တန်ဖိုးထားကြတဲ့ သူအားလုံးကို တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးလိုက်ပါလား... ဟိုအထဲ မင်းကျွေးရမှ မဟုတ်ပါဘူး... Birthday cake ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်... ”

ထင်မှတ်မထားသော မေနှင်းဆီ၏တောင်းဆိုမှု ခန့်ထည့်၏ မျက်ခုံးတစ်စုံကို ပင့်တက်သွားစေ၏။ သူထံမှ အကြီး ကို မျှော်လင့်နေပုံနှင့် စောင့်ကြည့်လာသော မေနှင်းဆီ၏အကြည့် မှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရန် မသိအောင်ပင်။ မွေးနေ့ဆိုတာကို

ကတည်းမှစ၍ ယခုအချိန်ထိတိုင် မကျင်းပဖူးသော သူ့အတွက်က တကယ့်ကို အခက်အခဲ ဖြစ်စရာပါပဲ။ ဒီလို စိတ်ခံစားမှုရှိသော သူ့လိုလူတစ်ယောက်က ဒီနေ့မှာမှ ထူးထူးခြားခြား သူမကို သူ မွေးနေ့အတွက် မနက်စာကျွေးခြင်းဖြင့် ချဉ်းကျင်းပချင်မိတာ...။ အခုတော့ သူမက သူ့ကို တခြားသူများအား (အထူးသဖြင့် သူ မွေးနေ့ကို အမှတ်တရ ရှိနေသောသူများအား) သူ့မွေးနေ့အတွက် တစ်ခုခု ကျွေးခြင်းဖြင့် ပြန်လည်စီစဉ်ခိုင်းနေတာ... ။

“ဆောရီးပါ ဦးခန့်ထည့်... လူကြီးကို ကျွန်မက ဆရာ လုပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်... တကယ်တော့ ကျွန်မက... ”

“Birthday cake ကို မင်း ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ မေနှင်းဆီ”

သူမစကားမဆုံးခင် ဖြတ်ပြောလိုက်သော ဦးခန့် ထည့်ကြောင့် မေနှင်းဆီ၏ မျက်လုံးက လက်ခနဲ တောက်ပသွား ၏ ။

“ဟင် ဦးခန့်ထည့်... တကယ်ကိုပဲ လုပ်တော့မှာလား... ”

ဦးခန့်ထည့်က နှုတ်ခမ်းစေပိတ်၍ မျက်ခုံးပင့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြုလာသည်။

“Cake ကို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ မေနှင်းဆီ... နောက် ဘယ် မှာ လုပ်မလဲ... ဒီအခန်းထဲတော့ မဖြစ်ဘူးနော်... သိပ်ပြီး လူသိသွားစေမယ့်ဟာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး... ကိုယ့် မွေးနေ့ကို သိထားတဲ့လူတွေလောက်ပဲ... ”

“ဟာ အိုကေ... အိုကေ ရတယ်... ဟိုတယ်က Bakery

shop ကို ဘယ်မှာသွားထားမလဲ ဦးခန့်ထည့်ရဲ့... အဲဒီမှာ
 Cake တွေဖြင့် ပေါ့မှပေါ့... နေရာကိုတော့ နည်းနည်းလုံ
 တဲ့ Accounts အခန်းမှာပဲ စီစဉ်လိုက်မယ်... အကောင့်(စ်)
 က လူတွေအားလုံးက ဦးခန့်ထည့်မွေးနေ့ကို သိထားကြ
 တယ်လေ... Front Office က ဆိုရင်တော့ အခု ဦးခန့်ထည့်
 ကို Birthday present လာပေးတဲ့ မမတွေကို ခေါ်လိုက်ရုံ
 ပေါ့... သိပ်မများပါဘူး... အလွန်ဆုံးရှိလှမှ လူအယောက်
 နှစ်ဆယ် အစိတ်ပေါ့... ”

“ကောင်းပြီ... အဲဒါဆို မင်းလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ... မင်း
 ကောင်းသလိုသာ ကြည့်စီစဉ်တော့ ဟုတ်ပြီလား... ”

“ရက်ဆား... ”

“ဒါဆို မင်းကို ကိုယ် မနက်စာကျွေးဖို့က... ”

“အားလုံးကို Cake ကျွေးတာ ကျန်မကို မနက်စာကျွေး
 တာထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ် ဦးခန့်ထည့်... ”

မေနှင်းဆီ၏ အပြောကို မျက်ခုံးဆတ်ကနဲ ပင့်ကာ
 ခေါင်းငဲ့ရုံလောက် အသိအမှတ်ပြုပြီး ကော်ဖီဖျော်ရန်အတွက်
 အနောက်တံသို့ ဝင်ခဲ့၏။ အံ့ဩစရာပဲ... ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင်
 မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩမိတာ။ အရင်တုန်းက ခန့်ထည့်နှင့်
 အခု ခန့်ထည့်က လုံးဝကို ကွဲပြားခြားနားသွားသလိုပင်... ။ ဒါက
 ဘာကြောင့်ဖြစ်မလဲ... ။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟယ်လို ထူးရေ... အကောင့်(စ်)က ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး

ကို ပြောထားပေးပါနော်... Lunch timeကျရင် Staff mess
 ကို မသွားကြပါသေးနဲ့ဦးလို့... ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်
 ဦးခန့်ထည့်က အဲဒီမှာ meeting လုပ်ချင်လို့လို့ ပြောပေး
 ထားပါနော်... ”

“ဟယ်လို မမရေ... ဆယ်နှစ်နာရီကျရင် Lunch သွားမစား
 သေးဘဲ Accounts အခန်းကို ခဏလာခဲ့ပါနော် ဦးခန့်ထည့်
 meeting လုပ်ချင်လို့ပါ... ”

ရွှင်လန်းတေ့... သော အသံလေးနှင့် တစ်နေရာ
 တို့ ဖုန်းဆက်ကာ သူ့... ဘာသူ အစီအစဉ် လုပ်နေသော
 မင်းဆီ၏အသံကို နားထောင်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရာ
 သူ ပြုလိုက်မိ၏။ သူ... ဘူးထင်ပါရဲ့... ။ သူ့ရဲ့ လိုက်
 မှုက သူမကို ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးစေတာလေ... ။ သူမကတော့
 သူမအပေါ် ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးစေခြင်းတို့ကို အများသူငါ
 တွက် ပြန်ဝေပေးနေတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျေနပ်ပါ၏။

ထိုကျေနပ်မှုနှင့်အတူ ကော်ဖီကို သူမအတွက်ပါ
 သောက်စာ ပိုဖျော်မိလိုက်ခြင်းမှာ နောင်တမဲ့စွာ... ။ ဒါဟာ
 တစ်စကျွေးခြင်းဖြင့် သူ၏မွေး... သီးသန့်ကျင်းပခြင်းကို
 မခံခဲ့သော သူမအတွက် သီးသန့်ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီ
 နှုတ်အဖြစ်သာ သူ့ဘက်က အမှတ်တရအဖြစ် ရည်ရွယ်ခြင်း
 သူ၏ စေတနာမေတ္တာကို တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ လမ်းညွှန်ပေး
 သော ဆရာမလေး... ။ သူမအပေါ် ထားရှိသော သူ့စေတနာ

မေတ္တာကိုကော နားလည်ခံစားမိရဲ့လားဆိုတာ တဆိတ် သိချင်မိ တော့သည်။

“ဘာလဲ မေနှင်းဆီ...”

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ် လာတင်ပေးသော အဖြူရောင် စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကြောင့် သူ မေနှင်းဆီကို မော့ကြည့်မေး လိုက်မိ၏။

“မွေးနေ့ပြီးမှ ပေးရတဲ့အတွက် စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး ဦးခန့်ထည်... ဒါပေမယ့် ဦးခန့်ထည်အတွက် အမှတ်တရ ပေါ့နော်...”

ဦးခန့်ထည်အတွက် အမှတ်တရပေါ့နော်... ဟု သော စကားသံလေးက နားစည်ထဲ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဝင်ရောက်၏။ ဘာများလဲဆိုသည့်အတွေးတစ်ခုဖြင့် စာအိတ်ကိုလျှင်မြန်စွာကောက် ထုကာ အထဲမှ စာရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

“အို... ”

Very amazing ပါပဲ။ သူ၏မွေးနေ့ဖြစ်သော မနေ့က အတွက် နေ့စွဲဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော်တစ်ခုလုံး အတွက် ညလုံးပေါက် မီးပူဇော်ခြင်းဟူသော အလှူခံဖြစ်ပိုင်းလွှာက သူ့နှလုံး အိမ်အတွင်းသို့ အမြင်အာရုံမှ တစ်ဆင့် နူးညံ့ညင်သာစွာ စီးဆင်း

ဝင်ရောက်၏။ အလှူရှင်အမည် နေရာမှာ... ဦးခန့်ထည်။ ရက်စွဲ နေရာမှာ... မနေ့က ရက်စွဲ... ၊ လှူဒါန်းခြင်းရည်ရွယ်ချက် နေရာမှာ... သုံးဆယ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မင်္ဂလာ အမှတ်တရ... ။

ဒါဟာ မေနှင်းဆီဆိုသော ချာတိတ်မလေး၏ သူ့ အတွက် အမှတ်တရတဲ့... ။ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သူ့ကို မပေးခဲ့ဘူးသော သူ့အတွက် မစီစဉ်ပေးခဲ့ဘူးသော သူ့ကိုယ်တိုင် တောင် ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူးစိတ်သန်းမရှိခဲ့သော တန်ဖိုးမပြတ် နိုင်သည့် သူ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင် တော်တစ်ခုလုံးတွင် ဆီမီးထွန်းပူဇော်ပေးခြင်းဖြင့် အမှတ်တရဖြစ် ဆောင် သူ့မက ပြုလုပ်ပေးခဲ့သတဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်မှု က ပြောမပြတတ်လောက်အောင်... ။

“သိပ်... အရမ်း... ဟား ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါ ဘူးကွာ... တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေနှင်းဆီ” “ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ဦးခန့်ထည်...” ဦးခန့်ထည် အတွက် အမှတ်တရဖြစ်ရပ်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ...

“ဟာ သိပ်ဖြစ်တာပေါ့... ကိုယ့်ဘဝမှာ အနစ်သုံးဆယ်လုံး လုံး လူ့လောကကြီးထဲ ရပ်တည်ရှင်သန်ခဲ့ရသမျှ ဒီဖြတ်ပိုင်း လေးက အမှတ်တရအဖြစ်ဆုံးနဲ့ အဆန်းသစ်ဆုံးပဲ... ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို ဒီလို မစီစဉ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး... ပါပါနဲ့ မာမာကတော့ ထားပါတော့ နိုင်ငံခြားမှာ နေနေရလို့... ကိုယ် က မြန်မာပြည်မှာ နေနေတာ သုံးနှစ်နီးပါး ရှိတော့မယ်...

ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ဒီလိုစီစဉ်ဖြစ်ဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစား
ခဲ့မိဘူး... မင်းအတွက်က မလိုဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကတော့
မင်းကို လှိုက်လှဲစွာ ထပ်ပြောချင်ပါတယ်။ မေနှင်းဆီ...
မင်းပေးတဲ့လက်ဆောင်ဟာ ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်
နိုင်အောင် အမှတ်တရ ဖြစ်စေတဲ့အတွက် အရမ်းကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်လို့... ”

သူပြောသမျှကို သူ့မျက်ဝန်းထဲ စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ
နားထောင်ပြီးနောက် ဘာမှအထွေအထူး ပြောစရာ၊ လုပ်စရာ မရှိ
တော့သည့်ပုံနှင့် သူမစားပွဲရှိရာသို့ အေးဆေးစွာပြန်လှည့်သွားသည့်
မေနှင်းဆီကို ကြည့်ကာ ကြည့်နူးမှုနှင့်အတူ ရင်ထဲ လှိုက်ခုန်နေရ
သူမှာ ခန့်ထည့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော သူမ၏ သူ
အတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်လေးကို ထပ်မံ၍ ကြည့်လိုက်မိ
၏။ သေချာတာတစ်ခုက ဒီအလှူမဲဖြတ်ပိုင်းလွှာလေးဟာ မနက်
ဖြန်ဆိုလျှင် ထုထည်ခိုင်ခန့်သော မှန်ဘောင်တစ်ခုအတွင်းမှာ
သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာ ရောက်ရှိစေရပြီး သူနှင့် အနီးစပ်ဆုံး နေရာမှာ
ထားစဉ်အမြဲတမ်း ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ရှိနေရမည်ဆိုတာ သူမလွဲ၍
မည်သူမှ သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“မေနှင်းဆီ... ယူဆရာကိုတော့ ယူပဲ တာဝန်ယူခေါ်ရ
မှာနော်... ကိုယ်တို့က နှစ်အဆက်ဆက်က သာဓက ရှိခဲ့
ပြီးပြီဆိုတော့ ယူဆရာ နေမကောင်းဘူးဆိုတာ အာပလာပဲ
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုမြင်ထားတယ်...”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့... တကယ်ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေ
တာပါ... ဒီနေ့မှ မလာတာ မဟုတ်ဘဲ... ရုံးမတက်နိုင်တာ
လေးရက်တောင် ရှိပြီပဲ ဥစ္စာ...”

“သူ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို ယူ လက်တွေ့မြင်ရသလား
ပြော...”

“ဖုန်းနဲ့ပြောတော့ အသံကြားရတာလေး... အသံက အက်

နေတယ်... နာသံပါတယ်... ဒါ တကယ်ပဲ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ နေမှာပါ... ”

“ဪ... ရိုးသားလှတဲ့ မေနှင်းဆီကလေးရယ်... ယူက ယူဆရာအကြောင်းဆို ဘာမှသိပ်မသိသေးဘဲကိုး... ဒီမှာ ကိုယ်ပြောမယ် သိလား... ယူဆရာကလေး ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး ပွဲလမ်းသဘင်ဆို သိပ်ရှောင်တယ်... အပြင်က ဖိတ်တဲ့ပွဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ဟိုတယ်က လုပ်တဲ့ ပွဲပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘယ်တော့မှ မတက်ဘူး... သူ့ကို မရမက ခေါ်မှာစိုးလို့ ပွဲရှိတဲ့နေ့ဆို ရုံးမတက်တော့တာ... ရောဂါတစ်ခု ကောက်ခါ ငင်ကာ ထဖြစ်ပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တတ်တာ... ဒါ ယူဆရာရဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ ဖော်မြူလာတွေပဲ... အဲဒီနေ့မှာ ဘယ် လောက်ကြီးပဲ သူ့အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်ခေါက် ဘယ် တော့မှ ဖွင့်မပေးဘူး... အတင်းဆွခေါ်မှာ စိုးလို့နဲ့ တူပါတယ်... အဲဒီလောက်အထိ ပွဲကြောက်တာ... ဒီတစ်ခါ မေနှင်းဆီအားကိုးနဲ့ ကိုယ်တို့တော့ သူ့ကို အတင်းမရမက ခေါ်တော့မှ ထင်တယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေနှင်းဆီ ကျေးဇူးနဲ့ သူ့ရဲ့ birthday cake ကိုလည်း ကိုယ်တို့ စားဖူး ပြီးပြီလေ... ”

“အို မဟုတ်တာ မမရယ်... ဘယ်နှယ် ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူး ဖြစ်ရမှာလဲ... ဒါ ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်စေတနာပါ... ”

ဒေါ်တင်မိုးသွယ်၏ အပြောမှာ မျက်ဝန်းလေး

ဗျာယာဖြင့် သူမခေါင်းခါ ငြင်းဆန်မိပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုကျွေးမွေးချင်တဲ့စိတ်စေတနာဖြစ်အောင် တရားဟောလမ်းပြခဲ့တာ မေနှင်းဆီပဲလေ... ယူ ဟောပြော ခဲ့လို့ သူ့မှာ ဒီလိုစိတ်စေတနာမျိုး ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာပေါ့... ဒါကို ဘာမှ ငြင်းဆန်ဖို့ ယူ မကြိုးစားနဲ့တော့... ယူ ရောက် လာပြီးကတည်းက ယူဆရာ အများကြီး ပြောင်းလဲသွား တာ တစ်ဟိုတယ်လုံးအသိ... ”

ဒေါ်တင်မိုးသွယ်၏ စကားက မေနှင်းဆီ၏မျက်ဝန်း တို့ ထပ်မံ၍ ငေးကနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ချီးကျူးတာလား၊ အသိ အမှတ်ပြုပုံနှင့် ဝေဖန်တာလားဆိုတာ ဒေါ်တင်မိုးသွယ်မှ သိမည် ဖြစ်သော်လည်း သူမကတော့ သူမ၏ စကားတို့မှာ ရင်ထဲ တစ်မျိုး ဆေး ဖြစ်သွားရတာကတော့ အမှန်။

သူမရောက်လာကတည်းက ဦးခန့်ထည် အများကြီး ပြောင်းလဲသွားသတဲ့လား... ။ ဒီစကားကို ထူးသည်လည်း ပြောခဲ့ နုပါသည်။ အခု ဒေါ်တင်မိုးသွယ် ပြောသည်။ နောက်ထပ် ဘယ် သူတွေကရော ပြောကြဦးမည်လဲ။ ဒေါ်တင်မိုးသွယ်အပြောကတော့ တစ်ဟိုတယ်လုံးအသိဆိုပဲ... ။

“ကဲ ဒေါ်မေနှင်းဆီလေး... ကျေးဇူးတင်လက်စနဲ့ ကျွန်မတို့ ဆက်လက်ကျေးဇူးတင်ပါရစေတော့... ညနေငါးနာရီမှာ ယူဆရာ အောက်ကို ကြွမြန်းလာဖို့ တာဝန်ကို ယူကိုပဲ လုံးလုံးလွှဲအပ်ပါတယ်နော်... ”

Front office မှ မေများနှင့် Accounts မှ မေများက ပြောချင်တာ ပြောပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြတာမို့ မေနှင့်ဆီမှာ အတွေးတထောနှင့် အူလည်လည် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ သည်။

ဒီနေ့ ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့။ နှစ်ဟောင်းကို နှုတ်ဆက်၍ နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုခြင်း အထိမ်းအမှတ်ရယ်... ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းများ မိတ်ဆုံစားပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ညနေခြောက်နာရီ မှာ ဟိုတယ်ရှိ မြက်ခင်းပြင်၌ မီးများ ဝွန်း၍ ကျင်းပကြမည် ဖြစ် သည်။

ဒီပွဲသည် မေနှင့်ဆီ မရောက်ခင် အရှေ့ နှစ်တွေ့ တုန်းကတည်းက လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး အဲဒီတစ်ညမှာတော့ ဟိုတယ် ရှိ ဝန်ထမ်းများအားလုံးဟာ ရာထူးကြီးကြီးငယ်ငယ်မရွေး တန်းတူ ညီမျှစွာ ပျော်ရွှင်ခွင့် ရှိသည်ဟူ၍လည်း ထူးပြောပြ၍ မေနှင့်ဆီ သိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

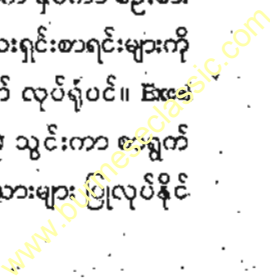
ကစားခြင်းမျိုးစုံ၊ စားသောက်စရာများမျိုးစုံအပြင် ဂျီအမ်ကြီး စီစဉ်ပေးသော ဗလာမပါ ကံစမ်းမဲ အစီအစဉ်ကလည်း အထူးသီးသန့်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်းကြောင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများမှာ ဒီနေ့ဒီရက်ကို စောင့်မျှော်ကာ တစ်နှစ်တာပတ်လုံး ပင်ပန်းထားခဲ့ သမျှ အတိုးချ၍ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်ဟူ၍လည်း ပြော၏။

သူမအနေဖြင့်လည်း ထိုသို့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရယူခံစား ချင်ပါ၏။ ကျောင်းသူဘဝက သူငယ်ချင်းများ၏ မွေးနေ့နှင့် ကိုယ့် မွေးနေ့တွင် မုန့်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားကာ စားသောက်ခဲ့

မိတာက လွဲလျှင် ထူးခြားစွာသော ပျော်ရွှင်မှုမျိုး မရရှိခဲ့သော သူမ သည် ထူး၏အပြောနှင့်ပင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်ကတည်းက ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့ဟူသော ဤနေ့ကို ရင်တခုနီနီဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသည်။

ဒီပွဲကျင်းပဖို့ကို သက်ဆိုင်ရာဆက်ရှင်များမှ ဓန့်နေဂျာများနှင့် Supervisor များက စီစဉ်ကြပြီး လိုအပ်လျှင် Secretary များက ဝင်ရောက်ကူညီပေးကြရကာ ပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့ အတွက် တစ်လလောက်ကတည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ လိုအပ်လျှင် ကူညီပေးရသော Secretary ထံမှာ မေနှင့်ဆီကတော့ မပါဝင်ပါ။ ဘာကြောင့်ဆိုလျှင် Accounts section မှ ဦးခန့်ထည် ၏ အလုပ်များ ဆက်တိုက် ကျလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဦးခန့်ထည် အလုပ်ရှုပ်တော့ သူမလည်း အလုပ်ရှုပ်ရကာ ထမင်း စားချိန်မှာ လွဲလျှင် စာရင်းဇယားများကြားထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး အာရုံ စူးနစ်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်မှာ အိုဗာတိုင်တောင် ဆင်းရသည်အထိ။ သို့ပေမယ့်လည်း သူမ အလုပ်ရှုပ်သည်ဆိုရာဝယ် ဦးခန့်ထည်၏ အဖျားအနားလောက်သာ အလုပ်ရှုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂဏန်း ပေါင်းစက်၊ ကွန်ပျူတာတို့ဖြင့် တချောက်ချောက် နှိပ်ကာ စဉ်းစား တွက်ဖျက်သော ဦးခန့်ထည်၏ ကယ်လ်ကူလေးရှင်းစာရင်းများကို သူမက ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ပြီး ပရင့်အောက် လုပ်ရုံပင်။ Excel ဆွက်ထဲတွင် ဖော်မြူလာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွင်းကာ စာရွက် ရွယ်၊ စာရွက်တို၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် စာရင်းဇယားများ ပြုလုပ်နိုင်

သော ဦးခန့်ထည်၏ လက်ချောင်းများသည် စီးကရက် အင်မတန်
သောက်သူ၏ လက်ချောင်းများ မဟုတ်သလိုပါပဲ။ ညိုမှဲခြင်း
ကင်းစင်ကာ ရှင်းသန့်ဖြူစင်ပြီး ရှည်သွယ်နေတာမို့ သူ့နံ့ဘေးတွင်
ထိုင်ကာ သူပေးလာမည့် အကြမ်းဇယားကို စောင့်နေရသည့်
မေနှင်းဆီမှာ ဦးခန့်ထည်၏ အနုပညာဆန်လှသော လက်ချောင်း
သွယ်သွယ်များကို ကြည့်ပြီး ဦးခန့်ထည်ဟာ အပြင်ပန်းကသာ
စိတ်ဓာတ်မာကြောချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ တကယ်တမ်း သူ့ရင်
ထဲမှာတော့ နူးညံ့ညင်သာစိတ် ကြင်နာစိတ် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်း
ပေးပေးတာမိသည်။

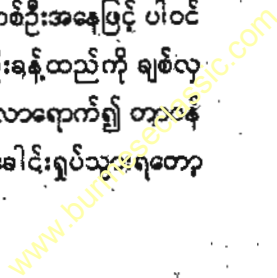

ဦးခန့်ထည်ကို ကြည့်မြင်သမျှ အရာရာအားလုံး ဟာ
ကြည့်ကောင်းသည်ထက်သာ လွန်နေတာမို့ သူ့ကို အမျိုးသမီး
အပေါင်း မကြာခကာ ရှိုင်ရယ်ပရင့်(စ်)အဖြစ် သတင်းကြီးခြင်းက
မဆန်းဟူ၍လည်း သတ်မှတ်မိ၏။ တကယ်ကို ပြည့်စုံခြင်းများစွာ
ဖြင့် အကျိုးပေးကောင်းစွာ လာခြင်းကောင်းသောသူဟူ၍ စိတ်ထဲ
တိတ်တိတ်ကလေး အားကျနေခဲ့မိသည့်မေနှင်းဆီမှာ ဦးခန့်ထည်
၏ အရေးကြီးသော စာရင်းဇယားများ ပြီးသွားချိန်က သောကြာ
နေ့ ညရှစ်နာရီမှာမို့ ထိုနေ့ညက အိမ်ကို ပြန်ရောက်လျှင် ရေခိုး
ချိုးပြီး ထမင်းတောင် မစားနိုင်ဘဲ အိပ်ရာတန်းဝင်ကာ စနေ၊
တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်စလုံး ဘယ်မှ မသွားမလာဘဲ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အပြည့်
အနားယူကာ တနင်္လာနေ့ ရုံးသို့ ပြန်တက်သည့်အခါမှာတော့
ဦးခန့်ထည် နေမကောင်း၍ ရုံးမတက်နိုင်ဟူသော အဖြစ်တစ်ခုကို

ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့်အခါ တစ်ယောက်ထဲ တိတ်တိတ်ကလေး ပြုံး
ပြန်ပါသည်။

လူတိုင်း Perfect ဆိုတာမျိုး ဘယ်ရှိမလဲနော်...။
တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကတော့ လိုအပ်နေမှာပေါ့...။ ဓူပ်ရည်မှအစ
အချိန်ထက်မြက်ခြင်းအလယ် ပစ္စည်းဥစ္စာအဆုံး ဘာတစ်ခုမှ ပြော
ရမလို့အောင် ရာပြည့်ထက်တောင် ကျော်လွန်နေမည်ဟု ယူဆ
ရသော ဦးခန့်ထည်သည်လည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ခြင်းဖြင့် အရာ
အားလုံးမှာ Perfect မဖြစ်နိုင်သေးတာ။

ဤသို့ဖြင့် လိုအပ်လျှင် သူမက ဦးခန့်ထည်အခန်း
ဖွဲ့ ဖုန်းဆက်ကာ အလုပ်အကြောင်း မေးမြန်းရပြီး တုတ်နိုင်သမျှ
ဟာ နေမကောင်းသော သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်စွာ
နိမ့်နိမ့်ဘာသာပဲ ကြိုးစားကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဦးခန့်ထည်က
ဟာ မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညနေ ရုံးဆင်းခါနီး
တစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မှန်မှန် ဖုန်းဆက်လေ့ရှိပြီး သူမထံမှာ ဘာအခက်
ခဲတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာ လှမ်းမေးခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်
မေနှင်းဆီမှာ ပွဲအတွက် ကူညီပေးရသော လူစာရင်းထဲတွင် မပါ
ဘဲ ပွဲရှိသည့် ဒီနေ့မှာမှ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေဖြင့် ပါဝင်
နိုင်ခဲ့ပြီး ရုံးခန်းအတွင်းနေသည့်အချိန်မှာ ဦးခန့်ထည်ကို ရုတ်လှ
သော "မမ" များ၏ သူမ ရုံးခန်းထိတိုင် လာရောက်၍ တာဝန်
တစ်ခုကြောင့် စိတ်ထဲ နောက်ကျိကာ ခေါင်းရှုပ်သွားရတော့
သည်။

ဟိုရက်တွေက ပင်ပန်းကာ တကယ့်ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေသူကို ဒီပွဲမှာ ပါဝင်ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် သူမ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ခေါ်ရမည်လဲ။ တကယ်တမ်း ရုံးမတက်တာ လေးရက်မှာ ဒီနေ့ပဲ နေပြန်ကောင်းပြီး ဒီပွဲကို မဆင်နွှဲချင်လို့ (သူတို့ပြောသလို) ဆက်လက် နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရှောင်နေဦးတော့ ဒါဟာ သူ့စိတ်ကြိုက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော သူ့ Right (အခွင့်အရေး) တစ်ခုပင်။ သူမ အပါအဝင် ဘယ်သူမှ ဘာမှဝင်ရောက် စွက်ဖက် ခွင့်မရှိဟူ၍ ယူဆမိသည်။ ထို့အတူ ခုနက ဆက်လာသော ဖုန်းထဲက အသံမှာ အက်တက်တက်နှင့် နှသံပေါက်နေတာမို့ တကယ် နေမကောင်းနေဆဲပဲ ဖြစ်မှာပါ ဟူ၍လည်း ထင်ထားမိ၏။

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ မေရဲ့... အဲဒီနေ့ဆို ဘယ်သူမှ ဆယ့်နှစ်နာရီမထိုးခင် အိမ်မပြန်ဘူး... ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတာနဲ့ နာရီသံ ဆယ့်နှစ်ချက် မြည်ပြီးရင် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး မီးမိုတ်ပစ်လိုက်ပြီး Happy New Year လို့ အားလုံးပိုင်းအော်ကြတာ... မီးပြန်ဖွင့်တဲ့အချိန်မှာ အားလုံး တွေးနေအောင် ကကြတော့တာ... ဂျီအမ်ကြီးကအစ သီလာ... အဲဒီအချိန်မှာ ဂျီအမ်လည်း ဝိတ်တာတွေနဲ့တွဲကကြ သီချင်း တွဲဆိုကြနဲ့ ဘဲ(လ်)ဘွိုင်တွေနဲ့အတူ ကောက်တေး(လ်) သောက်တာ ဓာတ်ပုံတွေ တွဲရိုက်၊ သီချင်းတွေ တွဲဆိုကြနဲ့ ဘယ်သူမှ ဘာမှဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးတွေ မရှိဘူး... လူသား အချင်းချင်း ပျော်ရွှင်ကြတဲ့ပွဲ... ဒီပွဲမှာ ကိုယ်တို့ဆရာ မဆင်

နဲ့ပဲနေနိုင်တာကတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပဲ... တကယ်ဆို သူ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ... လူငယ်ပီပီ လူသားဆန်ဆန် ပျော်ရွှင်တတ်ရမှာပေါ့ဟယ်... သူများတွေက ဒါကို အထာပေးတယ် ကြီးကျယ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်... ”

အထာပေးတာ၊ ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်မှန်းတော့ သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရသည့်အတွက် အကြံအရ မေနှင်းဆီကောင်းကောင်းကြီး သိပါသည်။ အဓိကကတော့ ဦးခန့်ထည်၏ အကျင့်စရိုက်က “သီးခြား” ဆန်သော အကျင့်စရိုက်ပင်။ ဒါဟာ သူ့မွေးရာပါ ဗီဇဟိတ်ဆိုလျှင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ဖို့က ခဲယဉ်းလှပါ၏။ ထိုမွေးရာပါဗီဇကိုတော့ အထာပေးတယ်၊ ကြီးကျယ်တယ်ရယ်လို့ဖြင့် ရက်စက်စွာ မယိုးစွပ်ချင်ပါ။ သို့သော် ထူး ပြောသော လူသားအချင်းချင်း ပျော်ရွှင်ကြတဲ့ပွဲကလေးတစ်ခုကို သူ့ကို အနည်းအကျဉ်း မြည်းစမ်းခံစားစေချင်ကာ Cost Controller ၏ Secretary တစ်ယောက် စိတ်စေတနာဖြင့် သူ့ကို ခေါ်ကြည့် ရန် ကြိုးစားကြည့်ချင်သည်။ လာလိုလားဦးပေါ့လေ။

ဤတွင် မေနှင်းဆီ ကျမ်းကျိန်ပြောရပါသည်။ ဦးခန့်ထည်ကို ခေါ်ကြည့်မည်ဆိုရာမှာ ခုနက ဒေါ်တင်မိုးသွယ် ပြောသလို သူတို့၏ကျေးဇူးတင်ခြင်းက သူမကို ဆက်လက် တင်ဆောင်လို့... သူမခေါ်လိုက်လျှင် ဦးခန့်ထည် လာကို လာမှာပဲဆိုသည့် သူမကို သူမ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေလို့ သူမရှေးကလာခဲ့ ဦးခန့်ထည် အများကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ တစ်ဟိုတယ်လုံး အော်

ဖြစ်နေတာကို သူမ လက်ခံထားလို့... ဆိုတာမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းကြီး နေနေရမည့်အစား လူတောထဲ ဝင်တိုးကြည့်ပါလားဟူ၍ မရဲတရဲ သွေးတိုးစမ်း ဖိတ်ခေါ်ချင်းသာ။

ညာလက်မှာပတ်ထားသော နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီခွဲ ရုံးဆင်းချိန် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် Staff Messမှာ ခဏအနားယူပြီး ညပွဲအတွက် ရေခိုးချိုး အဝတ်အစားလဲရန် သင့်တော်သည့်အချိန်ကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မေနှင်းဆီ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းတော့က ဦးခန့်ထည်ထဲ ဖုန်းခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုင်ရာမှ ထကာ ဦးခန့်ထည်၏ စားပွဲပေါ်မှာတင်ရှိနေသော တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လက်အလှမ်းမှာ ဖုန်းသံကလည်း မြည်လာတာမို့ သူမ အဆင်သင့် ကောက်စွဲခိုင်းနားထောင် လိုက်သည်။

“ဟယ်လို...”

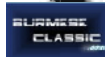
“မေနှင်းဆီ... အီးမေး(လ်) ဘာဝင်သေးလဲ...”

“ဪ... သေခဲဦးမယ်... ။ အခုပဲ သူ့ဆီ ဆက်မလို့ ဥစ္စာ။ သူက သူမဆီသို့ ဆက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဝင်ဘူး ဦးခန့်ထည်... နေ့ခင်းက အနောက်အနောက်အတိုင်းပဲ...”

“ဪ... အင်း အင်း ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို အခု မင်းပြန်တော့မှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... အဲ မဟုတ်ဘူး... မပြန်သေးဘူးလေ ဦးခန့်

ထည်ရဲ့... ညကျ Staff party ရှိတဲ့ဥစ္စာ...”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်သားပဲ... ဒီနေ့ သုံးတိတိဖတ်(စ်) ဒီဇင်ဘာနေ့... မနက်ဖြန်ဆို New year တောင် ရောက်တော့မှာပါလား...”

သူ့ဘာသာသူ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောနေတာမို့ မေနှင်းဆီ ငြိမ်နားထောင်နေမိသည်။

“ဆိုတော့ကာ မင်းက ဒီပွဲမှာ ရှိနေမှာပေါ့ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“Midnight အထိလား...”

“အင်း ဆယ့်နှစ်နာရီတော့ ကျော်မယ်... အားလုံးနဲ့အတူ New Year(နှစ်သစ်) ကို Welcome (ကြိုဆို) လုပ်မယ်လေ... ဒါပြီးရင် ခဏနေ ပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာပါ...”

“အိမ်ကို ပြောထားခဲ့လား...”

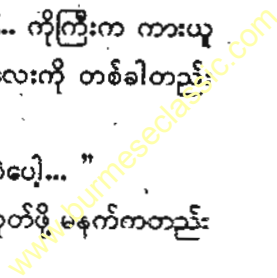
“ဟုတ်ကဲ့...”

“အိမ်က လာကြိုမှာလား... ဖယ်ရီနဲ့ ပြန်မှာလား...”

“အိမ်က လာကြိုမှာပါ... ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့အစ်မလည်း ဒီနေ့ သူတို့ရုံးမှာ ပွဲတွေ ရှိကြတယ်လေ... ကိုကြီးက ကားယူသွားတော့ ကိုကြီးက ကျွန်မနဲ့ မလေးကို တစ်ခါတည်း ပြန်ကြိုမှာ...”

“ဒါဆို အခု မင်းက ယူနီဖောင်းနဲ့ပဲပေါ့...”

“အင်းဟင်... ဒါပေမယ့် ညကျ ရှိုးထုတ်ဖို့ မနက်ကတည်း

က အိမ်ကနေ ဝတ်စုံတစ်စုံ ပိုထည့်လာတယ်... အခု Staff Mess သွားမှာ... အင်္ကျီလဲဖို့ ရှိုးထုတ်ဖို့အတွက်ပေါ့... ”
“ဪ... ဪ... ”

သူ၏လေသံအေးဆေး ဪ... ဪကို နားထောင်ပြီး သူမ ခုနက စဉ်းစားထားမိသော သူ့ကို ခေါ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်ဘဲ ရှိနေရ၏။ ထို့အတူ ဦးခန့်ထည်ကလည်း ရုံးကိစ္စမဟုတ်သော သူမ၏ ကားကြိုခြင်းကိစ္စ၊ အင်္ကျီဝတ်စုံကိစ္စတို့ကို တစ်ခါမှ မမေးစဖူး အမေးထူးနေတာမို့ သူမစိတ်ထဲ သေးဖွားသော ထူးဆန်းအံ့ဩစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ သူမကကော ဘာထူးသည်လဲ... အိမ်မှ ကားလာကြိုမှာကို ဘယ်လိုလာကြိုမှာက အစ၊ ဝတ်စုံ တစ်စုံအပိုထည့်လာပြီး ညကျ ရှိုးထုတ်မှာကိုပါ သူ့ကို တစ်ခါမှ မပြောစဖူး အပြောထူးနေမိတာ။ ပြောပြီးမှတော့ ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“ကဲ... ကောင်းပြီလေ... မင်း ရှိုးထုတ်ဖို့အတွက် နောက်ကျနေဦးမယ်... သွားလိုက်တော့...”

“ဦးခန့်ထည်... ခဏလေး ဖုန်းမချပါနဲ့ဦး...”

သူမ၏ အလျင်အမြန် တားလိုက်မှုကြောင့် တစ်ဖက်မှ ဦးခန့်ထည်က ဖုန်းမချဘဲ...

“ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ မေနှင်းဆီ...”

“ဟိုလေ... အခု ဦးခန့်ထည် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ

တကယ်ပါနော်...”

“ဟင်... ဘယ်လို...”

“ဟိုလေ Flu ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဗိုင်းရပ်စ်ဝိုးတွေ ကူးကုန်မှာ စိုးတာကြောင့် ရုံးမတက်တာဆိုတာ တကယ်လားဟင်...”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မေနှင်းဆီ...”

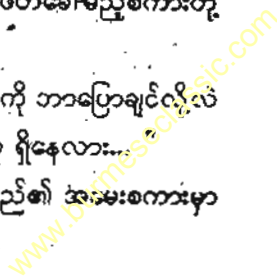
“အခုကော အဖျားကျသွားပြီလား...”

“အဖျားက မနေ့မနက်ကတည်းက ကျနေတာ... သိတဲ့အတိုင်း Flu ဆိုတာက အဖျားကျသွားတာနဲ့ လူက နုံးချိုကျန်ခဲ့တာ... ဆေးကိုတော့ ကို(စ်)ကုန်အောင် ဆက်သောက်ရမှာပေါ့... အားပြန်ပြည့်အောင်လို့ တစ်ခါတည်း ဆက်နားနေတာ... မနက်ဖြန်တော့ ကိုယ် ရုံးတက်နိုင်ပါပြီ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မေနှင်းဆီ...”

သူမမေးခွန်းကို ဖြေပြီးတိုင်း “ဘာဖြစ်လို့လဲ မေနှင်းဆီ” ဆိုတာဖြင့် ပြန်မေးခွန်းထုတ်နေသော သူမမေးခွန်း၏ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ဒီတစ်ခါ သူ တကယ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာပါဟု ရဲရဲယုံကြည်ပေးလိုက်ပြီး ပါတီသို့ လာရန် ဖိတ်ခေါ်မည့်စကားတို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်တော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေနှင်းဆီ... ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ ကိုယ့်ကို ပြောချင်တာများ တစ်ခုခု ရှိနေလား...”

ထပ်မေးလာသော ဦးခန့်ထည်၏ အမေးစကားမှာ

သူမ၏အတွေးကို သိနေ၍များ အရယ်ဘက်လှသည် စကားသံ ဝါးတားတားများ ဖြစ်နေသလား ဆိုသည့် စိတ်တစ်ခုဖြင့် မေနှင်းဆီ အလျင်အမြန်ပင် ငြင်းပြောမိ၏။

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... မြန်မြန် နေကောင်း လာပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးနေပါ့မယ် ဦးခန့်ထည် ဘိုင့်ဘိုင့် ပွဒိန်က...”

“သိုင်းကျုံးမေနှင်းဆီ... Have a enjoyable partyဘိုင့်ဘိုင့်...”

ဖုန်းချပြီးသည့်အခါမှာတော့ ဒီတစ်ညမှာ ဦးခန့် ထည်တစ်ယောက် သူမတို့နှင့်အတူ Staff Party တွင် လာရောက် မပျော်ရွှင်တော့မည်မှန်း သူမ သေချာစွာ သိထားလိုက်၏။ အင်း ထူး၏အပြောနှင့် ဆိုလျှင်တော့ ဦးခန့်ထည်က လူသားဆန်စွာ ပျော်ရွှင်ခွင့် မရတော့ဘူးပေါ့။

နောက်ပြီး မေနှင်းဆီမှာ သူမနှင့် ဦးခန့်ထည်၏ အဖြစ်ကိုပဲ ရယ်ချင်နေရသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်သည် ဦးခန့် ထည် ရုံးတက်စဉ် အပြင်မှာတုန်းကတော့ ဒီပါတီပွဲအကြောင်း စကားဆက်စပ် မပြောမိကြတာနော်... ။ အခုမှ ဖုန်းထဲမှာမှ တခုတရ အရေးတယူ ပြောမိသည်ဆိုတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်၏ အကြောင်ကြောင်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်စွာဖြင့်ပင် ပြုံးစိမ်းမျက်နှာလေးနှင့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကာ Staff Mess သို့ ထွက်ခဲ့ပါတော့ သည်။

“အဲဒီတော့ ယူက ဆရာကို လာခဲ့ဖို့တော့ မပြောလိုက်ဘူး ပေါ့...”

“ဟင့်အင်း... မပြောတော့ဘူးလေ... သူ တကယ်ကို နေ မကောင်းဖြစ်တာ သေချာနေတာပဲ ဥစ္စာ... ဒါပေမယ့် အကယ်၍များ နေမကောင်း တကယ်မဖြစ်လည်း ကိုယ် ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် သူလာချင်တဲ့စိတ်ရှိမှ လာမှာပေါ့... အရင်နှစ်တွေတုန်းကတောင် မလာတာ...”

“မတူဘူးလေ မေရဲ့... အရင်နှစ်တွေနဲ့ ဒီနှစ်နဲ့ တူမှ မတူ တဲ့ဥစ္စာ... မွေးနေ့မှာတောင် မွေးနေ့ကိတ်ကျွေးဖို့ မပြောနဲ့ ပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်တတ်တဲ့ဆရာ က ယူရောက်လာမှ မွေးနေ့ကိတ်ကျွေးပြီး လက်ဆောင် တွေကို မသုံးသော်လည်း လက်ခံသိမ်းဆည်းရမှန်း သိလာ တဲ့ဥစ္စာ... အခုလည်း ဒီလိုပဲပေါ့...”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဒီကိစ္စက ဒီလောက်တောင် ရှေးကြီးခွင့်ကျယ်နဲ့ 'တာ'သွားစေသလားဟင်... အားလုံးက ဒါကိုပဲ ပြောနေကြတော့တာပဲ...”

“ပြောရလောက်အောင်ကို 'တာ'စေခဲ့တာကိုး... ဒါဟာ ဆရာရဲ့ထူးခြားတဲ့ ပြောင်းလဲချက်ပဲ... အိုး ကိုယ်တော့ ဆရာသာ ရောက်လာရင် ဆရာနဲ့ ဓာတ်ပုံအတူ တွဲရိုက်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလေး ယဉ်ခဲ့တာ အခုတော့ သွားပါပြီ...”

“ရူးပါ့ ထူးရယ်... ရုပ်ရှင်မင်းသားမဟုတ် အဆိုတော်

မဟုတ်တဲ့သူတို့များ... ”
 “ဟ အဲဒီဝေါဟာရတွေထက် ကိုယ့်ဆရာက အများကြီး သာတယ်မေ... ယူက အနီးဆုံးဖြစ်နေတော့ ဆရာကို မြင် မကြည့်နိုင်တာပါ... ဆရာဆီမှာ လူတွေကို ဆွဲဆောင်ညှို့ ယူနိုင်တဲ့စွမ်းအား အများကြီး ရှိတယ်... အဲဒီအထဲမှာ စည်းကမ်းရှိတဲ့ သူ့ရဲ့အကျင့်သိက္ခာက သူ့စွမ်းအားကို မြင့် တက်စေတဲ့ အကြီးမားဆုံး ပံ့ပိုးမှုပဲ... ”

ထူး၏အပြောမှာ မျက်လုံးပြူးသည်အထိ သူမ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရပြီး...

“ထူး... ရှင်က... ဟိုမမတွေလို... ဟို...”
 “နီး... နီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မထင်နဲ့မေ... ဆရာ အပေါ်မှာ ကိုယ်က တကယ့်ကို ဆရာသမားတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်လေးစားပြီး ကိုးကွယ်တာမျိုးပါ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့လို အမှတ်တရနေ့မျိုးမှာ ကိုယ်လေးစားတဲ့ ဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ချင်တာ ကိုယ် မှားသလား... ကိုယ့်လိုပဲ တခြားသူတွေလည်း ဒီလို ရှိမှာ ပဲလေ...”

ထူး၏အမေးမှာ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါနိုင်ဘဲ သူ့ကို ငေးငေးကြီးသာ သူမ ကြည့်နေနိုင်၏။

“တကယ်တော့ ဟိုခေါ်တင်မိုးသွယ်တို့ ပြောသလိုပဲ မေသာ ခေါ်လိုက်ရင် ဆရာ ညကျ ပါတီပွဲကို ရောက်လာမှာ အမှန်”

“အိုး... သေချာနေလိုက်တာ... ကိုယ်က ဦးခန့်ထည်ကို အဲဒီလောက်တောင် ခေါ်နိုင်မတဲ့လား... အဓိပ္ပာယ် မရှိ လိုက်တာ...”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးထင်ရင် ကိုယ်နဲ့မေ လောင်းကြေးထပ် လောင်းမယ်လေ... ဘယ်လိုလဲ စမ်းကြည့်မလား...”

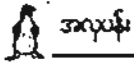
ထိုသို့ဆိုပြန်တော့ မေနှင်းဆီ မျက်လုံးလေး စိုက်ကျ ငြိမ်သွားရ၏။ ခင်ထူးဆွေက မေနှင်းဆီကို ပြုံးကြည့်ပြီး...

“အဟင်း... ရှင် မလောင်းရဘူး မဟုတ်လား မေ... ဒါ ရှင့်ကိုရှင် မသေချာတဲ့သဘောပေါ့... ရှင်ခေါ်လိုက်ရင် ဆရာ မလာဘူးလို့ မငြင်းမှာကို ရှင် စိုးရိမ်တယ် မဟုတ်လား... ဒါကိုက ရှင့်ကိုရှင်တောင် မသေချာတဲ့သဘောပေါ့ မေရယ်”

ထူး၏စကားလုံးတို့က နားစည်မှတစ်ဆင့်ဦးနှောက် ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူလာရသည်။ ခုခံ တာကွယ်ရန် စကားလုံးတို့က အစအနပင် ရှာလို့မရ။ နောက်ဆုံး တော့လည်း ထူးစကားကို မှန်တယ်ဟု မထောက်ခံလိုသူပီပီ ဇွတ် တိုး ပြောချလိုက်သည်။

“ဘာမဟုတ်တာလေးကို လောင်းကြေးထပ်ရမတဲ့လား ထူး ရယ်... ဦးခန့်ထည်က essential မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီလောက် အပင်ပန်း မခံချင်စမ်းပါနဲ့... ရှင် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ် ဆိုရင် နောက်ရက်မှ ကိုယ်တို့ရုံးခန်းကိုလာပြီး ခွင့်တောင်း ရိုက်ယူပေါ့ မဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ဘူး... မေ... ကိုယ်ဆိုလိုတာ...”

“ဟယ်... ဒီနှစ်ယောက် ဘာမှလဲ မပြင်ကြသေးဘဲနဲ့ လေ
တွေ ထိုင်ပေါနေကြတယ်... ကျေးဇူးပြုပြီး အိုင်နုတ်ခမ်း
ကို ကြည့်ပေးကြပါဦး... လိုင်းဖော်ထားတာ လှရဲ့လားလို့”

“ဟယ် လှတယ် လှတယ်... လိုင်းဖော်ထားတာလည်း လှ
တယ်... အထဲက ဆိုးထားတဲ့အရောင်နဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ
လေးနဲ့ကလည်း colour-match ဖြစ်တယ်... ဆူဇီ ပြင်ထား
တာလေးက သိပ်လှတာပဲဟယ် နော်... ထူး...”

ထူး၏စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မရအောင်
Cashier တောင်မလေး ဆူဇီက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလာတာမို့
မေနှင်းဆီမှာ ဆူဇီကို ကျေးဇူးတွေ တင်ကာ ရှိနေတာထက်ကို
ပိုပိုသာသာလေး ချီးကျူးပြလိုက်တော့ ထူးမျက်နှာက မကျေ
မလည်နှင့် ပုတ်အုံအုံ။ ထူး၏ခံစားမှုကို သိရသော မေနှင်းဆီမှာ
ရယ်ချင်ပက်ကျီမျက်နှာနှင့်ပင်...

“ကဲ ကဲ... အရေးမပါတာတွေ ထိုင်မစဉ်းစားနဲ့ ညီမငယ်
ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ လုပ်တော့... ညီမငယ်လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စကို
နောက်များကျမှ အကောင်အထည်ဖော်တာပေါ့ ဟုတ်လား
လောလောဆယ် ကိုယ်တော့ ရေသွားချိုးပြီဟေ့...”

ဟု ပြောခဲ့ကာ ရေချိုးခန်းအတွင်း ဝင်လာလိုက်
တော့ “အစုတ်ပလုတ်မ” ဟူသော ထူး၏ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်
ရသည့်အတွက် ဟာသတစ်ခု ကြားလိုက်ရသလို ဟက်ဟက်ပက်

က် ရယ်လိုက်မိ၏။ ရေပန်းအောက်မှ မျက်နှာကို မော့၍ ရေကျ
...လိုက်သည်။ တစ်နေ့တာလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ ကင်းစင်
...ပျောက်သွားပါတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ မေနှင်းဆီသည် ထူးကို
...ည်း မေ၊ ဦးခန့်ထည်လည်း မေ၊ ထူး၏ လောင်းကြေးထပ်ခြင်း
...ညီလည်း မေပျောက်ကာ သဘာဝရေ၏ အေးမြမှုအောက်မှာ စိတ်
...တစ်ခုလုံး လန်းဆန်းကြည်လင်သွားပါတော့သည်။

“ဟယ်... မေ ရှင်က Lobster (ကျောက်ပုစွန်) ကြီး
ရလာတယ်... အကောင်းစားပဲ...”

“အေး... ဟေး ဟေး ကိုယ့်ဘာသာဆို ဘယ်ရလိမ့်မလဲ
Business center (စီးပွားရေးဌာန) က မျက်မှန်လေးနဲ့
ကောင်လေးဟာလေး... နာမည် ဘယ်သူပါလိမ့်... သူက
ကိုယ့်ရှေ့ကနေ အသားကုန်တိုးနေတာ... ကိုယ်က သူ
အင်္ကျီစဆွဲပြီး ကိုယ့်အတွက် တစ်ကောင် ပိုယူခဲ့ပါလို့ ပြော
လိုက်တာ... သူက သူ့အတွက်တောင် မယူသေးဘူး ကိုယ့်
ကို အရင်ပေးလာတာ...”

“ဟား... မေနှင်းဆီတို့တော့ Lobster (ကျောက်ပုစွန်) ကို
ကိုယ်စားတိုးပေးတဲ့သူတွေ ဘာတွေနဲ့ မဆိုးဘူး... ဘိုး
တက်လာပြီ...”

“ဟိတ်... ရှု... မျက်မှန်လေးကြားသွားရင် သူ့စေတနာကို ကိုယ်တို့က ဝေဒနာ လုပ်တယ် ထင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဦးမယ်... Lobster (ကျောက်ပုစွန်)ကြီးက အကြီးကြီးပဲနော် ထူး... လာ ကိုယ်တို့ Half share (တစ်ဝက်ခွဲ)မယ်... “မေ... ဒီ Pork sausage (ဝက်အူချောင်း)လေး စားကြည့်စမ်း... ဆီလုံးဝမပါဘဲ ရေနဲ့ပဲ ကြော်ထားတာ... Royal Crown ရဲ့ Costing (ကုန်ကျစရိတ်) ချွေတာ နည်းလေ... “ဟယ် ထူးကလည်း... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဒါ ရောဂါမဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်တာပါ... ”

နှစ်ယောက်သား တခါခါနှင့် ရယ်ကာ အစားအစာများ ထည့်ထားသော ပန်းကန်နှင့် အအေးဖန်ခွက်ကိုယ်စီကိုက်ကာ အေးအေးလူလူ စားရမည့်နေရာကို လျှောက်ရှာကြသည်။ ရှာသည်ဆိုမေမယ့် ဒီဟိုတည်ဝင်းမှာဆိုလျှင် အေးအေးလူလူ နေရာရှာတွေ့ရမည် မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းက ဟိုတယ်ပတ်ပတ်လည် မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ စားသောက်စရာ တင်ထားသော စားပွဲများ၊ စိတ်ကြိုက်ကစားနိုင်သည့် အရာတွေကိုပါ အပြည့်ခင်းကျင်းထားတာမို့ တစ်ဟိုတယ်လုံးမှ ဝန်ထမ်းများက ဟိုနေရာစုစု၊ ဒီနေရာ စုစုနှင့် ဘယ်နေရာမှ အေးအေးလူလူ မရှိသည့်အတွက် ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သား ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့်...

“ဟေး... မေနှင်းဆီနဲ့ ခင်ထူးဆွေ... ဘောလုံးပစ်မလားဟေ့... ”

ထိုစဉ် ဘောလုံးပစ်သည့် အုပ်စုထဲမှ နိုင်မွန်ထွေးလှမ်းအော်တာမို့ “အေး... ပြီးကျ လာခဲ့မယ်... အခု အရင်ဝါးတီးဦးမယ်” ဟု ပြောခဲ့ကာ စားသုံးတော်မူမည့်နေရာကို လိုက်လံကြသည်။

“ဟာ သတိရပြီ... ရေကူးကန်နား သွားရအောင် မေ... အဲဒီနေရာလေးဆို လရောင်နဲ့ ရေပြင်ပြာပြာနဲ့ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ စားလို့ရတယ်... ”

“အဲဒီနေရာမှာကော လူမရှိဘူး ပြောနိုင်သလား... ”

“ရှိ... ဘာဖြစ်လဲ... ဒီတစ်ညအဖို့ ဟိုတယ်တစ်ဝင်းလုံး လူမရှိတဲ့နေရာ ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး မေ... ဒီနေရာ ဆူဆူညံညံတွေထက်စာရင် ရေကူးကန်က နည်းနည်းနားအေးနိုင်တာပေါ့ဟယ်... ”

“အိုကေ... သွားလေ... ”

ထူး နေရာရွေးတာ မှန်သလို မေနှင်းဆီ ပြောတာမှာ နည်း မမှားခဲ့။ ရေကူးကန်ဟာ လရိပ်နှင့် ရေပြင်ပြာပြာနှင့် ပန်ပန်ကာ လှပနေသလို သူမတို့နှင့် စိတ်ကူးတူသူ လူလေးငါး ဆယ်သောက်ကိုလည်း အရင်စောစွာ ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သော် ခုနက မြက်ခင်းပြင်ကလို လူ သိပ်များမနေပေ။

“စားတာကို အရင်ဆုံး မလုပ်သေးဘဲ ပထမဆုံး ကိုယ်ကို လုပ်ရမယ့်ဟာက ယူကို ဒီမှာ ကိုယ် ဓာတ်ပုံဖိုက်လေးမယ် မေ... ”

“ဟယ် ညကြီးကို...”

“အောင်မယ်... ကိုယ့်ကင်မရာက ဖလက်(ရှ်)ပါ ပါတယ် နော်... နေ နေ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေ... အဲဒီပုံလေး လှ တယ်... ခဏလေး ကိုယ် ရိုက်ပေးမယ်...”

ခင်ထူးဆွေက သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပန်းကန်ပြားနဲ့ ဖန်ခွက်ကို ချကာ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ကင်မရာဖြင့် သူမကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်တာမို့ မေနှင်းဆီမှာ တားမရမည့်အတူတူ သူ ရပ်ဆိုသည့်အတိုင်း ရပ်ကာ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံလိုက်ပါသည်။

“ဟား လှတယ်ကွာ... လရောင်ရယ်... ရေပြင်ပြာပြာရယ် အနက်ရောင်ဂါဝန်နဲ့ မင်းသမီးလေး မေနှင်းဆီက ပန်ကို တင့်နေတာပဲ...”

“ထူးရယ်... ပေါက်ကရ...”

“တကယ်ပြောတာ... ဆရာတော့ ဒီပွဲကို မလာရင် နာတာပဲ ကွာ... သူ့စက္ကထရီမလေးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အလှတရားကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...”

“ထူးနော်... ငါ စိတ်တိုလာပြီ... ရေထဲ တွန်းချပစ်လိုက်မယ် ဘာဖြစ်နေလဲ...”

“ဘွာ ဘွာ... မစတော့ဘူးနော်...”

မေနှင်းဆီ မျက်စောင်းထိုး၊ နှုတ်ခမ်းဆူကာ ပြော တော့ ခင်ထူးဆွေ ကပျာကသီ ပြန်ချော့ကာ နှစ်ယောက်သား

နှစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရယ်ပြီး ယူလာသော စား စရာများကို စားကြသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ဆုံးနေ့မို့လို့လားမသိ သူမနှင့် ထူးမှာ ပေါက်တတ်ကရတွေပြော ရယ်ကြရင်း အစွမ်းကုန် ဆျော်နေသည်။ စားစရာများကိုလည်း တစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် သွားယူကြ စားကြနှင့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရေကူးကန်ဖက် ပြန် သွားဖြစ်တော့တဲ့ မြက်ခင်းပြင်ရှိ လူအုပ်ထဲမှာ ကစားနေသည့်သူ များကို လိုက်ကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား အစားမပျက်ဘဲ ငေးမောလျက် ရှိနေကြသည်။

“မေ... ဒါလေး စားကြည့်စမ်း... ပုစွန်နဲ့ချိစ်ကို ကြက်ဥနဲ့ ဂျုံနဲ့ လိပ်ပြီး ကြော်ထားတာ...”

“အဲမယ်လေး ကြားတာနဲ့တင် သုံးပေါင် တိုးတယ်...”

“စားကြည့်စမ်းပါ... စိန်စိန်လေး တကယ်အရသာရှိတယ်”

“ဒီလောက်ညွှန်းမှတော့ စားရတော့မှာပေါ့လေ... ပေး... စားကြည့်စမ်းမယ်...”

“ရော... ကိုယ်ခွံတာပဲ စားလိုက်တော့...”

ခင်ထူးဆွေက ပုစွန်နှင့်ချိစ်ပါသော ကြက်ဥဂျုံ အလိပ်လေးကို တုတ်တံလေးနှင့် ထိုးထားရာမှ သူမကို ခွံသည့် အတွက် အလိုက်သင့်ပင် ပါးစပ်ဟပေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲ မထည့်ခင်မှာလည်း ကြိုပြောလိုက်သည်။

“တစ်ဝက်ပဲ စားမှာနော် ထူး... ယူက တစ်ဝက်စား...”

“ဟဲ့ ဗုဒ္ဓေါ... မြတ်စွာဘုရား...”

“ဟင်...”

တစ်ခုလုံး မကုန်သည့်အတွက် တစ်ဝက်ကို သွားဖြင့် ကိုက်ကာ ကျန်တစ်ဝက်ကို ထူးအတွက် ချန်ထားဖို့ စိတ်ကူးနေသော မေနှင်းဆီမှာ အမျိုးစုံ ‘တ’ လိုက်သော ထူးကြောင့် ကြက်ဥလိပ်ကို ကိုက်လျက်ပင် မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးလိုက်၏။ ထူး၏ မျက်ဝန်းအကြည့်က သူမတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဘေးမကျတကျ ဆီ ကျရောက်နေပြီး ပါးစပ်မှလည်း...

“ကောင်းကင်ပေါ်က လမင်းကြီး ပြုတ်ကျလာသလားဟယ် တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပဲ... မေ ဆရာဦးခန့်ထည် ကိုယ်တို့ ဆီကို လျှောက်လာနေတယ်...”

တစ်ဝက်မပြတ်သေးသော ကြက်ဥလိပ်ကမေနှင်းဆီ ပါးစပ်ထဲမှ ဘတ်ခနဲ ပြုတ်ကြ၏။ အကြောင်းမှာ ထူး၏ အပြောက ပါးစပ်ဟသည်အထိ သူမကို အံ့ဩသွားစေသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ထူးများ တမင်ရှာကြနောက်လိုက်သလားဟု သူမတို့နေရာသို့ သူမပါ လိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မယုံနိုင်စွာနှင့်ပေါ့...။

“ဟင်...”

ထိုဟင်တစ်လုံးက ပါးစပ်မှ ထွက်ကျလာသည်အထိ သူမတို့ဆီ လျှောက်လာသော ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလက်ရှည် အနက်ကို အောက်မှ ပျော့အိနေသော တောင်းဘီအနက်ပွပွ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဦးခန့်ထည်က အစွမ်းထက်စေ၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဖြင့် ထူးနှင့်သာ လောင်းကြေးထပ်လျှင် သူမက ရုံးရပါဦးမည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ဦးခန့်ထည်က ဒီပါတီပွဲကို စကတည်းက လာချင်စိတ်ရှိနေသူ၊ ထိုသို့ စိတ်ဆန္ဒရှိနေသူက သူမထဲ သွားခေါ်လိုက်မိလျှင် နှစ်ခါတောင် ခေါ်နေစရာမလိုဘဲ ဆင်းချထားမှာ မဟုတ်လား။

“ဘယ်လိုလဲ မေနှင်းဆီ... အခုထက်ထိ စားလို့ မပြီးသေးဘူးလား...”

အနားရောက်လာသော ဦးခန့်ထည်က ပြုံးရိပ်သန်းသော မျက်ဝန်းနှင့်ပင် နှုတ်ခွန်းဆက်လာတာမို့ ဆီပေနေသော နှုတ်ခမ်းထူနှစ်လွှာကို ဖိပိတ်ပြီး အရှက်ပြေ ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒီနေ့အဖို့ ဟိုတယ်က ကျွေးသမျှ အစားအကုန်လုံးကို နည်းနည်းချင်းဆီစားဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တာဝန်ပေးထားတယ်လေ... အဲဒါကြောင့် တော်တော်နဲ့ ပြီးသေးမှာ မဟုတ်ဘူး...”

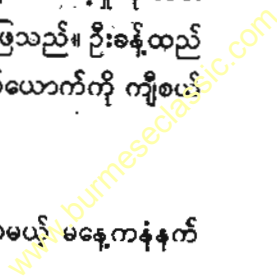
“ခင်ထူးဆွေလည်း ဒီလိုပဲပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... အတူတူပဲပေါ့...”

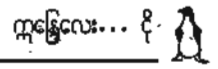
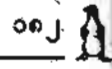
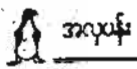
ခင်ထူးဆွေကလည်း သူ၏ အံ့အားသင့်မှုကို သိမ်းဆည်းကာ ကမန်းကတမ်းပင် ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။ ဦးခန့်ထည်ထဲ လိုက်လည်း လိုက်သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကျီစယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြုံး၍သာ ကြည့်နေမိ၏။

“ဆရာ နေမကောင်းဘူးဆို...”

“ဟုတ်တယ်... Flu ဖြစ်တာ... ဒါပေမယ့် မနေ့ကနံနက်

ကတည်းက ပျောက်သွားပါပြီ... ”

“ဒီနေ့ညတော့ တကယ့်ကို surprise ပဲ ဆရာ... ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ Staff party ပွဲကို အခန်းပေါ်ကနေ မဆင်းစရာ ဆရာဆင်းလာလို့လေ... ”

“ဪ... ဒါလား... ဘာမှ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး... နေမကောင်းလို့ အပြင်နဲ့ မထိတွေ့ရတာလည်း ကြာပြီ... တစ်ခါမှလည်း ဒီပွဲကို မကြည့်ဖူးဘူးလေ... အဲဒါကြောင့် ခဏဆင်းလာလိုက်တာ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ပျော်တယ် ဆရာ... ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ဆရာသာ ဆင်းလာရင် ဆရာနဲ့အတူ တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးထားတာ... အခုတော့ ကျွန်မ ရဲ့ စိတ်ကူးလေး ပြည့်ဝတော့မှာပေါ့... ”

ထူးတစ်ယောက်ကတော့ စောစောပိုင်းက အပျော်

တွေ ကူးစက်ကာ ထာဝစဉ် ကြောက်ရွံ့ရိသေနေခဲ့သော သူ့ဆရာ ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ရဲရင့်စွာပင် ကမ်းလှမ်းနေတော့သည်။ ထိုသို့ ထူး၏အပြောကို မျက်ခုံးပင့် အံ့ဩသွားပုံနှင့် ခေါင်းဆတ်လိုက် သော ဦးခန့်ထည်ကို သိသာစွာပင် သူမ ကြည့်နေမိ၏။ နေ မကောင်းသောကြောင့်ထင်။ ဦးခန့်ထည်၏ မျက်နှာက အနည်းငယ် ချောင်ကာ ပို၍ သွယ်လျသွားသည်။ ပါးသိုင်းရိုးတလျှောက်ထိ ထွက်ပြူးစ ပါးသိုင်းမွှေးအိုင်ငုတ်စိတ်ဖြင့် ကျိုးတို့ကဲ့တဲ။ နေမကောင်း ပြီးစလူတစ်ယောက်လို လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နှုတ်ခမ်းက သွေးရောင်

သန်းကာ ရဲလျက်။ ဆံပင်များက အနောက်လှန်ပြီးထားကာ cream တစ်မျိုး သုတ်လိမ်းထားပုံနှင့် နက်နက်စိုလျက်။ နေမကောင်းချိန် နှာတောင် လှပျိုဖြူများ၏ Royal Prince က ဟန်ကျပန်ကျ စမတ် တကျနှင့် ကြည့်ကောင်းလွန်းနေဆဲ။ ကိုယ်ရှိန်ကိုယ်ဝါ တောက်ပ နေဆဲ... ။

“ဟိုင်း ခန့်... ကြည့်စမ်း Royal Crown ရဲ့ Staff Party (ဝန်ထမ်းများပျော်ရွှင်ပွဲ) ပွဲကတော့ ဝါကယ့်ကို ပြီးပြည့်စုံ သွားပြီကွယ်... ”

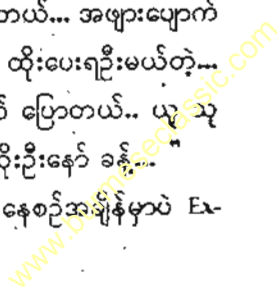
“New Year က လူသားအားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေတော့ မယ် ထင်ပါရဲ့... ”

“တကယ့်ကို surprise (အံ့ဩစရာ)ပဲ... ဒီနှစ်တော့ တကယ့် ကိုမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိုခန့် အောက်ကို ဆင်းလာလို့ လေ... ”

“ဦးသန်းမောင်ပြောတော့ ကျွန်မက နောက်နေတာ ထင် တာ... ခန့် ဆင်းလာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ ထင်မထားဘူးလေ ခန့် Flu ဖြစ်နေတာဆို အခုအဖျားပျောက်သွားပြီလား... ”

“ဒေါက်တာဟေဇယ်ကတော့ ပြောတယ်... အဖျားပျောက် သွားတာနဲ့ ခန့်ကို အားဆေးတွေ ထိုးပေးရဦးမယ်တဲ့... ခန့် တော်တော် weak ဖြစ်နေတယ် ပြောတယ်.. ယူ သူ ပြောသလို အားဆေးတွေ မပြတ်ထိုးဦးနော် ခန့်... ”

ဦးခန့်ထည်ကို သူမ ကြည့်နေစဉ်အချိန်မှာပဲ Ex-

ecutive ရုံးခန်းနှင့် Front office မှ လှပျိုဖြူမမများ အနား သို့ ရောက်လာကာ ဦးခန့်ထည်ကို ဝိုင်းအုံပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါင် ပြောနေကြတာမို့ မေနှင်းဆီနှင့် ခင်ထူးဆွေမှာ အလို လိုနေရင် အနောက်ရောက်သွားရသည်။

“ဒုက္ခပဲ မေ... ဆရာကို သူတို့ ဝိုင်းပြီး ချီမလိုက်ကြတော့ မလား မသိဘူးနော်...”

အနားနားကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် အတင်းအဓိက လာသော ထူး၏စကားကို ရယ်ချင်စွာ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသော သူမကို နှစ်ဦးအကြား ဆူညံပွက်ကလော ရိုက်လာတာ စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် ထူး အနားကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒါ အခွင့်ကောင်းပဲ ထူး... ဦးခန့်ထည်ရှိတဲ့နေရာတိုင်းမှာ လူက စည်နေမှာပဲ... အဲဒီတော့ ကိုယ့်တို့ ခပ်ဝေးဝေးကို လစ်ရင် မကောင်းဘူးလား...”

“ဟယ်... ကောင်းပဲ၊ မလား...”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ ထူးရဲ့... ကိုယ့်လွတ်လပ်တဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ကိုယ်ပဲဥစ္စာ... လာ လာ ကိုယ့်တို့ဘက် အနံ့ရောက်မလာခင် လစ်ကြစို့...”

တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသော ထူး၏လက်ကို ဆွဲပြီး ကျွတ်ကျွတ်ညှပ်နေသော အုပ်စုအနားမှ ခွဲထွက်ဖို့ခြေလှမ်းစလိုက်၏။

“မေနှင်းဆီနဲ့ ခင်ထူးဆွေ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ... ခင်ထူးဆွေ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့ဆို...”

သို့သော် သူမဟာ ထင်ထားသလောက် ကံကောင်းသူတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့။ ဟီး(လ်)စီးထားသော မမများ၏ အလယ်မှ ခေါင်းတစ်လုံးစာ ပိုမြင့်နေသော ဦးခန့်ထည်အသံက လှမ်းလက်စ သူမ၏ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်စေကာ ထူးလက်ကို ကိုင်ဆွဲထားသော လက်ကလည်း မျှတ်ခနဲ လွှတ်မိရက်သား ဖြစ်သွား၏။

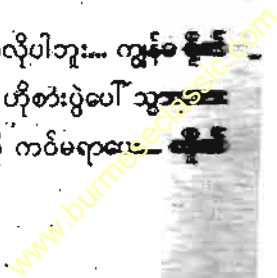
“ရိုက်မယ်ဆိုရင်... တစ်ခါတည်း ရိုက်လိုက်မယ်လေ ခင်ထူးဆွေ... ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ့်သူကို မင်းက ရှာဦးမှာလား...”

ဦးခန့်ထည်၏အပြောကြောင့် ခုနက ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသော မမများက သူမနှင့် ခင်ထူးဆွေထံ လှည့်ကြည့်လာကာ ဆူညံနေသော အသံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ရှင်... ဟို ပုဂ္ဂို...”

အရေးထဲမှ ခင်ထူးဆွေကလည်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် တဟုတ်ဟုတ်ဖြစ်နေကာ ခုနကတော့ ဦးခန့်ထည်ကို ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ဖို့ ပြောထားသော ရဲဝင့်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သလို... သည်တော့ကာ မနေတတ်သူ မေနှင်းဆီကပဲ ကြားဝင်ပေးဖို့ ဖြစ်လာရတော့သည်။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးမယ့်သူ ရှာစရာ မလိုပါဘူး... ကျွန်ုပ်တို့ပေးပါမယ်... ထူး ဒီပန်းကန်ကြီး ဟိုစားပွဲပေါ် သွားအလိုက်တော့ ပြီးတော့ကျ ကိုယ့်ကို ကပ်မရာပေးရိုက်ပေးမယ်... သိလား...”

“အေး... အေး...”

ထိုအခါမှပဲ ထူးတစ်ယောက် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားခံရင်း လက်မှာကိုင်ထားသော ပန်းကန်ကို အနီးဆုံးစားပွဲမှာ သွားတင်လေသည်။

“မိန်းဂွမ် အိုင်ဒီယာပဲ... ခင်ထူးဆွေက ကင်မရာ ယူလာတယ် ကြည့်စမ်း... ခန့်လည်း မဆင်းစဖူး အောက်ဆင်းလာတယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့မှာ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ရအောင်... အိုင်တို့လည်း ခန့်နဲ့အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်... ခင်ထူးဆွေကိုပဲ request လုပ်ရတော့မှာပဲ... ခင်ထူးဆွေရေ”

“ရှန်... အစ်မ...”

ပန်းကန်သွားထားပြီး ပြန်လာသော ခင်ထူးဆွေက လမ်းလျှောက်လာရင်းနှင့်ပဲ ဆံပင်တိုကပ်ကို လက်နှင့် ဖိသိပ်လိုက်... ဝတ်ထားသော စပို့ရှပ်အဖြူကို ဆွဲချလိုက်... ဂျင်းဘောင်းဘီကို သပ်လိုက်နှင့် စက္ကန့်တစ်ဝက် လျှပ်တပြောက် အလှပြင်ခြင်း ပြုလုပ်လာသည့်အချိန်မှာ မမတစ်ယောက်၏ အခေါ်က ခင်ထူးဆွေကို မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် အလန့်တကြားပြန်ထူးလိုက်စေသည့် ပုံမှန်ဖြစ်သွားတာမို့ မေနှင်းဆီ ပန်းတွန့်၍ တစ်ချက်ပြူးလိုက်မိသည်။ အင်းတန်တော့။ ထူး၏ ကင်မရာလည်း စက်ကွင်းက လွတ်မည်မထင်။

ခန့်ထည်သည် လက်ပိုက်လျက်အနေအထားနှင့် ပန်းတွန့်ပြူးလိုက်သော မေနှင်းဆီကို အခွင့်အခါရတုန်း ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ အပေါ်ပိုင်းမှာ ကျပ်ပြီး အောက်ပိုင်းမှာ အများကြီး

ပြန့်ကားသွားသော တစ်ဆက်တည်း ဂါဝန်ရှည်အနက်ရောင်လေးနှင့် သူမပုံစံတစ်မျိုးလေးက သူ့မျက်စိထဲ ချစ်စရာကောင်းနေ၏။ ဇွဲပုံ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဟိုက်ထားသော လည်တိုင်သွယ်သွယ်မှာ လည်တိုင်နှင့်အကပ် ခရစ္စတယ်(လ်)ဝန်စီ အမဲရောင်ကျောက်ကြိုးလေး ဆွဲထားတာက လွဲလျှင် ဘာလက်ဝတ်ရတနာမှ မဆင်မြန်းထားသော သူမပုံစံက ရှင်းသန့်လို့ နေသည်။ သူနှင့် နောက်ဆုံးဖုန်းပြောစဉ်အခါက Staff mess မှာ ရှိုးသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်ဟု ပြောသွားသော သူမက ထူထဲလှပသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံမှာ ရဲရဲနီနေသော နှင်းဆီအသွေး နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားတာကလွဲလျှင် ဘာတစ်ခုမှ ထူးကဲစွာ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိခဲ့။ သို့သော် ထိုနှုတ်ခမ်းတစ်စုံကပင် သူ့ကို မှူးမိုက်စေကာ အရာရာအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်နိုင်သည်။ အခုမှ မေနှင်းဆီ ဆိုသော သူမ၏ နာမည်က ပို၍ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသလိုလို... ။ ထိုနှုတ်ခမ်းတစ်စုံက ဝင့်ဝင့်စားစား အစွမ်းကုန် အလှသွေးကြွယ်ပွင့်အာနေသော ပန်းနှင်းဆီနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။ ထို့အတူ ဆိုးဆေးမဲ့သော မျက်နှာဝန်းတစ်စုံက သောက်ရှူးကြွယ်အလား ဖိတ်ဖိတ်တောက် လင်းလက်လျက်။ ပိုးကတ္တီပါစ လွမ်းမြို့ထားသလို မဲနက်တောက်ပြောင်နေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်များကလည်း သူမ လှုပ်ရှားသလို ဘယ်ယိမ်းညာနဲ့စွာဖြင့် ဟန်ချက်ညီညာစွာ ကခုန်လျက်... ။ အိုး... ဒီညမှာတော့ ပါတီပွဲရှိရာ မြက်ခင်းပြင်ကို ဆင်းလာခဲ့မိခြင်းမှာ နောင်တမဲ့စွာ... ။

တကယ်ကိုလည်း ဒီည မြက်ခင်းပြင်ပွဲမှာ သူမ ရှိနေ
ဝါလာဆိုသည့်အသိက အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်
လိုမှ ဆက်နေလို့မရအောင် အခန်းတံခါးမှတစ်ဆင့် လှေကားထစ်
များစွာ ကျော်ဖြတ်ကာ ဒီမြက်ခင်းပြင်ကို ရောက်လာရသည်အထိ
သူ့ကို ဆွဲဆောင်ညှို့ယူနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

ဘယ်တုန်းကမှ ပါဝင်ဆင်နွှဲလှေ ထုံးစံမရှိခဲ့သော
ဟိုတယ်၏ ပါတီပွဲကို သူမ တစ်မျက်နှာနှင့် အရောက်လာခဲ့သည့်
သူ့အား သူမက သူစိတ်ညစ်ရသော အုပ်စုအလယ်မှာ သူ့ကို ချန်
ထားပြီး ခွဲထွက်သွားဖို့ ပြင်တာကတော့ သူ့နှလုံးသားကို ချိန်စေပါ
၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မငဲ့ကွက်နိုင်
စွာ သူမ၏အကြံအစည်ကို အချိန်မီ တားဆီးရတာပါပဲ။ ထို့အတွက်
လည်း နောင်တမဲ့စွာ... ။ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ကိုယ့်နှလုံးသားနှင့်
တကယ်ရင်းပြီး ချစ်ရသူအတွက်ဆို ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့ အဆောင်
အယောင်မှ မဟုတ်တာနော်... ။ ဒီညမှာ ကိုယ်ဟာ ဘာအဆောင်
အယောင်မှ မရှိတဲ့ ချစ်တတ်တဲ့အသည်းနှလုံးကို ဝိုင်ဆိုင်နေပြီ
ဖြစ်တဲ့... တလက်ကိမမမေနှင်းဆီရဲ့ အနီးဆုံးလူသားအဖြစ်နဲ့ပေါ့။

“သိုင်းကျူး၊ သိုင်းကျူး ခင်ထူးဆွေ... ယူကို နောက်မှ
အိုင်တို့ charge ပြန်လုပ်ပေးမယ်နော်... ယူပြီးရင် အိုင်တို့
လည်း တစ်လှည့်စီ ရိုက်မယ်... ယူအတွက်အဆင်ပြေတယ်
မဟုတ်လား... ခန့် ခင်ထူးဆွေပြီးရင် အိုင်တို့နဲ့လည်း
ရိုက်မယ်နော်...”

လက်မောင်းကို ပုတ်ကာ ပြောလာသည့်အသံက
သူ့အတွေးများကို ပျက်ပြားသွားစေ၏။

အား... ကိုယ် ဘယ်လောက်တောင်များ အကြည့်
လွန်လိုက်သလဲ။ မေနှင်းဆီလေး ကိုယ့်အကြည့်ကို ရိပ်မိသွားပြီ
လား။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူမထံ ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ထူးဆွေက သူ
လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ကင်မရာကို ချွတ်ပေးသည်ကို ပြုံးစိစိ
နှင့် လှမ်းယူနေသော သူမကို တွေ့ရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ကိုယ့်
အကြည့်ကို သူမ ရိပ်မိမသွားလို့... ။

“ကဲ ကဲ... ထူး သွားတော့... လှလှလေး ပြုံးနေနော်...
နောက်မှ ကိုယ်ရိုက်တာ မလှဘူးဆိုပြီး အပြစ်လာမပြော
နဲ့...”

“စိတ်ချ မေ... ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် သိတယ်...”

မေနှင်းဆီက ခင်ထူးဆွေကို ဦးခန့်ထည်အနား
ဇေးထိုး သွားခိုင်းပြီး ကင်မရာကို လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲလျက်...
ဇာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်တော့ ခင်ထူးဆွေက မျက်ခုံးပင့်ကာ ပြုံး
စိစိပုံနှင့် ဦးခန့်ထည် အနားလျှောက်သွား၏။ မေနှင်းဆီသည်
ထူး၏ ကြိုတင်ရည်ရွယ်ချက်ကို သိနှင့်ကာ နားလည်နိုင်သူပီပီ
“ခဏလေး နေဦး” “ခဏလေး နောက်တစ်ပုံလောက်” ဟု ဆိုကာ
လေးပုံလောက်ကို ထောင်လိုက် အလျားလိုက်ဖြင့် ရိုက်ပေးလိုက်
၏။ ဟုတ်သည်လေ ထူး၏ ကင်မရာယူလာရခြင်း အဓိက ရည်
ရွယ်ချက်က ဦးခန့်ထည်နှင့် ဇာတ်ပုံတွဲရိုက်လိုခြင်းပဲပဲ။ ထူး

မရိုက်လည်းဘဲ ဟိုမမများက ပြောလိုရတာ မဟုတ်။ ဦးခန့်ထည် နှင့်အတူ တွဲရိုက်ခွင့်ဟူသော အခွင့်အရေးတစ်ခုကို လက်မလွှတ်စွာ ရိုက်ကြတော့မှာ။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း မမများက ဦးခန့်ထည်ကို ပင်တိုင်ထား၍ သုံးယောက်တွဲတစ်ပုံ၊ လေးယောက်တွဲတစ်ပုံ၊ အုပ်စု လိုက်တစ်ပုံဖြင့် မပြီးစီးနိုင်စွာ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံနေ တော့သည်။ ဖိုတိုဂရပ်ဖာလက်သစ် မေနှင်းဆီမှာ ဒီတစ်ညအဖို့ တစ်ပင်တိုင် မင်းသားကြီး ဖြစ်နေသော ဦးခန့်ထည်ကို ကင်မရာမှန် ဘီလူးထဲမှ ကြည့်ပြီး ရယ်လည်း ရယ်ချင်... သနားလည်း သနား ကာ... တရားလည်း ကျပါ၏။

“အိုကေ... ဒီတစ်ညကတော့ တကယ်ကျေနပ်တယ်ကွာ... Party ပွဲကို ခန့် ဆင်းလာတယ်... ဓာတ်ပုံလည်း အတူ ရိုက်လိုက်ရသေးတယ်...”

ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ မမတစ်ယောက်က အပြုံး မသတ်နိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ကျေနပ်တကြီး ပြော၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ဟောဒီက မေနှင်းဆီကို ကျေးဇူးတင်တယ် ဆရာ... သူ အကျိုးဆောင်ပေးလို့ အောက်ကို ခန့်ဆင်းလာဖော်ရတာ... ခန့်ကို ဆင်းလာနိုင် အောင် လုပ်ပေးတဲ့ မေနှင်းဆီကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပေးရမှာ”

မထင်မှတ်စွာသော ဒေါ်တင်မိုးသွယ်၏ အပြောက လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ကင်မရာကို ချွတ်နေမိသော မေနှင်းဆီ မှာ မျက်လုံးဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ငြင်းဆန်ဖြေရှင်း

မိန်း ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး မမ...”

“မေနှင်းဆီ မင်းနဲ့အတူ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်ရှိ မလား...”

သို့သော် မေနှင်းဆီ၏ ဖြေရှင်းစကားက အဆုံးထိ ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သော ဦးခန့်ထည်၏ နှုတ်တောင်းသံ စကားတစ်ခွန်းက သူမ၏ ဖြေရှင်းစကားကို တစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်စေသလို မမများ၏ အံ့ဩဘာနန်းအကြည့် ထလည်း ဦးခန့်ထည်ထံသို့ တစ်သတ်မှတ်တည်း ကျရောက်သွား ၏။ ကျွတ်ကျွတ်ညနေသော နေရာလေးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဖျတ်ခနဲ တိတ်သွားသည်။

ခန့်ထည်မှာ အားလုံး၏ အံ့ဩဘာနန်းအကြည့်က သူထံ ကျရောက်လာခြင်းမှာ မမူစွာ... ။ မေနှင်းဆီကို ဓာတ်ပုံ အတူ တွဲရိုက်ခွင့်တောင်းလိုက်မိခြင်းမှာလည်း နောင်တမဲ့စွာ... ။ သူ့ခွင့်တောင်းမှုကို မေနှင်းဆီ မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံလာရန်သာ စိတ်စောလျက် မျှော်လင့်တကြီး သူမထံ ကြည့်မိလျက်... ။ မငြင်း ဆိုက်ပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းလိုက်ပါနဲ့... ။

ခန့်ထည်၏ စိတ်ဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင် ပြုလုပ်ပေး လိုက်သူကတော့ လတ်တလောမှာ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝသွားသော ခင်ထူးဆွေပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ ဟုတ်တာပေါ့... ဆရာနဲ့တပည့်က ဒီလိုညမျိုးမှာ

အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံလောက်တော့ ရိုက်သင့်တာပေါ့... ဒီ
တစ်ခါ ကိုယ်ဖိုတိုဂရမ်ဖာ တစ်လှည့်ပြန်လုပ်ဦးမယ်... ”

ဟု ပြောကာ မေနှင်းဆီအနား လွှားခနဲ ရောက်သွား
ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ကင်မရာကို ပြောင်းယူလိုက်သည်။ မေနှင်းဆီ
မှာ ဦးခန့်ထည်ကို ကြောင်အမ်းအမ်း ကြည့်နေမိရာကနေ ထူးထံ
အကြည့်က ရောက်သွားရ၏။

“သွား သွား... ဟိုမှာ ဆရာက စောင့်နေရတာ အားနာ
စရာ...”

ခင်ထူးဆွေက မေနှင်းဆီ အကြည့်ကို လုံးဝ ကရ
မစိုက် သူ့တုန်းကလိုပင် ဦးခန့်ထည်အနား မေနှင်းဆီကို တွန်းပို့
လေသည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒီဆရာတပည့်နှစ်ယောက်က ချိန်းပြီး ဝတ်
ထားသလားတောင် ထင်ရတယ်... နှစ်ယောက်စလုံး
ဘလက်(စ်)ဝမ်းစက်နဲ့...”

ဟူ၍လည်း အမြီးအမောက် မတည့်သော စကား
ကိုလည်း ပြောလိုက်သေး၏။ ခန့်ထည်က အနားသို့ အူကြောင်
ကြောင်ပုံစံလေးနှင့် ရောက်လာသော မေနှင်းဆီကို နူးညံ့ပြီးနှင့်
စောင့်ကြည့်ကြိုလိုက်သည်။ မေနှင်းဆီကိုယ်တိုင် လက်ခံ၊ ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သော ကိစ္စ မဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမလေး
နှင့်အတူ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ခွင့်ရမည့် အခွင့်အရေးက သူ့အတွက်
အရာရာ ပြည့်စုံနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ သူ့မြတ်နိုးသော မိန်းကလေးကတော့

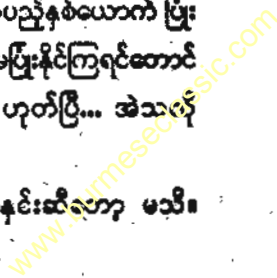
အရယ်၊ အပြုံးမဲ့သော မျက်နှာတည်လေးနှင့်...။

“နည်းနည်းတိုးလိုက်ဦးလေ... နှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ တယ်
နယုံကြောင့် ပေတ်တစ်ချောင်းစာ ဆယ့်နှစ်လမလောက်
ကွာဝေးနေရတာလဲ... ဆရာ မေနှင်းဆီနည်းနည်းကပ်ပေးပါ
မေ ဆရာနား... နည်းနည်းတိုးပေး... ဝလို့စ်...”

ဖိုတိုဂရပ်ဖာ ခင်ထူးဆွေအသံက လိုတာထက် ပို၍
ထူးထံက မြူးရွှင်နေ၏။ ဓာတ်ပုံကို တော်တော်နှင့် မရိုက်သေးဘဲ
ညွှန်ကြားနေသေးသည်။ ခန့်ထည်သည် ဘယ်တုန်းကမှ သိပ်
ခရင်းနီးမိသော ခင်ထူးဆွေကို ခင်မင်ရင်းနီးသွားရ၏။ သူ ဗရတ်
ထူပုံက ကိုယ့်အကြိုက်နှင့် အံဝင်ခွင်တည့်လို့ နေသည်လေ။ ထို့
အတူ မေနှင်းဆီလေး တစိုက်မတ်မတ်နှင့် တခင်တမင် ပေါင်း
သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း
ဖြစ်ပါ၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည်များနှင့် ဖုံးအုပ်နေသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်
အနင်းဆီလေးက ကိုယ့်ဖက် မတိုးလာတော့...။ ကိုယ်ကပဲ ဖိုတို
ဂရပ်ဖာ၏ ညွှန်ကြားမှုကို နာခံစွာ ဆယ့်နှစ်လက်မအကွာအဝေးမှ
အစ်လက်မ အကွာအဝေးဖြစ်ရအောင် တိုးကပ်ပေးလိုက်၏။

“ပြုံးပြုံးလေး ပြုံးပြုံးလေး... ဒီဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပြုံး
ဖို့များ မှနေကြသလား... အပြည့်အဝမပြုံးနိုင်ကြရင်တောင်
ငါးစူပြုံးလေး ပြုံးပေးပါ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ... အဲသလို
လေး...”

ခင်ထူးဆွေ၏အပြောက မေနှင်းဆီလော့ မသိ။

ခန့်ထည်က နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ပြုံးမိသွားရသည်။ အလင်းတန်းတန်း ဖျတ်ကနဲ လက်ကာ ဖိုတိုဂရပ်ဖာ ခင်ထူးတွေ၏ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း ပြီး၏။ ဤတွင် မေနှင်းဆီသည် ခင်ထူးတွေ၏ ဆွဲခေါ်မှုမှတစ်ဆင့် မှာ နောက်ထပ် အငိုက်မိ၍ ထပ်မပါရအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်း ထိန်းသိမ်းသိမ်း ဆင်ခြင်လိုက်နိုင်ကာ ကိုယ့်တုန်းကလို “နောက်ထပ်” “နောက် တစ်ပုံ” ဆိုတာမျိုး ထပ်မလာရအောင် ဦးခန့်ထည် အနားက အလျင်အမြန် ခွာလိုက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ခန့်ထည်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်နှင့် သူ့နှင့် ဆီလှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသည့် မေနှင်းဆီကို နားလည်သလို ကြည့်မိသည်။

“သိုင်းကျူး မေနှင်းဆီ... ဓာတ်ပုံကူးတဲ့အခါ ဒီပုံကို ကိုယ့်အတွက်ပါ တစ်ပုံ ပိုကူးပေးပါနော်... အိုကေ အားလုံးခွင့်ပြုပြီး ဂျီအမ်ကြီးကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်...”

သူမတစ်ယောက်တည်းကို ဦးတည်ကြည့်ကာ ပြောပြီးနောက် အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသော ဦးခန့်ထည်ကို ကြည့်ပြီး အသက်ရှူနှလုံးခုန်ဖို့ မေ့လျော့သလို ကန့်ရစ်ခဲ့သူမှာ မေနှင်းဆီပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

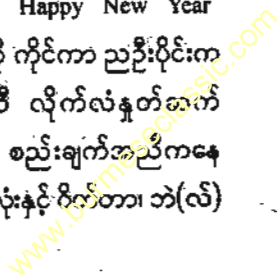

ထိုနေ့ညက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးကတည်း မေနှင်းဆီတို့ အနားမှ ထွက်သွားသော ဦးခန့်ထည်သည် ဆယ့်နှစ်နာရီ မထိုးခင် အထိ သူမတို့အနား ပြန်မရောက်လာခဲ့။ ကျယ်ဝန်းလှသော ဟိုတယ်ဝင်းမှာ တစ်ဟိုတယ်လုံးရှိ ဝန်ထမ်းများကြောင့် များပြားလှသော လူအုပ်များကြားထဲမှာ ဦးခန့်ထည်ကို မတွေ့နိုင်ခဲ့။ မတွေ့နိုင်ဆိုတာကလည်း သူမကိုယ်နှိုက်ကို မရှာဖွေ မကြည့်မိတာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နှစ်၏ နောက်ဆုံးအချိန် နာရီသံဆယ့်နှစ်ချက် မြည်သည့်အခါ မီးများဖြင့် ထိန်လင်းနေသော ဟိုတယ်တစ်ဝင်းလုံး မီးအမှောင်ချလိုက်လေသည်။ ဆူညံနေသော စကားသံ၊ ရယ်မောသံ၊ သီချင်းသံများစည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ဟိုတယ် တစ်ဝန်းလုံး အချက်ပေးနာရီသံသည်သာ စိုးစိုးလျက်... ။

ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် အချက်ပေးသံ မြည်အပြီးမှာ တော့ အားလုံး မတိုင်ပင်ထားပါဘဲ “Happy New Year” ဟူ၍ အော်ဟစ်နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ကြသည်မှာ တညီတညာပင်။

မီးများ ပြန်ဖွင့်လာ၏။ ဆောင်းဘောက်(စ်)ဆီမှ မြူးကြွသော အနောက်တိုင်းဂီတသံ၏ “Happy New Year” သီချင်းကလည်း ဖျံ့လွင့်လာ၏။ ပိုင်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ညဦးပိုင်းက ဝန်ထမ်းအားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်းဆီ လိုက်လံနှုတ်ဆက်ထားသော ဂျီအမ်ကြီးက သီချင်းနှင့်အတူ စည်းချက်အညီကနေသည်။ ထို့အတူ မန်နေဂျာ၊ အရာရှိများအားလုံးနှင့် ဝိုက်တာ၊ ဘဲ(လ်)

ဘိုးလင်းမကျန် ကနေကြသည်မှာ ပျော်စရာပင်။ အင်း... အရာရှိများ အားလုံးဆိုလို့ ဦးခန့်ထည်တစ်ယောက်ကော... ။ ကနေသော သူများကို လက်ခုပ်လေးထီး၍ အားပေးနေရင်းမှ (ခင်ထူးဆွေ အပြောအရ ကိုယ့်ဆရာသမား) ဦးခန့်ထည်ကို သတိရမိသွားရ၏။

စောစောပိုင်းတုန်းက သူမကို ထင်မှတ်မထားသော တောင်းဆိုမှုနှင့် အသက်ရှူနှလုံးခုန်ဖို့ ဓမ္မလောစေခွဲနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တယ်များ ရောက်နေသည်လဲ။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြီးသွား၍ များ ဟိုတယ်က သူ့အခန်းပေါ် ပြန်ရောက်သွားပြီလား။ ။ မိမိသားပင် မျက်လုံးလေး ဝှေ့၍ ရှာလိုက်မိသည်။

"Happy New Year မေနှင်းဆီ..."

အိုး... အနောက်နားမှ ခပ်တိုးတိုး နှုတ်ဆက်လိုက် သည့်အသံက ရင်ခွင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေ၏။ ကြည့်စမ်း တယ်အချိန်ကများ ကိုယ့်အနောက်မှာ သူ့ရောက်နေသလဲ။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းလှည့်ကြည့်ကာ တောက်ပသော အပြုံးတစ်ခု ကို ကြည့်ကြည့်စင်စင်ဖြစ်အောင် ပြုံးပြဖြစ်လိုက်ကာ...

"Same to you"

ယူ၍ ကြည့်ကြည့်လင်လင်နှင့်ပင် တုန်ပြန်ဖြစ် လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးခန့်ထည်သည် စောစောပိုင်းတုန်း ကလို သူမအနားမှ နှုတ်ဆက်မထွက်ခွာသွားခဲ့ဘဲ သူမ၏အိမ်မှ လာကြိုသည်အထိ သူမအနား တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့သည်။ ကံစမ်းစ

ဖောက်တော့ မေနှင်းဆီက ဟိုတယ်တံဆိပ် (Logo)ပါသော Pen Stand ရကာ ခင်ထူးဆွေက စပို့ရှုပ်တစ်ထည် ရသည်။ ဦးခန့်ထည် ထ Oxford မှ အိပ်ဆောင် Dictionary တစ်အုပ် ရလေသည်။ စာအုပ် ချစ်ခြင်းမှာပဲ "မင်းအတွက် နယူးရီးယား အမှတ်တရ လက်ဆောင် ငွေမယ်..." ဟု ပြောကာ စာအုပ်အတွင်းဖက်မှာ

"SOUVENIR FOR MAYHNINSI"

ဟု ရေးပြီး သူ့ဆိုင်ထိုးကာ အမှတ်တရ ပေးလေ ၏။ ထိုသို့သောအခါ "သိုင်းကျူးပါ" ပြောပြီး လက်ခံယူလိုက်ရ သည်မှာ မေနှင်းဆီပင်။

ကိုကြီး လာကြိုသည့်အခါမှာတော့ သူမကို ကားနား အထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သော ခင်ထူးဆွေနှင့် ဦးခန့်ထည်ကို ကိုကြီး၊ စလေးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မိသည့် မေနှင်းဆီမှာ ကိုကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် နှုတ်ခွန်းဆက်လေသော ဦးခန့်ထည်ကို ကြည့် ပြီး ဒီနေ့ည၏အဖြစ်တို့မှာ အိပ်မက်မှာလို ယောင်ဝါးဝါး။ တကယ် တို့ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ယောင်တဝါးဝါးပင်။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ တစ်နေ့တာ ဖြစ်စဉ်ကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြတတ်ခဲ့သော အကျင့်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိခဲ့သူမှာ မေနှင်းဆီဆိုသော သူမသာပဲ ဖြစ်ပါတော့၏။

“တကယ်ပဲကွာ... ရိုက်သမျှ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဒီပုံက အသက်အဝင်ဆုံးပဲ...”

ဓာတ်ပုံရသည့်အချိန်မှစ၍ ဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်း ပြန်ကြည့်ကာ ဒီစကားကိုချည်းပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေသော ထူးကို မေနှင်းဆီမှာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စိုက်ကြည့်မိ၏။

“လာ မျက်စောင်းမထိုးနဲ့နော်... ကိုယ်က တကယ်ကြည့် ကောင်းလို့ ကြည့်ကောင်းတယ် ပြောတာ... ယူက ဘာကို စိတ်တိုနေရတာလဲ...”

“ယူက ဒီစကားကို အက်ကြောင်းထုပ်အောင် ပြောနေတာ ကို...”

“အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ မေရဲ့... ဒါက ကိုယ် တကယ်သဘော ကျလို့ပြောတာပဲ ဥစ္စာ... ယူပုံစံကသာ အလကားနေ ရန်လို နေသလိုပဲ...”

“.....”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်းကွာ... ကိုယ်တို့ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေနဲ့ ဘာမှ မတူအောင် ယူနဲ့ဆရာပုံက အရမ်းအသက်ဝင်တယ်... ယူ က မျက်လုံးက ဝိုင်းစက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို အတင်းစေ့ပိတ် ထားတာ... ယူအနားမှာ ကပ်နေတဲ့ဆရာကို လန့်နေသလို မျိုး... ဆရာပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး... နှုတ်ခမ်းက မပြုံးတုံ့ ပြုံးတုံ့နဲ့ စေ့ပိတ်ပြီး မျက်လုံးက ပြုံးချိုနေလိုက်တာ... ဒါ ယူကို ကျီစယ်ချင်စိတ်နဲ့ ချစ်စနိုး ဖြစ်နေသလိုမျိုး... နောက် ပြီး ယူနဲ့ဓာတ်ပုံအတူ တွဲရိုက်လိုက်ရတဲ့အခြေအနေမှာ သိပ် ကိုကြည့်နူးကျေနပ်သွားတဲ့ပုံစံမျိုး... အဲဒီပုံစံလေးတွေကပဲ သိပ်ကို ကြည့်ကောင်းနေတာ... ကြည့်ကြည့်စမ်းပါကွာ တခြားပုံတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါဦး... ကိုယ်တို့နဲ့ ရိုက်ထား တဲ့ပုံတွေမှာ ဆရာမျက်နှာက အဲဒီလိုဖြစ်ရဲ့လားဆိုတာ ယူ ကြည့်ကြည့်စမ်းပါဦး...”

ခင်ထူးဆွေက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဓာတ်ပုံများ စိုက်တစ်ပုံချင်း တန်းစီချကာ သူမကို ကြည့်ခိုင်းလေသည်။ မေနှင်း ဆီသည် တင်းကျပ်လာသော စိတ်အစုံနှင့် ထွက်သက်ကို ဆောင့် ချိ ရှုထုတ်လိုက်ကာ ထူးပြလာသော ဓာတ်ပုံများကို လက်နှင့်

ဖယ်ရှားလိုက်၏။

“နေပါ ထူးရယ်... အကြိမ်ကြိမ်တွေ ပြမနေစမ်းပါနဲ့... ကြည့်ပြီးသားပဲဥစ္စာ...”

“ယူက ကြည့်ပြီး မြင်မှ မမြင်တတ်တာကိုး... အဲဒီတော့ ကိုယ်က ထပ်ပြရတာပေါ့...”

ဘယ်လိုမှ ပြောမရ တားမရ သော ခင်ထူးတွေကို လေကုန်ခံကာ ဘာမှ ထပ်မပြောချင် တော့ကာ မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်မိသည်။

“ဟိတ်... ဒီနှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း... တစ်ယောက်ကလည်း မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေ တယ်... နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဓာတ်ပုံတွေကို သဘောတကျ ကြည့်နေတာ... ဘာဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်နေ တာတုန်း... ပြစမ်းပါဦး ခင်ထူးတွေရဲ့...”

ထိုစဉ်မှာပဲ ဦးခန့်ထည်ကို သဘောကျကြသော အုပ်စုများထဲမှ မေရီဆိုသော မမက မေနှင်းဆီတို့ အနားယူနေရာ ထမင်းစားဆောင်၏ အပေါ်ထပ်နားနေဆောင်သို့ ရောက်လာပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မေးလာတာမို့ မေနှင်းဆီမှာ ဒိန်းကနဲ ဖြစ် သွားရသည်။ ထိုအတူ ထူးသည်လည်း ခုနက ကြံဖန်အရစ်ရှည် ကာ ကြည့်မဆုံးသော ဓာတ်ပုံများ ကိုင်ထားလျက်မှ အယောင် ယောင် အမှားမှား၊ မေနှင်းဆီမှာ သူမနှင့် ဦးခန့်ထည်၏ ဓာတ်ပုံ ကို ဘယ်သူမှ မပြဘဲ သိမ်းလိုက်ရန် စိတ်ကူးမှာ ထူး၏ ထပ်ခါ

တလဲလဲ အပြောတွေကြောင့် စိတ်တိုကာ သူမ၏ ထိုပုံကို မသိမ်း လိုက်ရသေးဘဲ ရှိနေဆဲ မမမေရီ ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားရပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ နယူးရီးယား ညက ဦးခန့်ထည်၏ အဖြူအမူတွေကို ကြည့်ပြီး သူမကို ဦးခန့် ထည်၏ Pet လေး (အချစ်ဆုံးသူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသူလေး) အဖြစ် နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသော မမအုပ်စုများထဲက တစ်ယောက်က ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီးလျှင် သူ့အပေါင်းအဖော် များထံ သတင်းပို့ကာ နောက်တစ်မျိုး မရိုးအောင် ပြောဦးမည်။ ထိုအတူ တစ်ဟိုတယ်လုံးကိုလည်း သတင်းလိုက်ဖြန့်ပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟယ် နယူးရီးယားနိုက်က ပုံတွေလား... ဒါဆို ကိုယ်တို့ ပုံတွေလည်း ပါတာပေါ့... ပြစမ်း ပြစမ်း ကြည့်ရအောင်”

ခင်ထူးတွေမှာ မေနှင်းဆီကို အားနာနာနှင့်ပင် ကြည့် တာ သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ဆွဲယူနေသော ဒေါ်မေရီထံ မတတ် သာစွာ ပေးလိုက်ရ၏။ မေကလေးတစ်ယောက် သူ့ကို ဦးခန့်ထည် နှင့် စလျှင် မခံနိုင်မှန်း သိလို့ သူမက ချစ်စနိုးနှင့် စနောက်နေမိ တာ။ သို့သော် မေ့ကို ဆရာ၏ petလေးအဖြစ် ဆရာ့ကို ရူးသွပ် ကြသော အမျိုးသမီးများ၏ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ကြတာကိုတော့ မကြိုက်ပေ။ ဒါဟာ သဘောထားဖြူစင်စွာ ရိုးသားစွာ နာလိုစွာ ဖြင့် ပေးထားသော နာမည်တစ်ခု မဟုတ်မှန်း သိနေ၍ပဲ ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူမ၏ ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကိုသာ အာရုံ

ထားလုပ်ဆောင်ခဲ့မှုတစ်ခုက မေ့ကို ထိခိုက်စေဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“အာရုံရှိ ပုံတွေက တကယ်လှတယ်ကွယ်...ဒါတောင် ညမှာ ရိုက်ထားတာနော်... ကြည့်စမ်းပါဦး ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး အဲဒီညတောင် ပြန်ဖြစ်လိုက်ချင်သေး...”

“ဒါက ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့သူ တော်လို့ပေါ့ မမရဲ့... အဲဒါ ကြောင့် မမတို့ပုံတွေကို ကြည့်ပါလား... အပြင်ကထက် တောင် ပိုလှနေတာ...”

“ဟင်း ဟင်း... ဟုတ်တာပေါ့... အဲဒီနေ့က ကိုယ်တို့ကို ရိုက်ပေးတဲ့ ဖိုတိုဂရပ်ဖာလေးရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဖြစ် မှာပေါ့... နေစမ်းပါဦး... ဖိုတိုဂရပ်ဖာလေးရဲ့ပုံကော...”

မေနှင်းဆီမှာ ထူးထဲ စိုက်ကနဲ ကြည့်မိ၏။ ထူးက မျက်နှာလေးငယ်ငယ်ဖြင့် သူမထံ တောင်းပန်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ လေသည်။ ဒေါ်မေရီကတော့ အားကြီးမာန်တက်နှင့်ပင် မေနှင်းဆီ တို့ပုံကို ရှာနေသည်။

“ဝေါင်း အူ... မင်းသားနဲ့မင်းသမီးပုံက အခုမှ တွေ့တော့ တယ်... ကြည့်စမ်း... ကိုယ်တို့ နွိုင်ရယ်ပရင့်(စ်)နဲ့ သူပတ် လေးက အရမ်းလိုက်တာပဲကွယ်... ကိုယ်တို့ ဓာတ်ပုံ အားလုံးထဲမှာ ဒီပုံလေးက ကြည့်လို့ အကောင်းဆုံးနဲ့ အသက်အဝင်ဆုံးပဲ...”

မေနှင်းဆီမှာ သက်ပြင်းကို မသက်မသာ ချပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်မိသည်။ သွားပြန်ပြီပေါ့။ ဒီ

ကြည့်ကောင်းသော ဓာတ်ပုံဟာ သူတို့အတွက် ပြောစရာဓာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပမာ ဖြစ်တော့မည်။

“အိုကေ အိုကေ... ဒီပုံတွေ ကိုယ် ယူသွားလိုက်မယ်... မိုးတို့ကို ပြရအောင်လို့လေ... ယူကို နောက်မှ ပြန်ပေးရင် ရမလား ခင်ထူးဆွေ...”

“အဲ ဟို ဟို...”

“ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကိုတော့ ထားခဲ့လိုက်ပါ မမ...”

မေနှင်းဆီကပင် ကြားမှ ဖြတ်ဝင်၍ ပြောလိုက် သည်။ ဒေါ်မေရီက မေနှင်းဆီထံ ကြည့်ကာ အံ့ဩသလိုနှင့်...

“ယူပုံတွေကိုပါ ယူသွားလိုက်မယ်လေ... ယူနဲ့ဆရာပုံကို မိုးတို့ကပါ ကြည့်ချင်မှာပေါ့...”

ဒေါ်မေရီ၏အပြောကို မေနှင်းဆီက ပြုံး၍ ခေါင်းခါ ဖြီး ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ထားခဲ့လိုက်ပါ မမ... မမတို့ပုံတွေကိုပဲ ယူသွားလိုက်ပါ”

ဟု ဇွတ်ပင် ပြောချလိုက်ကာ ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်း ခါစေတော့ဟူ၍ စိတ်ဒုံးဒုံးချ ဒေါ်မေရီလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ဆွဲယူ ကိုယ့်ပုံပါသမျှဟာကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်မေရီက ဆက်လက်၍ အတင်းကာရော ပြောဆိုရမှာ အားနာပုံနှင့် မတတ် သာစွာ သူမ ပြုလုပ်သမျှကို ငြိမ်၍ ကြည့်နေရသည်။ သူ့အဖွဲ့များ အား သူမဓာတ်ပုံကို ပြချင်ပုံ အထင်းသားနှင့် သူမ ဖယ်ထုတ်နေ သော ဓာတ်ပုံများကို နှမြောတသစွာ ငေးကြည့် နေသည်။

ထောင့်ပုံများ ဖယ်ထုတ်ပြီးသောအခါ ထိုဓာတ်ပုံများကို သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ကျန်ဓာတ်ပုံများကို ဒေါ်မေရီ လက်ထဲသို့ တစ်ခါတည်း ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ ထူး... ကိုယ် စတိုဖက် သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်... မမ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ...”

ဟူ၍ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဒေါ်မေရီ ခေါင်းညှိတ်ခွင့်ပြုပေမယ့် ခင်ထူးဆွေကတော့ ကမန်းကတမ်း ထရပ်ကာ ပြောသည်။

“ကိုယ်လည်း စတိုဖက် သွားစရာ ရှိတယ် မေရဲ့... ဒါဆို ကိုယ်ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်...”

မေနှင်းဆီသည် ခင်ထူးဆွေစကားကို ဘာမှ တုန့်ပြန်မနေတော့ဘဲ နားနေဆောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။

“မေ... စတိုကို သွားမလို့ဆို...”

“မသွားပါဘူး... ယူလိုက်လာမှာစိုးလို့ တမင်ပြောတာ... အခု ယူကပါ။ စတိုသွားမှာ ဆိုတော့ ကိုယ်က အဲဒီကို သွားစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့... ယူဘာသာ ယူပဲ သွားလိုက်တော့...”

“ဟင်း ဟင်း... ကိုယ်ကလည်း သွားစရာ မရှိပါဘူး... ယူသွားမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာပါ...”

ခင်ထူးဆွေ၏ အပြောကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူမ၏ ခြေလှမ်းကို ရုံးခန်းဆီသို့သာ ဦးတည်လိုက်၏။

“မေ... ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား...”

“မဆိုးပါဘူး...”

“ဒါပေမယ့် ယူမျက်နှာကြီးက တည်နေတယ်လေ...”

“.....”

“ဒါနဲ့ ယူ ဆရာ့ကို ဓာတ်ပုံပြမှာလား...”

“.....”

“ကိုယ် ဆရာ့အတွက် တစ်ပုံထပ်ကူးလိုက်မယ်နော်...”

“မကူးနဲ့... ထပ်ကူးစရာ မလိုဘူး... ဒီပုံကိုလည်း ပြမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဟယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မေရဲ့... ဆရာက လိုလိုချင်ချင်နဲ့ကို ပြောထားတဲ့ဥစ္စာ... ကိုယ်တို့နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုတောင် တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... ယူကိုပဲ တောင်းတော့... ယူနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းတာလည်း သူပဲလေ... အဲဒီတော့ အဲဒီဓာတ်ပုံကို သူ ကြည့်ချင်လိုချင်မှာပေါ့... ဆရာ့ကို မရက်စက်ပါနဲ့ မေရယ်...”

“ဘာဆိုလဲ ထူးရဲ့... ဒီဓာတ်ပုံလေး မပြပေးတာနဲ့ မရက်စက်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ...”

“ဒီလောက်ဆိုင်တာ ရှိရဦးမှာလား ဒေါ်မေနှင်းဆီရဲ့— ဒီဘတ်ပုံပေါ်မှာ သူ့ အရမ်းအလေးအနက်ထားထားတာထက် ထူနဲ့ ဓာတ်ပုံ အစွဲတွဲရိုက်ခွင့်ရဖို့ကို သူ့ မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ခွင့်တောင်းထားတာ... အဲဒီတော့ သူ့ကို ယူ ဓာတ်ပုံပြလား မယ့် ပေးလာမယ့်နေ့ကို သူ့ မျှော်လင့်နေမှာပဲ... အဲဒါကို ယူက မပြဘူး မပေးဘူးဆိုတော့ သူ့မျှော်လင့်ချက်ကို ယူက ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့— တကယ်ဆို ဆရာဟာ သူ့ ဘယ်တုန်းကမှ ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ့ မရှိတဲ့ Staff Party ပွဲကို နေမကောင်းတဲ့ကြားက ဆင်းလာ တာ... အဲဒါ ယူကြောင့်ဆိုတာ ယူသိထားဖို့ ကောင်းတယ် မေ...”

“ကျစ်... ဘာဆိုင်လဲ ထူးရာ... လာပြန်ပြီ ဒီစကား... ထူ ဘာလို့ ဒီလိုအနှောင့်အသွားမလွတ်တဲ့စကားတွေ ပြော ချင်ရတာလဲ...”

“အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်တဲ့စကား မဟုတ်ဘူး မေရဲ့... ဘေးလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြင်နေရတဲ့ အမှန် အတိုင်း ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ထောက်ပြပြောနေတာ... ကာယကံ ရှင်တွေက ထူပူပြီး မမြင်နိုင်မှာ စိုးလို့ပေါ့... တကယ်ဆို ဆရာဦးခန့်ထည်လို လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကို ကြည့်ရင် သိပ်ကို သိသာမြင်သာလွယ်ပါတယ်... သူက ဟန်ဆောင်မှု ကင်းတယ်လေ... စိတ်ထဲပါရင်ပါသလို၊ မပါရင်မပါ သလို

သူမျက်နှာမှာ သိပ်ပေါ်တယ်... ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက် ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ပြောင်းလဲချက်က ဘေးလူတွေ အသာလေး ရိပ်မိနိုင်တာပဲ... အဲဒီတော့ ဘေးလူဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ရိပ်မိတာ ဆန်းသလား... ကိုယ်မှ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်မေရီတို့လည်း ရိပ်မိမှာပဲ...”

“ကျေးဇူးပြုပြီး တဆိတ်... ဒီစကားကို ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ပါ ထူး... ဘာမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဆက်မပြောပါနဲ့”

“ဟင်... ယူက စဉ်းစားတာ သိပ်လွန်နေပြီ မေ... ဘာကို မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယူက ပြောချင်ရတာလဲ... လူပျိုနဲ့အပျိုပဲ ကွယ်... လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်၊ စဉ်းစားခွင့်၊ ချစ်ခွင့် ဆိုတာ ဆရာဆီမှာ ရှိသလို ယူဆီမှာလည်း ရှိတာပဲ ဥစ္စာ ကိုယ်တော့ ယူနဲ့ဆရာနဲ့ဆိုရင် သိပ်ကို သဘောတူတာပါပဲ”

“ယူပြောတဲ့ဟာတွေ ကိုယ်လုံးဝ မကြားခဲ့ဖူးဘူးလို့ပဲ သတ် မှတ်ထားတယ် ထူး... ကဲ သွားပြီ...”

ဟု ပြောကာ ထူးကို နောက်ချန်ထားခဲ့ပြီး ရုံးခန်း ရှိရာ ဟိုတယ်ထဲသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများနှင့် ဝင်ခဲ့ ထိုက်ပါတော့၏။ ရင်ထဲမှာတော့ တင်းကျပ်နေသော ခံစားမှုတစ်မျိုး က ကြီးစိုးလျက်... ။

“မေနှင်းဆီ ဒီစာကို E-mail ပို့လိုက်ပါ...”

ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ပေးပို့ လာချပေးသော စာရွက် အကြမ်းကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ရိုက်လက်စ ဝေး တွက်တစ်ခုကို save လုပ် သိမ်းလိုက်ပြီး outlook ထဲမှ E-mail ကို ခေါ်တင်ကာ outbox ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

Out box ပေါ်လာသည်အခါမှာတော့ ဦးခန့်ထည် ၏ စာကြမ်းထဲမှ ပို့ချင်သည့်လူနှင့် လိပ်စာကို ကြည့်လိုက်၏။ ဦးခန့်ထည်၏စာက ရုံးချုပ်မှ President ဆီသို့ ဖြစ်သည်။

“မေနှင်းဆီ... ကော်ပီကို ရုံးချုပ်က Chief controller နဲ့ ဒီက GM ကြီးဆီကို ပို့လိုက်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့... GM ကြီးဆီက E-mail နဲ့ပဲ ပို့ရမလား ဒါမှ မဟုတ် Printout လုပ်ပြီး ကော်ပီတစ်စောင် ပို့ရမလား...”

“E-mail နဲ့ပဲ ပို့လိုက်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဦးခန့်ထည် ပေးလာသော စာကြမ်းထဲမှ စာကို စာလုံးပေါင်း မမှားအောင် သေသေချာချာနှင့် စနစ်တကျ ရိုက်လိုက် ၏။ သိပ်မကြာသောအချိန်အတွင်းမှာ စာမျက်နှာတစ်ဝက်ကျော်ခန့် ရှိသော စာကရိုက်လို့ ပြီးစီးသွားသည်။ ဦးခန့်ထည် ပြောသည့် အတိုင်း ရုံးချုပ်မှ President ဆီသို့ ပို့ကာ ထို E-mail မှ ကော်ပီကို ရုံးချုပ်က Chief Controller နှင့် သူမတို့ ဟိုတယ်မှ GM ကြီးဆီသို့ ပို့လိုက်သည်။ တစ်စက္ကန့်အကြာမှာ သူမ၏ E-mail က သက်ဆိုင်

သည့် လူတွေဆီသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူမတို့ Royal Crown ဟိုတယ်အတွက် Reference အဖြစ် သိမ်းထား ထားပြီး ထားသည့် E-mail out file ထဲတွင် ဖိုင်တွဲရန် ထိုင်ရာမှထလိုက် ၏။ E-mail out ဟူသော Box File ကို ယူရန် ဦးခန့်ထည်၏ စားပွဲ အောက်ဘေး နံရံကပ် စာအုပ်စင်ဆီသို့ အသွား သူ့စားပွဲမှာ ဦးခန့်ထည် အနေဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

ဘယ်များ ထွက်သွားပါလဲဆိုသည့် သူမ၏ သိချင် စိတ်ကို အတွင်းခန်းမှ မွှေးကြိုင်စွာ ပျံ့လွင့်လာသော ကော်ဖီရနံ့ အင်းသင်းက အဖြေပေးသည်။ “ဪ... သူ ကော်ဖီဖျော်နေတာပဲ ဆိုရဲ့။ စာအုပ်စင်မှာ စီ၍ ထောင်ထည့်ထားသော E-mail out Box File ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသော စာရွက်ကို တွဲလိုက် ထည့်။ စာရွက်တွဲပြီး file ကို စာအုပ်စင်တွင် ပြန်စီထည့်လိုက်ကာ... ဘယ်လီဖုန်းဖြင့် ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဆက်လိုက်၏။

“ဟယ်လို မင်္ဂလာပါ...”

“မဥမ္မာ... မေနှင်းဆီပါ...”

“ဪ... မေနှင်းဆီ ပြော...”

“ဂျီအမ်ကြီးဆီ ကျွန်မ E-mail ပို့ထားတယ်ဆိုတာ ပြော မလို့ပါ... အဲဒါ E-mail ဖွင့်လိုက်ပါဦး...”

“ဟုတ်လား... အိုကေ ကောင်းပြီလေ... တို့ အခုပဲ ဖွင့်ပြီး print out လုပ်လိုက်မယ်... သိုင်းကျူးနော်...”

“ဝဲ(လ်)ကမ်းပါ မဥမ္မာ... ဒါပဲနော်... ဘိုင့်ဘိုင့်...”

“အိုကေ... ဘိုင့်...”

ဖုန်းချလိုက်သည့်အချိန်မှာ ကော်ဖီမတ်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ အနောက်ခန်းထဲမှ ဦးခန့်ထည် ထွက်လာသည်။ မေနှင်းဆီသည် ဦးခန့်ထည်လက်ထဲမှ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်မှာ တင်းကျပ်သွားရ၏။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ဦးခန့်ထည်က တစ်ခွက်ကို သူ့စားပွဲပေါ် ချကာ တစ်ခွက်ကို သူမထံ လှမ်းပေးသည်။ မေနှင်းဆီသည် ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ရန် စိတ်ကူးလိုက်ပြီးမှ စေတနာဖြင့် ပျော်ပေးလာသူကို ယခုတစ်ကြိမ်မှာ ဝေဒနာမဖြစ်စေချင်စွာ လှမ်းယူပြီး... “သိုင်းကုန်းပါ...” ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ဦးခန့်ထည်ထံ တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါဆို ကျွန်မအတွက် မဖျော်ပေးပါနဲ့နော်... ကျွန်မ ကော်ဖီမသောက်ချင်လို့...”

သူမ၏ အပြောကြောင့် ဦးခန့်ထည်၏ မျက်ခုံးတစ်စုံက ယောင်ယောင်မျှ ပင့်တက်သွား၏။

“ဘာလဲ... ကိုယ်ဖျော်ပေးတာကြောင့်မို့လို့လား...”

မှန်ကန်သော တည့်တိုးမေးခွန်းက ပြန်ဖြေဖြစ်ဖို့ရာ မေနှင်းဆီအတွက် ခဲယဉ်းသွားရသည်။ မကောင်းတတ်စွာ ညာဖို့ကြိုးစားလိုက်၏။

“အခုကတော့ ကျွန်မ အသက်ရှူကျပ်ပြီး မောမောနေတယ် ရင်လည်း တုန်တုန်နေတတ်တယ်... အဲဒါကော်ဖီကို လျှော့

သောက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိလို့ပါ... အရင်တုန်းက တစ်နေ့လေးကြိမ်သောက်ရင် အခု မနှက်အိပ်ရာထတစ်ကြိမ်တည်း သောက်တော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးထားတယ်လေ...”

“ဟာ... မင်း ဒီလိုမောမောနေတာကို ဆရာဝန် မပြဘူးလား”
“ဟင့်အင်း...”

“ဟာ... ဒီလိုဆို ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ဘာဖြစ်လို့ မောနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် ဆရာဝန်ပြမှ ဖြစ်မှာပေါ့... မဖြစ်ဘူးတော်ကြာနေ ဒေါက်တာဟေဇယ်ဆီကို သွားပြမှ ဖြစ်မယ်”

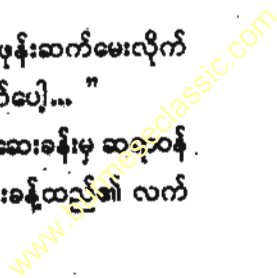
“အဲဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မဖာသာ ကော်ဖီ လျှော့သောက်ပြီး နေကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်...”

“မင်းစိတ်ကူးထားလို့ဆိုတာနဲ့ ရမလား... ဆရာဝန်နဲ့ သေသေချာချာ စမ်းသပ်ကြည့်မှ ရမှာပေါ့...”

မေနှင်းဆီမှာ ကိုယ် အကြောင်းပြလိုက်သည့် ကြောင်းအရာတစ်ခုက ဦးခန့်ထည်အတွက် အရေးတကြီး ဂရုစိုက် ဖြစ်စရာ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သွားရခြင်းမှာ စိတ်ညစ်သွားရသည်။

“နေပါဦး... ဒေါက်တာဟေဇယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်မေးလိုက်မယ်... လူရှင်းရင် အခုပဲ သွားပြလိုက်ပေါ့...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဟိုတယ်ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန် ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းခွက်ထံ လှမ်းလိုက်သော ဦးခန့်ထည်၏ လက်

ကို အလွန်တကြားပင် ကြည့်ကာ အလျင်အမြန် တားမိ၏။

“ဟာ ဒေါက်တာဟောဇယ်ဆီ မဆက်နဲ့... ကျွန်မဖာသာ ကျွန်မ အိမ်ကျမှ ဆေးခန်းသွားမယ်... ကျွန်မတို့အိမ်မှာ Family ဒေါက်တာ ရှိတာပဲ...”

“မင်းဖာသာမင်း Family ဒေါက်တာ ရှိရှိလေ... မင်းက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲ... မင်းမှာ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်လာရင် ဟိုတယ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြခွင့်ရှိတယ်... ဟိုတယ် မှာ ဆရာဝန်ရှိတာ ဆေးခန်းထားတာ စဉ်းစားတော့ အတွက်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအတွက်... အဲဒီတော့ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းအနေနဲ့ ဟိုတယ်ဆရာဝန် နဲ့ ပြခွင့်ရှိတယ်... ဘာမှအားနာစရာ မလိုဘူး...”

သူမ၏တားဆီးမှုကို အားနာမှုဟု ထင်ကာ ပေးစ ရှင်းပြပြောနေပြန်တာမို့ မေနှင်းဆီမှာ သက်ပြင်းမောကို မသိမသာ ချမိသည်။

“အားနာလို့ မဟုတ်ပါဘူး... အဲဒီဟိုတယ်ဆရာဝန်နဲ့ ဆိုတာ ကို မပြချင်လို့...”

“ဟ... မင်း ဘာတွေဘက်တိုက်နေတာလဲ မေနှင်းဆီ... ဟိုတယ်ဆရာဝန်လည်း ဆရာဝန်ပဲ... မင်းရဲ့မိသားစု ဆရာဝန်လည်း ဆရာဝန်ပဲ... မင်းက ဘာတွေကို ကွဲပြား ခြားနားစွာ ရွေးချယ်နေတာလဲ...”

“ကျွန်မ ရွေးချယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး...”

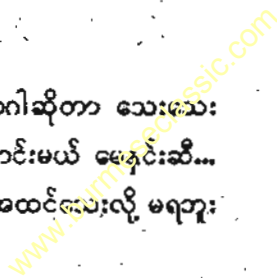
မေနှင်းဆီမှာ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရစွာ ဇွတ်အတင်း ထင် ဆေးခန်းပြခိုင်းနေသော ဦးခန့်ထည်အား စိတ်တိုလာကာ စူပူပူ ထင် ပြောမိ၏။

ခန့်ထည်က ဆေးခန်းသွားဖို့ အရေး ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် အပြောရခက်နေသလဲဆိုသည့် နားမလည်စိတ် ဖြင့် အရှေ့မှ ကိုယ့်ချာတိတ်မ အားစိုက်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်စမ်း သူမက မျက်ခုံးတွန့်တွန့် မျက်နှာမူန့်မူန့်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတောင် တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သေး။ ကြည့်နေရင်းနှင့်မှ ကိုယ်က ဇွတ် သွားခိုင်းရင် သူမက သူမကို အတင်းခိုင်းစေသူ ဟူ၍ အထင်အမြင် လွဲမှာ စိုးရိမ်ရသေး၏။ သူမ ပြောသလို Family ဒေါက်တာနဲ့ပဲ ပြမည်ဆိုလျှင်လည်း ရတာပဲလေ။ ကိုယ်ကလည်း သူမနှင့် ပတ်သက်လျှင် သေးသေးကြီးကြီးတိုင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှား စိုးရိမ်နေ တတ်တာမို့ ချက်ချင်းပင် အဆင်သင့်ရှိနေသော နီးရာဆရာဝန်ဆီ သွားခိုင်းမိတာကပဲ ကိုယ့်အလွန် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ သူမ အလိုကို လိုက်ဖို့အတွက် ကိုယ့်စိတ်ကို လျှော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

“ဒါဆို မင်း အိမ်ရောက်ရင် မိသားစုဆရာဝန်နဲ့တော့ ပြ မယ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဆို ပြဖြစ်အောင် ပြပါ... ရောဂါဆိုတာ သေးသေး ကြီးကြီး ကြိုတင်ကာကွယ်မှ ကောင်းမယ် မေနှင်းဆီ... ရောဂါတစ်ခုကို သေးတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးလို့ မရဘူး”

နောက်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မောနေ အသက်ရှူကုန်
နေတတ်တာ မကောင်းဘူး... ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်မတော့ ထင်တယ်... ကော်ဖီ လျှော့
သောက်လိုက်ရင် အဲဒါတွေအားလုံး အိုကေသွားလိမ့်မယ်
လို့...”

“အိုကေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ... ကိုယ်က မင်း ဒီလို
အသက်ရှူကျပ်တတ်တာကို မကြိုက်ဘူး... တကယ်ဆို
မင်း Medical Check-up (ဆေးစစ်ဆေးမှု) လေး ဘာလေး
လုပ်သင့်တယ်... မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ပေါ့ဆလွန်းတယ်—
အကြီးက ပြောရင်လည်း ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူး—
တကယ်ကို ခေါင်းမာတယ်ဆိုတဲ့ အစားထဲက ဘယ်လိုဟာ
လေးမှန်း မသိပါဘူး...”

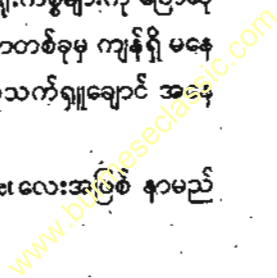
ဟု ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောကာ အခန်းထဲ
က ထွက်သွားသော ဦးခန့်ထည်ကြောင့် မေနှင်းဆီမှာ သက်ပြင်း
မောကို ရှူထုတ်ပြီးလျှင် အခုမှပင် လွတ်လပ်သွားရတော့သည်။
ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ကာ ကိုယ့်စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်နဲ့
မှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျွဲစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။ တကယ်ကို ဘေးကျပ်
နံကျပ်ပါပဲ... ။ သူ့အပြုအမူနှင့် သူပြောသွားသမျှ စကားတို့က
ကိုယ့်အတွက် စေတနာကသော အကြင်နာအပြုအမူနှင့် စကားတို့
မှန်း သိနေပေမယ့် ထိုအရာတို့ကို မခံစားနိုင်စွာ လူက ဘေးကျပ်
နံကျပ်နှင့် အသက်ရှူကျပ် အနေရခက်လှပါသည်။

New Year ပါတီညတုန်းကတော့ ထင်မှတ်မထား
သော အဖြစ်အပျက်တို့အပေါ် တိမ်းရှောင်၊ ငြင်းဆန်ဖို့ အခွင့်အရေး
မရှိစွာ ဖြစ်သွားခဲ့သော အခြေအနေတွေမှာ အလိုက်သင့် ပြုမူနေထိုင်
မိခဲ့သမျှ ထိုအရာအားလုံးကို နှစ်သစ်ကူးသည့် တစ်ရက် နေ့၏
ပထမဆုံးသော အချိန် Royal Crown ဟိုတယ်၏ ပါတီပွဲတွင်သာ
ချန်ရစ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ရက် ရုံးတက်သည့် အချိန်မှာတော့
ညက အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးသော မသိလိုက်သော
သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်ကာ အေး
ဆေးစွာ သာမန်ပုံစံဖြင့် ရုံးပြန်တက်ခဲ့၏။ သူမဘက်က ဘယ်
လောက်ပဲ ထိန်းချုပ်ဆင်ခြင်၊ ဦးခန့်ထည်ဖက်မှ အရှိန်မသေစွာ
သူစိတ်ကို လွတ်ပေးထားဆဲဆိုလျှင် “ဣန္ဒြေ” တည်းဟူသော သူမ
တန်ဖိုး အထားရှိဆုံး လက်နက်တစ်ခုဖြင့် အကာအကွယ်ယူကာ
သူ့ကို ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သံပတ်တင်း ခိုင်းစေထား
မိခဲ့သမျှ... ။

ရုံးရောက်သည့်အချိန်မှာ ကော့(စ်)ကွန်ထရိုလာနှင့်
စက္ကထရီဟူသော အနေအထားမျိုးဖြင့်သာ ရုံးကိစ္စများကို ပြောဆို
ဆက်ဆံခဲ့ပြီး ညက အရိပ်အယောင်တွေ ဘာတစ်ခုမှ ကျန်ရှိ မနေ
တော့သော ဦးခန့်ထည်ကြောင့် သူမမှာ အသက်ရှူချောင် အနေ
ချောင်ခဲ့ရပါ၏။

သို့သော် ဦးခန့်ထည်၏ Pet လေးအဖြစ် နာမည်

ပေး ကင်းပွန်းတပ်ခံရခြင်းနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာလိုလို ပုံ
 ချိုးနှင့် ချောင်းခြင်းခံလိုက်ရခြင်းတို့က New Year ညက ပါတီ
 ပွဲတွင် ခြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်တို့အတွက် ရရှိခဲ့သော ရလဒ်တစ်ခု
 ဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုရလဒ်က သူမအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်
 ဖြစ်ရခြင်းနှင့်အညီ အသက်ရှူလည်း ကျပ်စေခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်
 ဖက်က အနေအထိုင် မတတ်မှုကြောင့် မှားယွင်းသွားခဲ့ရတာမျိုး
 မဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသော အခြေအနေတို့မှာ
 သူမလည်း ဘာမှကို လိုက်လို့မမိစွာ ထိုအခြေအနေမျိုး နောက်ထပ်
 ဖြစ်ပေါ်ခွင့်မကြုံအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် “သတိ” ဆိုသော အနေ
 အထားမျိုးဖြင့် နေထိုင်ဖို့ကလွဲလျှင် ဘာမှလုပ်ဖို့ မရှိတော့ပြီ။

သို့သော် သူမ သိပ်ကြီး တင်းကျပ်စွာ ရှောင်တိမ်း
 နေစရာမလိုအောင် ဦးခန့်ထည်ဆီမှာ ထိုနေ့ညက ပုံစံမျိုး မရှိတော့
 တာမို့ စိတ်အေးသက်သာစွာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ (ဦးခန့်ထည်ထို
 ရူးသွပ်ကြသောသူများရှေ့မှ လွဲလျှင်) နေခဲ့မိသမျှ သူမအတွက်
 ကော်ဖီဖျော်လာခြင်းဟူသော ခုနကကိစ္စက သူမဦးခေါင်းထဲ Al
 မြည်လိုက်သလို သတိပေးခြင်း ခံလိုက်ရတော့သည်။ သတိထား
 ခြင်း၊ စောင့်ထိန်းခြင်းဆိုသော အကြံညှိတွေ၊ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံ
 တွေနှင့် ပြုမူပုံတွေသာမက သူ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို မသောက်
 မိတော့ရန်လည်း လိုအပ်သော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေတာပဲ မဟုတ်
 လား။ စေတနာကို နားလည်အသိအမှတ်ပြုပေးမယ့် မလိုလားအပ်
 သော အရှည်ပြဿနာတို့ကို မဖြစ်စေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ဆို

တာ ဒါကလည်း အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုပင် ဖြစ်နေတာပဲလေ။

“ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို” အခုကတည်းက
 အားမနာစွာ ငြင်းဆန်ရှောင်တိမ်းထားမှ နောင်အရှည်သဖြင့် ကော်ဖီ
 ဖျော်ပေးခြင်း ရင်းနှီးမှု အခွန်မရှည်တော့မှာပေါ့...။

မေနှင်းဆီသည် ကိုင်ထားသော ကော်ဖီမတ်ခွက်
 ထဲမှ ကော်ဖီရည်ကို ကြည့်မိ၏။ ထိုစဉ် ကော်ဖီရည်၏ မျက်နှာပြင်
 မှာ ဦးခန့်ထည်၏ပုံရိပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သက်ပြင်း
 တစ်ချက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ချမိကာ “ဆောရီးပါ
 ဦးခန့်ထည်” ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်တောင်းပန်မိလိုက်ပါတော့၏။

“စကားမစပ် မေနှင်းဆီ... Staff Party ပွဲတုန်းက ရိုက်
 ထားတဲ့ ကိုယ်နဲ့မင်းရဲ့ ဓာတ်ပုံ မရသေးဘူးလား...”

Accounts ဌာနမှ ကွန်ပလီန့်များကို တစ်ခုချင်း ဆီ
 ပြန်လည်ပြောပြနေရာမှ ဖြတ်မေးလိုက်သော ဦးခန့်ထည်၏
 အမေးက မေနှင်းဆီ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ဖျတ်ကနဲပင်
 ဦးခန့်ထည်ကို မျက်လုံးဆုံကာ လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေး
 နေမိသည့်အဖြစ်မှ မျက်ဝန်းအကြည့်လွှဲပြီး ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ
 ဖြစ်သွားရ၏။

“ကိုယ့်ကို ဒိုင်းနင်းရွမ်းမှာ ဒေါ်တင်မိုးသွယ်က ဓာတ်ပုံတွေ
 ပြရဦးမယ်လို့ ပြောတယ်... ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ဓားမြုံ့ပြန်ရ

အောင်ဆိုပြီးတော့လည်း ပြောသေးတယ်... ကိုယ်က ကျွန်ုပ်တို့အတွက် Lunch စားတာဆိုတော့ သူလည်း သိပ်အများကြီး မပြောသွားဘူး... သူပြောသွားတာ Staff Party တုန်းက ပုံတွေကိုပဲ ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့... ဓာတ်ပုံအကြောင်း စားမြုံ့ပြန် ပြောစရာဆိုလို့ ဒါပဲ ရှိတာလေ... ကင်မရာတစ်ခု တည်းက ရိုက်တာ... သူတို့မှာတောင် ဓာတ်ပုံရနေ ပြီဆိုရင် မင်းဆီမှာကော ရနေရမှာပေါ့... မင်း မရသေးဘူးလား...
“အင်း... အဲဒါ...”

ပြန်ပြောရမည့်အဖြေတစ်ခုကို ခေါင်းထဲမှ ထွက် ရန် အချိန်ဆွဲ စဉ်းစားလိုက်ရသည့် မေနှင်းဆီမှာ...

“ဒီကင်မရာက ခင်ထူးဆွေ ကင်မရာ မဟုတ်လား... ခင်ထူးဆွေပဲ ဓာတ်ပုံကူးမှာပေါ့... သူ့ဆီမှာ ဓာတ်ပုံ ရှိနေ လိမ့်မယ်... မင်း ခင်ထူးဆွေနဲ့ မတွေ့ဘူးလား...”

ဦးခန့်ထည်၏ အမေးစကားတစ်ခုနဲ့က သူမ အတွက် လွဲချခြေစရာ အဖြေတစ်ခု ရသွားသလို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားရသည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲပင် ညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မနဲ့ ထူးနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ အတော်ကြာ ပြီ... ထူးက အခုတလော ကျွန်မနဲ့ ထမင်းမစားတာ ကြာ ပြီ... သူတို့ဆီက budget ပိတ်တော့မှာဆိုတော့ Account ဆက်ရှင်တစ်ခုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတာ... ထူးက နောက်ကျတ ထမင်းသွားစားဖြစ်တယ်... သူ ထမင်းစားတဲ့ အချိန်မှာ

ကျွန်မက ရုံးခန်းကို ပြန်လာပြီလေ... အဲဒါကြောင့် ထူးနဲ့ ကျွန်မ မတွေ့ဖြစ်တာ...”

ယုတ္တိရှိတာ၊ မရှိတာ အပထား၊ လောလောဆယ် လွဲချပြောစရာက ဒီတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်မို့ စိကပတ်ကုံးပင် ပြောမိသည်။ ထိုအခါ ဦးခန့်ထည်က သူမမျက်နှာကို စိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး မဆိုသယောင် ခေါင်းညိတ်နားထောင်၏။ သူ့မျက်ဝန်း အိမ်မှာ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားတာ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသေး သည်။ သို့သော် သူမ ဂရုမစိုက်ပါပေ။ ယုံတာ မယုံတာ သူ့ကဏ္ဍ။ သူမအတွက်က ဒီတစ်နည်းသာ လွတ်လမ်းရှိတာမို့ ကိုယ့်စကား အပေါ်မှာ နောင်တရခြင်း လုံးဝမဖြစ်ခဲ့။ သို့ပေမယ့် စိုက်ကြည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံအောက်မှာတော့ အသက်ရှူကျပ်ကာ နေထိုင်ရတော့ ခက်လှပါ၏။ သူ ဘာတွေများ ထပ်ပြောလာမလဲ။

“ကဲ ပြောပါဦး... အဲဒီတော့ ဘေကရီ (Bakery) ဌာနက ဦးစိုးဝင်းက ဘာပြောသတဲ့လဲ...”

ဓာတ်ပုံအကြောင်း ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ခုနက ပြောလက်စ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို စကားပြန်ဆက်ကာ ထောက်ပြ မေးလာသော ဦးခန့်ထည်ကြောင့် မေနှင်းဆီမှာ လွတ်မြောက်သူလို အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ကာ ပြတ်သွားခဲ့သော စကားစကွဲ ပြန်ဆက်ပြောမိလိုက်ပါတော့သည်။

ဖုန်းခွက်ကို နားမှကပ်ကာ မျက်နှာလေးပင့်မော့၍ ရယ်မောစကားပြောနေသော သူမနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြင်ဆင်လို့မရအောင် ပျက်ယွင်းနေတာ ခန့်ထည့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့မှာတော့... ထူးထူးဆန်းဆန်း သူမထံ ယောက်ျားသံနှင့် ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူမက ကော်ပီသွားဆွဲနေသည့်အချိန်မှ ထိုဖုန်းကို သူကပဲ လက်ခံနားထောင်ခဲ့ရ၏။ ကံဆိုးတာလား... ကံကောင်းတာလားမသိ။ သူမထံ ဖုန်းဆက်သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပြီးကတည်းက စတင်ရင်ပူလိုက်ရသည်မှာ ကော်ပီဆွဲနေသော သူမကို ဖုန်းလာနေကြောင်း

ထူးခေါ်လိုက်ပြီး၊ သူမက ထိုဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောနေခြင်းမှာ ရယ်ရွှင်မြူးပြသည့်အသံနှင့် ပြုံးချိုနေသောမျက်နှာလေးနှင့် ဆူညံတို့ကို ကြားရမြင်ရပြီး တစ်လျှောက်လုံး သူ့ရင်ထဲမှာ အပူထစ်ခုက မီးတောက်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း၏။

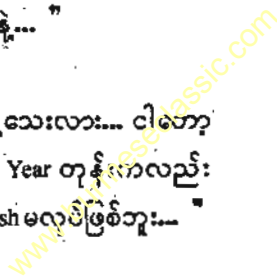
သူ သတိထားမိသလောက်ကတော့ သူမ အလုပ်စတင်ကတည်းက ယခုအချိန်အထိ သူမအိမ်မှ မိသားစု တစ်ခါတစ်ရံ နှုန်းဆက်တတ်တာကလွဲလျှင် သူမထံ ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်လာဖူးပါ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားသံနှင့်ပေါ့။

သူမ စကားပြောနေသည့်အချိန်မှာ ယဉ်ကျေးမှု အရ အာအရတွေထည့်တွက်မနေကာ ကိုယ့်စားပွဲ ကိုယ့်ထိုင်ခုံ မှာပင် ကျောက်ချထိုင်နေမိသည်။ ထိုသို့သောအခါ သဝန်တို့ခြင်းမီးတောက်တစ်ခုက သူ့ရင်ထဲမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်း တောက်လောင်နေ၏။ ရိုင်းချင်လည်း ရိုင်းပါစေတော့။ သူမ ဖုန်းပြောနေခြင်းကို သိသာစွာ ဆက်လက်နားထောင်နေမိသည်။

"အောင်မယ်... အောင်မယ်... နင် ငါ့ကို ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော် ရန်မင်း... အစ်ကိုမင်္ဂလာဆောင်တာနဲ့ ရောယောင်ပြီး အားကျမနေနဲ့..."

"... .."

"အင်း... နင်... ရတနာနဲ့ကော တွေ့သေးလား... ငါတော့ မတွေ့ဖြစ်သေးဘူးဟယ်... New Year တုန်းကလည်း အိမ်ကဖုန်းပျက်နေတော့ သူ့ဆီ wish မလုပ်ဖြစ်ဘူး..."

"... .."

"အေး... ငါတို့တစ်ရက်မှ သူ့ဆီသွားရအောင်လေ... ဒီကောင်လည်း မတ်လထဲထင်တယ်... သူ့ဂျူးဒိတ်က..."

"... .."

"ရန်မင်းနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ကဲ... ကဲ... တော်ပြီ... ငါ ဖုန်းချတော့မယ်... ငါ အလုပ်လုပ်နေတာဟ... ကြာကြာပြောလို့ မကောင်းဘူး... အခုတောင် တော်တော် ကြာနေပြီ..."

"... .."

"အေးပါ... ငါ စောင့်နေပါ့မယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Warmly Welcome (လှိုက်လှဲစွာ) နဲ့ ကြိုဆိုရမှာလေ... နင့်အစ်ကိုက ငါတို့ hotel ကို အားပေးမှာပဲဥစ္စာ... Service money (ဝန်ဆောင်ခ)များများရမယ့်အရေးမှာ... ငါက... နင့်ကို လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုရမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား... ဟင်း... ဟင်း..."

"... .."

"အေးပါ... ဟုတ်ပါပြီ... နင်... ငါ့ဆီလာမယ့်ကိစ္စမှာ... ငါက နင့်ကို ဧည့်ခံရမှာပေါ့... ဒေါ်လာဆိုတာ မိုင်နာပါကွယ်... အဲဒီအတွက် နင် စိတ်မပူပါနဲ့... နင်သာ... လေးဒေါ်လာတန်ကော်ဖီနဲ့ ငါဒေါ်လာတန် မုန့်တွေကို စားနိုင်ဖို့... စားဝင်ဖို့ ကြိုးစားထား... ငါ့သူငယ်ချင်းလေး ဝိုက်ဆံ

ကုန်တော့မှာပဲဆိုပြီး အားနာသမူတွေ ဘာတွေဖြစ်... နေနဲ့ ကြားလား..."

"... .."

"ဟဲ့... စေတနာရှိလို့ ကျွေးမယ်ပြောတာပေါ့... ရန်နင် ငါ့ကို လာရစ်မနေနဲ့နော်..."

"... .."

"ဟုတ်ပါပြီ... ဟင်း ဟင်း... အိုကေ... ဒါပဲဟာ... ဘိုင့်ဘိုင့်..."

သူမက အရှိန်မသတ်နိုင်သော ပြုံးစိမျက်နှာနှင့် နှိုးကိုချစ်၏။ ပြီးနောက် သူ့ထံ ယောင်လို့တောင် မကြည့်ကာ ထပ်မံဆွဲရာနေရာသို့ ဒေါက်ဖိနပ်သံတဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျှောက်သွားသည်။ ထိုအခါ မျက်ခုံးကိုကျုံ့၍ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ့်ကိုယ်စစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုင်းမကျကာ သဝန်တို၍ ရင်ပူကျန်ခဲ့သည်မှာ ခန့်ထည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မေနှင်းဆီ... ယူဆရာဆီက ဖုန်းလာတယ်...”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သံက တတိယအကြိမ်မြောက် ဖုန်းသွားပြောရမည့် အခြေအနေမှာ ဒီ Business Centre အခန်း ထဲရှိ ရှိသမျှလူအားလုံးကို မျက်နှာပူရသည်။

အထူးသဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ရန်မင်းကိုပင်။ ရန်မင်းထံ မသိမသာကြည့်မိတော့ ရန်မင်းက ဘယ်လိုလဲ ဘာ တွေဖြစ်နေသလဲဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်နေတာမို့ အနေရ ခက်စွာ ရင်ထဲတင်းကျပ်သွားသည်။

ဒီနေ့ ရန်မင်းက သူ့အစ်ကို၏ဇနီးလောင်း‘မမအေး’ နှင့်အတူ သူမတို့ဟိုတယ်မှာ သူ့အစ်ကိုမင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲ ကျင်းပရန် အတွက် ကြိုတင်ငွေ လာရောက်ပေးသွင်းခြင်းပင်။ မနေ့ကထည်း က သူမထံ ဖုန်းဆက်ထားတာမို့ သူမမှာ ဟိုတယ်ရောက်ပြီး ရန်မင်း ဖုန်းဆက်လာမည့် အသံကို နားတစွင့်စွင့်နှင့် ရှိနေရသည်။ ရန်မင်း၏ ဖုန်းခေါ်သံကို နားစွင့်နေရသည့် ကြားတည်းမှာမှ မစွတာခန့်ထည်ကလည်း ခေါင်းမဖော်စတမ်း ခိုင်းနေတာမို့ သူမ မှာ စိတ်မဖြောင့် လက်မဖြောင့်နှင့် အလုပ်ထဲ စိတ်မဝင်စားနိုင် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့မှာမှ ဦးခန့်ထည်ကလည်း အလုပ်က ပိုခိုင်း နေသလားထင်ရအောင်ပင်။ သူမစားပွဲပေါ် ကွန်ပျူတာရိုက်ရန် စာရွက်တွေလာချပေးသည်မှာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်၊ မနားစတမ်း၊ ဟုတ်ကောဟုတ်သေးရဲ့လားဟု သူ့ထံမသိမသာ အကဲခတ်ကြည့် မိတော့ မျက်ခုံးက အနည်းငယ်တွန့်ချင်သယောင်ရှိကာ မျက်နှာ

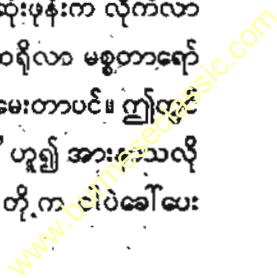
သည်း တည်တည်ကြီးနှင့်မို့ သူ တကယ်ကို အလုပ်ရှုပ်တာထဲ နေမှာပါဟု ဖြေလျော့တွေးရင်း မနက်ပိုင်းလာမည် ပြောထား သော ရန်မင်းကို အခုမနက်ပိုင်းမှာ မလာစေချင်ဘဲ နေ့လည်ပိုင်း နှစ်ပဲ လာပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းနေမိခဲ့သည်။

သူမ၏ဆုတောင်းက မပြည့်ခဲ့ပါ။ နာယိကအိမ်မှာ လောကီမှာ ရန်မင်းက ဟိုတယ်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို Caption (အညွှန်ကြို) မှ လှမ်းဆက်တာမို့ သူမမှာ ရန်မင်း ဖုန်းကို ချွတ်ပြီးချင်း ဦးခန့်ထည်ကို မတတ်သာစွာ ခွင့်တောင်းရပါ၏။

“ရတယ်လေ... သွားပါ...”

ဟူ၍ သူမ သိပ်အကြာကြီး ခွင့်တောင်းပြောစရာ မရှိအောင် တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် ခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဦးခန့်ထည်ကြောင့် ဦးခန့်ထည်များ နားနေရန် အညှိခန်းမှာရှိနေသော ရန်မင်းနှင့် သူ မ်ကို၏ဇနီးလောင်းထံသို့ သွားကာ စဉ်ခံပွဲများအတွက် ငွေ ညှင်းလက်ခံသော Business Centre (စီးပွားရေးဌာန) သို့ ခေါ်လာ ရိုက်သည်။

Business Centre (စီးပွားရေးဌာန) ရောက်လို့ အိမ်ထဲပင်မရှိသေး။ ဦးခန့်ထည်ထံမှ ပထမဆုံးဖုန်းက လိုက်လာ သ်။ အကြောင်းက ဟောင်ကောင်မှ ကွန်ထရိုလာ မစွတာရော် ညွှန်၏ ဖုန်းနံပါတ် ပြောင်းမပြောင်း လှမ်းမေးတာပင်။ ဤတွင် ရန်မင်းက “နင် အလုပ်တွေ ရှိနေသေးလား” ဟူ၍ အားလုံးသလို သာမာန် “ရပါတယ်... ဖုန်း... တို့ E-mail တို့က ငါ့ပဲခေါ်ပေး

ရိုက်ပေးရတာဆိုတော့ ငါ့ကိုလှမ်းမေးပြီး confirm လုပ်တာဝ... သိတယ်မဟုတ်လား... ငါက ဆရာကြီးလေ” ဟု မေးလေးတစ ပင့်နှင့် တမင်ဂုဏ်လုပ်ပြောကာ ရန်မင်း၏ အားနာမှုကို ဖော... လိုက်သည်။

နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသည့် အခါ... တော့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်ဆက်လာခဲ့၏။ သည်တစ်ကြိမ် ဆက်ရခြင်းက Cost Controll Section ၏ Monthly Report ဖိုင်(ထဲ) ဘယ်မှာထားသလဲ လှမ်းမေးတာပင်... ။ ထိုအခါ ရန်မင်း... နှာခေါင်းရှုံ့၍ “ဘယ်လိုလဲဟာ... နင့်ဆရာက နင် မရှိရင် မပြော... ဘူးလား...” ဟု မေး၏။ ဤတွင် သူမက “ဒါပေါ့... ငါ... Essential (မရှိမဖြစ်) မေနှင်းဆီလေ... အခု နင် သဘောပေါ်... တွယ် မဟုတ်လား” ဟူ၍ ပြောင်စပ်စပ်နှင့်ပင် ပြန်ပြောခဲ့သ... ကို ရန်မင်းက မသက်မသာ အပြုံးနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခေါင်း... လေသည်။ သူမကလည်း ရန်မင်းပုံစံကို မသိချင်ယောင်ဆောင်... ကာ ဦးခန့်ထည်၏ဖုန်းသံတွေ အနောက်က လိုက်လာခြင်း... မထူးဆန်းသလို သာမန်ပုံစံနှင့် နေပြခဲ့၏။

ဖိတ်မည့်သူအရေအတွက်နှင့် ခန်းမတွင် ဆန့်... လူအရေအတွက်၊ လိုအပ်လျှင် ထပ်၍ငှားရမ်းမည့်ဘေးမှ အ... ခန်းမနှစ်ခုကို ဈေးမေးညှိနှိုင်းချိန်၊ ဟိုတယ်တွင် ကျွေးမွေး... အစားအသောက်များ၊ ခန်းမပြင်ဆင်ပုံနှင့် ဘယ်လိုသော... လက်ဆောင်များ ပေးမလဲဆိုတာ သူမကို အသိသက်သေထား

မေးနေချိန်မို့... မေနှင်းဆီမှာ ရန်မင်းမရီးလောင်း၏ အားနာအကြည့်... တို့ကို မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် လက်ခံယူကာ “ခဏနော်”ဟူ၍ ခွင့်တောင်း... ပြောပြီး ဖုန်းထားရှိရာနေရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ဟဲလို...”

“မေနှင်းဆီ... မှုနက မင်းကို မစွတာအန်တိုနီယိုဆီ ပို့... ခိုင်းတဲ့စာ ပို့ပြီးပါပြီနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပို့ပြီးပါပြီ... ဘဝဖြစ်လို့လဲ ဦးခန့်ထည်...”

“ဪ... သူ့ဆီ ကိုယ်ဖုန်းဆက်စရာရှိလို့... အဲဒါ မင်း... ပို့ပြီး... မပြီး သေချာအောင် မေးကြည့်တာ...”

“မစွတာအန်တိုနီယိုဆီ ဖုန်းဆက်ရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း မေး... လိုက်ရင်လည်း ရတာပဲလေ...”

ဒီစကားကို မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနှင့်... ဖိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပင် တမင်ရွံ့ကာ ပြောလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ... တစ်ဘက်မှ ဦးခန့်ထည်အသံက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

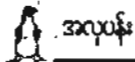
“မင်းကိုမေးတာပဲ ကောင်းတာပေါ့... အိုကေ... ကောင်း... ပြီလေ... ဒါပဲနော်...”

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းချဖို့လုပ်တာမို့ အလျင်... အမြန်ခေါ်လိုက်၏။

“ဦးခန့်ထည်...”

“ဟင်...”

“ကျွန်မကို ဘာမေးစရာရှိသေးသလဲဟင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဪ... အခု ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုမင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲအတွက် Advance(ကြိုတင်ငွေ) ပေးလို့ပြီးတော့မှာပါ... ဒါပြီးတော့ကျရင် ကျွန်မစဉ်သည်တွေအတွက် ကော်ဖီဘားမှာ ကော်ဖီလိုက်တိုက်ချင်ပါတယ်... ကျွန်မ နာရီဝက်လောက် အချိန်ယူရင် ရမလား... အဲဒီ နာရီဝက်အချိန်က ဦးခန့်ထည့်အတွက် အလုပ်လုပ်တာ နှောင့်နှေးမှု ဖြစ်သွားနိုင်မလား...”

သူမ၏စကားသံအဆုံး ဦးခန့်ထည့်၏ တုန့်ပြန်မှုက လျင်မြန်စွာ ကြေးနန်းကြိုးမှတစ်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟင်... ရပါတယ်... မဖြစ်ပါဘူး... သွားပါ... ရပါတယ်”

“အကယ်၍... အခု ဒီကိုလာနေတဲ့ တစ်နာရီအတွက် ကျွန်မရဲ့တစ်နေ့တာ Working hours(အလုပ်ချိန်) မပြည့်ဘူးလို့ယူဆရင် အိုဗာတိုင်ဆင်းပြီး ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာကွာ...”

“ဖြစ်သင့်တာကို ပြောတာပါ ဦးခန့်ထည့်... ဟိုမှာ Advance ပေးပြီးလို့ သူတို့ ကျွန်မကို စောင့်နေပြီ... ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်... ဒါပါပဲနော်...”

တစ်ဘက်မှ ဦးခန့်ထည့်၏ တုံ့ပြန်သံကို နားမထောင်တော့ဘဲ ဖုန်းချပြီး ရန်မင်းတို့ထံ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ပြောချင်တာပြောခဲ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်မှုက အနည်းငယ်သက်သာသွားရသလိုပင်။ ဘာမှကိစ္စအခံထွေအထူး မရှိပါဘဲ နှင့် ဖုန်းတစ်ဖွင့်ခံဆက်ပြီး သူမကို နောက်ကြောင်းမအေးစေသော သူ့အား ရွဲ့ပြီး နောက်ကြောင်းအေးအေးနှင့်ပင် ရန်မင်းတို့ကို ကော်ဖီတိုက်ဖြစ်အောင် တိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။ သို့သော် တစေ့တစောင်း ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းသုံးလေးခုအောက်မှာ မျက်နှာကတော့ ပူနေဆဲဖြစ်သည်။ အနားရောက်တော့ ရန်မင်းက သူမထံလှမ်းကြည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ မေနှင်း... နှင့်အလုပ်တွေက ရရဲ့လား...”

“ရပါတယ်... ပြီးပြီလား ဝိုက်ဆံပေးလို့...”

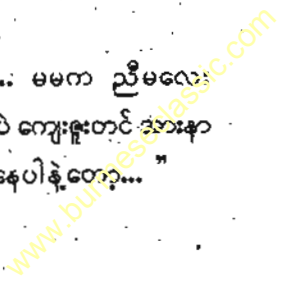
“ပြီးပြီ ညီမလေး...”

ရန်မင်း၏ မရိုးလောင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လျင်မြန်စွာဝင်ပြော၏။ သတိုးသားလောင်းက ခရီးထွက်နေ၍ သတိုးသား၏ညီကို မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲအတွက် ကြိုတင်ငွေပေးချေရာတွင် အဖော်အဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သော ရန်မင်း၏မရိုးလောင်းက သူမကို အလွန်အမင်း အားနာနေသည့်ပုံ။

“ဒါဆို... ကော်ဖီဘားကို သွားရအောင်နော်...”

“ဟဲ့... နင်ဟာက ဖြစ်ရဲ့လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ညီမလေးရယ်... မမက ညီမလေး ဒီလောက်ကူညီပြီး လိုက်ပို့ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် အားနာနေမိတာ... ကော်ဖီဘားကို သွားမနေပါနဲ့တော့...”

ရန်မင်းနှင့် သူ့မရိုးလောင်းက ပြိုင်တူပင် သူမကို အားနာစကားဆိုသည်။ မေနှင်းဆီ ပြုံး၍ခေါင်းခါပြီး...

“ရပါတယ် မမရဲ့... ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ကို လာအားပေး တဲ့သူကို အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်မလုပ်ပေးရမှာပေါ့... အားမနာပါနဲ့... နောက်ပြီး... ရန်မင်းက ကျွန်မ အလုပ် စလုပ်ကတည်းက ဒီကို တစ်ခါမှ လာဖူးတာမဟုတ်ဘူး... အခု သူလာတုန်း ကြိုကြိုက်လို့ ပြုစုချင်လို့ပါ... မမကို လည်း ဧည့်ခံရတာပေါ့...”

ဟူ၍စွတ်တိုးပြောလိုက်၏။ ရန်မင်း၏မရိုးလောင်းက သူမကို အားနာ၍ ဆက်ပြော ငြင်းရန် အခက်တွေ့ပုံနှင့် ရန်မင်း ထံကြည့်လေသည်။ ရန်မင်းက သူမထံကြည့်လာကာ

“နှင်း... ငါ တစ်ခု ပြောမယ်...”

“တစ်ခုမကဘူး... ကြိုက်သလောက် ပြောလို့ရတယ်... ငါ... နှင်းကို မနေ့ကတည်းက ပြောထားတယ်နော်... ရန်မင်း... နင်လာရင် ကော်ဖီလိုက်တိုက်မယ်ဆိုတာ... နင်ဘာမှ ငါ့ အလုပ်အတွက် နောက်ကြောင်းမအေး... မဖြစ်နဲ့... အားနာ ဖို့လည်း မလိုဘူး... ခုနက ဦးခန့်ထည် ကို Advanceပေးပြီး ရင် နင်တို့ကို ကော်ဖီတိုက်မယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပြီးပြီ... ငါ နာရီဝက်တိတိ အချိန်ရတယ်... ဒီအချိန်အတွက် နင် မပူနဲ့... ငါ ညနေကျရင် အိုဗာတိုင်ဆင်းပြီး အစားထိုး လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြီးပြီ...”

“ကဲ... ဒီလောက်ဆို နင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ရန်မင်းက ဆက်လက်၍ မပြောလိုတော့ပါဆို ညှဉ်းပုံနှင့် မျက်ခုံးပင့် ပန်းစုံတွန့်ကာ အထက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ထုတ်၏။ သူ့မရိုးလောင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ...

“မမအေး... သူ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့... အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်... လုံးဝမပြောင်းလဲတတ် ဟာ... မေနှင်းဆီဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့အကျင့်ပဲ... အဲဒီတော့... မမအေး သူ့ကို ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘဲ သူတိုက်တဲ့ လေးဒေါ်လာ တန်ကော်ဖီကို အရသာရှိရှိ... ဖိစိရှိရှိနဲ့သာ လိုက်သောက် လိုက်တော့...”

“အေး... အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါဟာ... အစကတည်းက အမြင် မှန်ရဖို့ကောင်းတယ်... ကဲ... ကဲ... စကားပြောနေတာ ကြာတယ်... သွားရအောင်... နာရီဝက်ပဲ အချိန်ရတာ”

“ကြွပါ... နင်ပဲအရှေ့က...”

ရန်မင်း၏အပြောမှာ မေနှင်းဆီသည် ခေါင်းကို ဝင့်မော့၍ တမင်ဟန်လုပ်ကာ အရှေ့မှဦးဆောင်၍ Business Cen-... အခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

သိပ်ကို စိတ်ညစ်စရာကောင်းကာ မခံချင်ဖြစ်
 ကောင်းတော့တာပါပဲ။ သူမတို့သုံးယောက် ကော်ဖီဘားမှာ ဆေး
 ဖီထိုင်သောက်နေသည့်အချိန်မှာ ဦးခန့်ထည်ထဲမှ စတုတ္ထအကြိမ်
 မြေခက် ဆက်သွယ်မှုက ကော်ဖီဘားအထိ ရောက်ရှိလာတာထက်
 ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဖုန်းဆက်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူကိုယ်တို့
 ကော်ဖီဘားအထိ ဆင်းလိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မေနှင်းဆီ
 သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩစိတ်ညစ်သွားသည်နှင့်အညီ ရင်ထဲ
 ပြန်လည်တင်းကျပ်သွားရကာ သူမတို့စားပွဲဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်
 မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာသော သူ့အား မကောင်းတတ်စွာ ရန်မောင်
 တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရတော့၏။ မမအေးကို အသိအမှတ်ပြုပုံမှာ
 ခေါင်းဆက်နှုတ်ဆက်ကာ ရန်မင်းနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အသိ
 မှာတော့ သူမထံ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလာသည်။

“ခုနက... ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းချသွားတော့ မင်းကို ဘာ
 မပြောလိုက်နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ် မေနှင်းဆီ... အဲဒါ
 ကြောင့် ဒီအထိ တကူးတကလာပြီး... ကိုယ်ပြောတာ”

သူ့စကားကို နှားမလည်စွာ ရင်ထဲ အစာမကြေ
 အခြေခံနှင့် သူ့မျက်ဝန်းထဲ စူးစူးပြန်ကြည့်မိ၏။

“ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်ရဲ့စည်းကမ်းက... ကိုယ့်ဂျူတီကွေ့
 တဲ့ Office hour (ရုံးချိန်)အတွင်းမှာ ဟိုတယ်ထဲက ဘယ်
 restaurant (စားသောက်ဆိုင်)မှာမှ စားသောက်ခွင့် မရှိဘူး
 လေ...”

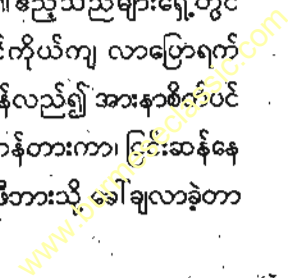
ဟင်... ဘာလဲ... ။ အလကားစားတာမှ မဟုတ်
 ဘာ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့် ကိုယ်စားတာပဲ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ဟိုတယ်
 ကို ဝင်ငွေရအောင် လာအားပေးတဲ့ ဧည့်သည်ကို ဒီလောက်တောင်
 မှ ဧည့်ခံခွင့်မရှိဘူးလား။

“မင်းရဲ့အယူအဆကတော့ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း... အင်း...
 ဟိုတယ်ကို လာအားပေးတဲ့သူကို ကြိုကြိုက်တုန်း ဧည့်ခံ
 ချင်တယ်... နောက်... အလကားဧည့်ခံတာလည်း မဟုတ်
 ဘူး... မင်းပိုက်ဆံနဲ့ မင်းဧည့်ခံတယ်ပေါ့...”

“ဒါပေမယ့်... ဒါက after office hour (ရုံးချိန်ပြင်ပ) မှာပဲ
 မင်းလုပ်လို့ရမယ်နော် မေနှင်းဆီ... office hour (ရုံးချိန်)
 အတွင်းမှာတော့ မရဘူး...”

သူမရင်ထဲမှ စကားကို သိပ္ပံနှင့် မျက်ဝန်းထဲစိုက်
 ကြည့်ကာ အေးဆေးရှုရှင်းပြ ပြောလာသော ဦးခန့်ထည်စကား
 များကြောင့် မေနှင်းဆီ ရင်ထဲခံစားမှုနှစ်ခု ဖြစ်ထွန်း၏။

တစ်ခုက ကိုယ်မသိလိုက်မိသော ဟိုတယ်၏စည်း
 ကမ်းကို ကိုယ်ချိုးဖောက်သလိုဖြစ်တာကြောင့် ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြစ်ပြီး
 နောက်တစ်ခုက ထိုစည်းကမ်းကို သူမ၏ဧည့်သည်များရှေ့တွင်
 အားနာထောက်ထားမှု မရှိစွာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာပြောရက်
 သော သူ့ကြောင့် ရန်မင်းတို့ကို သူမက ပြန်လည်၍ အားနာစိတ်ပင်
 ဖြစ်၏။ ရန်မင်းတို့က ဒီလောက် အတန်တန်တားကာ၊ ငြင်းဆန်နေ
 သည့် ကြားထဲမှာမှ သူမက ဇွတ်ပင် ကော်ဖီဘားသို့ ခေါ်ချလာခဲ့တာ

မဟုတ်လား။ အခုတော့ ဦးခန့်ထည်၊ သူမနှင့် ဟိုတယ်စည်းကမ်းမှာ ရန်မင်းနှင့် မမအေး အနေရခက်တော့မည်။ သူ မှန်တယ်ထင်လျှင် သူတစ်ဘက်သားကို အားနာင့်ညှာမှု လုံးလုံးမရှိပါလေသော ဦးခန့်ထည်က သူမကိုပဲ ကြည့်ကာပြော နေသည်။

“ကဲ... ကော်ဖီသောက်စရာရှိတာ သောက်ပြီး... အပေါ်ကို ပြန်တက်ခဲ့လိုက်တော့နော်... သိပ်တော့မကြာစေနဲ့... ဂျီအမ်ရောက်လာလို့ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး...”

သူမရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ကော်ဖီခွက် ကိုကြည့်ကာ မေးထိုး၍ ပြောလိုက်သေးသည်။ ကော်ဖီပဲဆက် သောက်ရနိုး... တစ်ခုခုပဲ ပြောချလိုက်ရနိုး... ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာ ရန်မင်းက...

“အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီဗျာ... ကျွန်တော်တို့ကပါ မေနှင်းဆီ ဟိုတယ်စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ဖို့ တွန်းအား ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဟိုတယ်ရဲ့စည်းကမ်းထဲမှာ ဒီတစ်ခု ပါတာကိုပါ... မပြောမိတာ ကျွန်တော့်လိုအပ်ချက်ပေါ့... နောက် သူကလည်း အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန် အတောအတွင်း မှာ ဒီတစ်ခါပဲ ဒီကိစ္စကို လုပ်ဖူးတာလေ... အရှေ့ပိုင်းက တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြောဖို့မလိုဘူး ထင်ပြီး မပြောခဲ့မိတာ... အခုကိစ္စကို ဂျီအမ်သိပြီး ပြော လာလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး... မသိလို့ လုပ်မိတဲ့ဟာပဲ...”

အစကတည်းက ဒီစည်းကမ်းကို မပြောခဲ့မိတဲ့ ကျွန်တော့် လိုအပ်ချက်ကိုပဲ ပြောရမှာပေါ့... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်မတို့က အားနာမိတာပါ... ကဲ... ကဲ... မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး မြန်မြန်သောက်လိုက်နော်... ပြီးရင်သွားရအောင်... နို့မို့ဆို ညီမလေးရဲ့အလုပ်ကိစ္စမှာ ထိခိုက်မယ်...”

ရန်မင်းက မမအေးစကားကို နားထောင်ပြီး ကော်ဖီ ထိုဝပ်ခနဲမော့သောက်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ လတ်ကျန်ကော်ဖီ ကို မော့မသောက်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေမိသည်။

“ခဏလောဦး...”

ထိုစဉ် ဦးခန့်ထည်က မလှမ်းမကမ်းမှာရပ်နေ သော waiter (စားပွဲထိုး)ကို လှမ်းခေါ်တာမို့ သူ ဘာပြောမလဲ ဆိုတာ သိချင်စွာ စောင့်ကြည့်မိသည်။

“ဒီမှာစားထားတဲ့ဟာတွေကို ကိုယ့်နာမည်ထဲ ထည့်ထား လိုက်ပါ...”

“ဟာ... မဟုတ်တာ...”

“မဟုတ်တာရှင်... ကျွန်မတို့ ရှင်းမှာပေါ့...”

“ကျွန်မရဲ့ဇနီးသည်ကို ကျွန်မပဲ ရှင်းမယ် ဦးခန့်ထည်... သူတို့ကို ကျွန်မက ကော်ဖီတိုက်မယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာ... ဦးခန့်ထည်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့သူတွေကို ဦးခန့်ထည် ရှင်း စရာမလိုပါဘူး...”

ရန်မင်းနှင့် မမအေးတို့၏ ငြင်းဆန်မှုနှင့်အတူ သူ့ကလည်း ဦးခန့်ထည်ထံ သူ ပြုလုပ်သမျှကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။ ဦးခန့်ထည်က မျက်နှာတည်တည်နှင့်ပင် သူမထံစိုက်စိုက်ကြည့်လာကာ

“ဒီအချိန်မှာ မင်းအိတ်ထဲ ဒေါ်လာတစ်သောင်းရှိနေလဲ... မင်းရဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဒီမှာဘာတစ်ခုမှ ဝယ်ယူစားသောက်ဖို့ မရဘူး မေနှင်းဆီ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းက ဒီဟိုတယ်ရဲ့ ဝန်ထမ်းဖြစ်နေလို့ပဲ... မင်းရှင်းလို့မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမှာ မင်းက ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို သူတို့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့စားသောက်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကို ရှင်းစေချင်လို့လာ... ကိုယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုလုပ်ချင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ကာ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်မှန်းတော့ သိတယ်... ဒါပေမဲ့ သူတို့မရွေးရမယ့် အခြေအနေတစ်ခုကို ကိုယ်လုပ်ပေးလိုက်တာ... လက်ခံနိုင်မှာပေါ့...”

မေနှင်းဆီမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်စွာ နှုတ်ခမ်းတင်တင်းစေ၍ ငြိမ်နေမိသည်။ ကိုယ်မသိလိုက်ရသော ဟိုတယ်စည်းကမ်းတစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေမိတာက သူမအတွက် ရှက်ဖို့ကောင်းလွန်းလှစွာ...။

“မဟုတ်တာပဲရှင်း... ကျွန်မတို့ဘာသာ ရှင်းရလည်း မှက်စွမရှိပါဘူး... အခုတော့ အားနာစရာ...”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ... ကိုယ့်ဟိုတယ်ကို လာအား...”

ဧည့်သည်ကို ကျွန်တော်တို့က ပြန်ဧည့်ခံရမှာပေါ့... မေနှင်းဆီက ဆန္ဒရှိပေမဲ့ ဒါက ဟိုတယ်စည်းကမ်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူ ရှင်းပေးလို့မရတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ကျွန်တော်က ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး မေနှင်းဆီက ရှင်းပေးလို့ကံသလို့ပဲ စိတ်ထဲ အောက်မေ့လိုက်တော့ပေါ့... ဒါဆို အားနာစရာ မလိုတော့ပါဘူး...”

မမအေးဘက်လှည့်ကာ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောနေပြန်တော့ မမအေးကလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိစွာ အားတုံ့အားနာမျက်နှာနှင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်၏။ ထိုသို့ ဆိုပြန်တော့လည်း ဆက်လက်ငြင်းဖို့ရာမှာပါ ထပ်မံအားနာဖို့ ဖြစ်ဦးမည် မေနှင်းဆီ ရန်မင်းထံ ကြည့်လိုက်မိတော့ ရန်မင်းကလည်း သူမထံ ကြည့်လာတာမို့ မျက်ဝန်းနှစ်ခု ဆုံတွေ့သည့်အချိန်မှာ မျက်နှာပူစွာအရင်ဦးစွာ မျက်ဝန်းလွှဲဖယ် မျက်လွှာချလိုက်သူမှာ မေနှင်းဆီပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“Royal Crown ရဲ့ အရမ်းပြင်းတယ်လို့ပြောတဲ့ ကော်ဖီ ကို မင်းသောက်လို့ရတယ်နော် မေနှင်းဆီ... ဒီကော်ဖီ သောက်တဲ့အခါမှာတော့ မင်းအသက်ရှူကျပ်ပြီး မမောတော့ဘူးလား... ရင်ကော မတုန်ဘူးလား...”

မထင်မှတ်သော တိုက်ကွက်တစ်ခုက ရုံးခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ စတင်လာ၏။ သူ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို မသောက်ချင်တော့၍ လုပ်ကြံရောဂါတစ်ခု ရှာဖွေပြော ထားခဲ့မိသော မေနှင်းဆီမှာ သူ၏တိုက်ကွက်တစ်ခုကို ဘယ်လို ခုခံကာကွယ်ပြောရန် မသိအောင်ပင်။

“ကြည့်ရတာ... မင်းကို ကုပေးတဲ့ဆရာဝန်က ကိုယ် ဖျော် ပေးတဲ့ကော်ဖီကို သောက်ဖို့ကလွဲရင်... ကျန်တဲ့ကော်ဖီ တွေကို သောက်ဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်နဲ့ တူတယ်...”

ကျစ်... ။ ဒါလားကွာ... နိုင်ငံတကာအဆင့်နီ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့လူကြီးတစ်ယောက်၊ ဒီလို လူကြီးတစ် ယောက်က လုပ်ငန်းနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမှာ သူမကို ရန်မယ်ရှာကာ ရစ်လာချင်တဲ့ပုံစံမျိုးမို့ မေနှင်းဆီ တော်တော်ထို စိတ်ရှုပ်သွားရ၏။ မမအေးနှင့် ရန်မင်းကတော့ သူ့အကြောင်းထို့ မသိသူပီပီ... ဟိုတယ်၏စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ခဲ့တဲ့ သူမအား အချိန်မီ ကာကွယ်ရန် ကော်ဖီဘားအထိ ဆင်းလာခဲ့သော သူမ ရှင်းပေးခွင့်မရှိသော ကော်ဖီခွက်ဖိုးကို သူမအစား ရှင်းပေးခဲ့သော သူ့ကို အားတွေနာ ကျေးဇူးတွေတင်နေကြတာ... ။ ပြတ်ထွက်တော့ မတတ်တညီတင်းနေတဲ့ သူမမျက်နှာကိုလည်း ချိုသာပျော့ပျောင်း အောင်ပြင်ဆင်ခိုင်းကာ ဦးခန့်ထည်က နင့်အပေါ် တကယ်စေတနာ ထားတာပဲဟူ၍ ရန်မင်းကတိုးကပ်စွာ ပြောသွားခဲ့တာ...။

သူမကတော့ ဒီနေ့အဖို့ သူ ဒီလိုတွေလုပ်နေခြင်း

ကဟိုတယ်၏စည်းကမ်းကို သူမချိုးဖောက်မှာ ဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပူပန်တာထက်ကို တခြားသောအကြောင်းအရာတစ်ခု သူ ထံ၌ရှိနေသည်ဆိုတာ... ။ ထိုအရာကို မသိချင်၊ မတွေးမိချင်၊ မမြင်ချင်သော သူမ၏ဥပေက္ခာ မသိစိတ်၊ အနောက်မှာ ဝိုးတဝါး သိမြင်တွေးထင်ထားမိတာက အခုတော့ ဒီစကားများကို သူ ပြော လာခဲ့ခြင်းဖြင့် သူမ၏သိမြင်တွေးထင်ထားမှုက မှန်ကန်နေခဲ့ပြီ လားတို့သည် အသိနှင့်ခေါင်းကျိန်းနေရသည်။

ဟာ... ဘာလို့မှန်ကန်ရမှာလဲ... ။ ဒါဟာ...

တာဝန်ရှိသော ဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့ဝန်ထမ်းအပေါ်မှာ ကရုဏာဒေါသောနှင့်ပြောသည့် စကားများပဲ။ ရုံးချိန်အတွင်းမှာ ဝန်ထမ်း၏လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး အစရှိသည်တို့က ဆရာတစ်ယောက်အတွက်လည်း သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ မေနှင်းဆီ... ဘာတွေတွေးပြီး အတွေးချော်နေတာလဲ။ ဦးခန့် ထည်ဟာ မင်းဘာဆိုဘာမှ တလွဲချော်တွေးနေဖို့ မလိုအောင် သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာ စာရိတ္တပိုင်းဆိုင်ရာမှာ လူတကာ အသိအမှတ် ပြုခြင်းခံရသလို ကောင်းမွန်တာထက်ကို ပြည့်စုံနေတဲ့လူတစ် ယောက်။ မင်း... ရိုသေလေးစားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်... ။

ကိုယ့်စိတ်ကို သတိပေး သံပါတ်တင်းကာ တိတ် တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့်ပင်... ။ ကွန်ပျူတာစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်သည်။ သူမထံမှ ဘာတုန့် ပြန်သံမှ မလာတော့ ဦးခန့်ထည်ဆီမှာ စကားသံလည်း ထပ်

မထွက်လာတော့ပေ။ မေနင်းဆီသည် စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသော စာရွက်အကြမ်းတစ်ထပ်ကိုယူပြီး... စာရွက်ထဲမှာ ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာနေရာတွေဆီကို E-mail ပို့လိုက်၏။

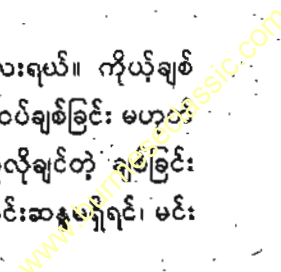
ခန့်ထည်သည် သူ ပြောသမျှတို့ကို ဘာမျှ မတုံ့ပြန်ကာ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် ထိုင်၍ အေးဆေးစွာ E-mail ပို့နေသော မေနင်းဆီကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှ တင်းကျပ်ပူလောင်ထားရသမျှတို့ကို တစ်စချင်းဆီ ဖြေလျော့နေမိသည်။

ရန်မင်းတဲ့...။ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည်နှင့် သူမနှင့် သက်တူရွယ်တူ လူငယ် တစ်ယောက်...။ သူမကို ကြည့်သည့်မျက်ဝန်းက ကြည်လင်ချိုမြေ့နေကာ သူမကလည်း ပြုံးလှဲရွှင်မြူးနေတာ။ အဘယ်သို့ သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်မှ မတုန်လှုပ်နိုင်ခဲ့သော သူ၏ နှလုံးသားကိုတောင် သူမ၏မျက်လုံးတကြည့်၊ လည်ပင်းတစ်လှည့်က ချုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းနိုင်စွမ်းရှိခဲ့တာ။ ဟိုးအရင်အချိန်တုန်းက နိစ္စဉူဝ သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သော ရန်မင်းတစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုခံနိုင်ရည်မျိုးနှင့် သူမ၏စွဲဆောင်မှုရှိသော မှော်အတက်အောက်မှာ သူမကို မချစ်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့လိမ့်မလဲ။ သူမ၏ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူတွေကို တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရက်နှင့် ချစ်စရာမဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုလူသားတစ်ဦးဟာ သူ့အတွက် ကမ္ဘာထူးဆန်းဖွယ် လူသားတစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့အထင်တော့ ရန်မင်းဟာ ကမ္ဘာထူးဆန်းဖွယ်လူသားထဲမှာ ပါဝင်မနေဆိုတာပင်။ ဘာကိုသေချာ

ရမှန်းမသိသော စိတ်တစ်ခုဖြင့် လောင်းကြေးထပ်သူ ပြောရုံပါ။ ဒီလို 'ရန်မင်း' ဆိုသော လူငယ်လေးရှိနေလို့များ သူ့ကို သူမပေးကွာပြု ရက်စက်နိုင်လေသလား။

အင်္ကျီ၏တစ်ဘက်မှာ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိနေသော တောင့်တောင့် အရာတစ်ခုကို စမ်းလိုက်မိ၏။ ကိုယ့်နှလုံးသားအနီးကပ်ဆုံးမှာ ရှိနေခဲ့တာနော်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ရင်ကိုခွဲကာ နှလုံးထဲမှာ တစ်သားတည်းဖြစ်စေရအောင် ထည့်ထားလိုက်ချင်တာ။ မဟာ... စိန်တူးယဉ်မှုတစ်ခု မဟုတ်ဘူး...။ ကိုယ့်ရဲ့မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်ဦးအတွက် ရူးသွပ်မှု။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ရူးသွပ်မှုက အနားစရာ ရင်နာစရာကောင်းလှအောင် ချစ်ဦးသူ၏ ဥပေက္ခာပြုအသိအမှတ်မပြုမှုအောက်မှာ လေလွင့်နေရတာပဲ။ မချစ်ဘူးတဲ့ ကိုယ့်အတွက် သူမကိုချစ်မိခြင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်မိတော့အောင် ရှိခဲ့ဖူးသော တစ်သက်လုံးက ကိုယ့်ရဲ့သိက္ခာမကျင့်တွေကို ခပ်ဝေးဝေးကို သွားလွင့်ပစ်ထားမိလောက်အောင် နှလုံးဟာ နောင်တမဲ့နေခဲ့ပြီ။ ဒီလို ပြင်းထန် လေးနက်လွန်းလှတဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို သူမဟာ ဘာကြောင့်များ ဥပေက္ခာပြုနေခဲ့တာလဲ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ မိန်းကလေးရယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ရရှိနေရက်နဲ့ မယူရက်အောင် ပေးဆပ်ချစ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ မပေးချင်တာကို စွတ်ယူချင်တဲ့ ရယူလိုချင်တဲ့ ချစ်ခြင်းပညာ ဖြစ်ပြီး မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း မကြည်ဖြူရင် မင်းဆန္ဒမရှိရင် မင်း

သဘောမတူရင်၊ မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းမပြောနဲ့ သက်မဲ့ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံကိုတောင် ရယူဖို့ ကိုယ် မကြိုးစားပါဘူး။

သူ ငေးကြည့်နေစဉ် အချိန်မှာပဲ ဆံပင်ရှည်ရှည် များကို အနောက်မှာပြောင်ရှင်းအောင် ထုံးဖွဲ့ထားသော ယူနီ ဖောင်းဝတ် မိန်းကလေးက ထိုင်ရာမှထလာ၏။ ဘာဆံစမှမရှိတဲ့ ပြောင်ရှင်းရှင်း ကုတ်ပိုးလေးက ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လံနှင့် ဆံပင်မခဲများကြားမှာ ဝင်းမွတ်သန့်ရှင်းနေသည်။ ထိုပြောင်ရှင်းကုတ်ပိုးလေးကပဲ သူမ၏စိတ်ရှင်း အေးချမ်းမှုတစ်ခု ကို ဖော်ပြနေတာလား။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှ သူမအပေါ် ချစ်မိခြင်းဖြင့် ပူလောင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နေတာကို မျှဝေမခံစားပေး နိုင်တာလား။ သူ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရနိုင်စွာ သူ့စားပွဲပေါ် ဖိုင် တစ်ခု လာတင်ပေးသော သူမအရှေ့ကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့် ထားသော အရာအားထုတ်ယူကာ ချပြလိုက်၏။

“ဟင်...”

သူမ... ရှေ့ဖိုင်(လ်)ပေါ်တွင် ချပြလာသော ဓာတ် ပုံတစ်ပုံကြောင့် မေနှင်းဆီ မျက်လုံးက ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ (၃၁)ရက်နေ့ညက ရိုက်ထားခဲ့သော သူမနှင့် သူ၏ဓာတ်ပုံ။ ဒီဖို ကို ထူးထံမှ သူမယူပြီး အိမ်မှာသိမ်းထားတဲ့ဥစ္စာ။ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး ဦးခန့်ထည်ဆီမှာ ရောက်နေတာလဲ။

“ကိုယ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခင်ထူးဆွေ ကိုယ့်ကို လာ ပေးထားတာလေ... မင်း မကြည့်ရသေးဘူးထင်လို့... မင်း ကိုပြဖို့ ယူလာတာ... မင်းကြည့်ပြီးရင် ခင်ထူးဆွေထံ

ပြန်ပေးချင်ပေး... ဒါမှမဟုတ် မင်း ယူထားမယ်ဆိုလည်း ယူထားပေါ့...”

ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထကာ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ဆွက်သွားခဲ့တာမို့ ကြောင်အစွာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့သူ စာ မေနှင်းဆီပင် ဖြစ်၏။

မေနှင်းဆီသည် တိုးတိတ်သော ရင်ခွန်မှုနှင့်အတူ နိုင်(လ်)ပေါ်မှ ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကျိစယ်ရိပ်ဖြင့် ပြုံးချိုနေသော ဦးခန့်ထည်၏ မျက်ဝန်းတစ်စုံက “ငါ သိပါတယ်နော်”ဟူ၍ ပြော နေသယောင်ယောင်။

“ဟာ... ဒါ ဆရာ... သက်သက်ယူကို ဖမ်းသွားတာပဲ မေ... တကယ်ဆို... ယူဆီမှာ ဓာတ်ပုံရှိနေပြီဆိုတာ ဆရာ သိပြီးသား... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုလာမေးတုန်းက ကိုယ်လည်း ဆရာကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဓာတ်ပုံရရချင်း ပဲ ယူကို ပြပြီးပြီဆိုတဲ့အကြောင်း... ယူက အဲဒီဖိုကိုယူ သွားပြီး ပေါ်မေရီက သူတို့ဓာတ်ပုံတွေယူသွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း... ယူက... မေ့နေလို့ ဆရာကို မပြောဖြစ်တာ နေမှာပါဆိုပြီး... ပြောလိုက်တာ...”

ခင်ထူးဆွေက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကဗျာကရာ ရှင်းပြ၏။

“အဲဒါနဲ့... သူ့ဆီကို ဒီဓာတ်ပုံက ဘယ်လို...”

“ပြောမယ်လေ... ယူကလည်း ဆန္ဒမစောပါနဲ့... ဟင်း... ဟင်း... ကိုယ်ကလည်း ယူက အဲဒီဓာတ်ပုံ အပိုင်သိမ်း သွားတာဆိုတော့ ယူတို့နှစ်ယောက်ပုံကို သဘောကျလို့ သပ်သပ် ထပ်ကူးထားတာ... အဲဒီထပ်ကူးထားတဲ့ပုံက ကိုယ် draw (စားပွဲအုံဆွဲ) ထဲမှာ အသင့်ရှိနေတာကွ... အဲဒီမှာ ကိုယ်ကလည်း... ကျွန်မလည်း ဆရာ့ကိုပေးဖို့ ထပ်ကူးထားပါတယ်... ဘာညာသာရုကာလုပ်ပြီး... ထုတ်ပေး လိုက်တော့တာ...”

ဆရာ့မျက်နှာက သနားပါတယ်ကွာ... ကိုယ့်ကို မေးသာ မေးရတယ်... သူ့ပုံစံက နည်းနည်းအနေခက်နေသလို... မအိမလည်ကြီး... ကိုယ်လည်း အဲဒီမျက်နှာကို သနား လွန်းတာနဲ့ ထုတ်ပေးလိုက်မိသား ဖြစ်သွားတာ... အဲ... ကိုယ်ပေးလိုက်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ ပြောရမလားပဲ... ဓာတ်ပုံလည်းမြင်ရော... ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ယူကို ပြချင်တယ် ဆရာ... အစောပိုင်းမှာ ကိုယ့်ဆီမှာ ဓာတ်ပုံ အကြောင်းလာမေးရလို့ အနေခက်ပြီး... ဟန်ဆောင်တင်း ထားတဲ့မျက်နှာကြောက လျော့ပြီး... မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းဖြစ်သွားလိုက်တာများ မျက်လုံး

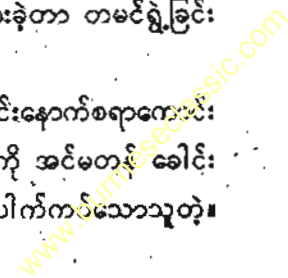
ကလည်း ပြုံးချိုပြီး... ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေတာ ငါးမိနစ် တိတိကြာတယ် သိလား...

“နောက်မှ သူ့ကိုသူ ပြန်ထိန်းပြီး... ခဏယူသွားလို့ရမလား လို့ ကိုယ့်ကို မေးတယ်... ကိုယ်လည်း သနားခြင်းတွေ ရေစီးကမ်းပြုလိုက်ပြီး... ခဏမဟုတ်ဘူး... အပြီးသာ ယူသွားပါ... ဒါ... ဆရာ့အတွက် ကူးထားတာပါဆိုပြီး ပြောလိုက်တော့တာ... အဲဒါမှာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ တစ်ခါ တည်းထည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုတောင် Thank you very much ဆိုပြီး ပြောသွားခဲ့တာကွ...”

“သူ့ကို အပိုင်ပေးလိုက်တာမှန်း သိရက်နဲ့... ယူကို သူက ဘာလို့ပြန်ပေးသွားရတာလဲ... နောက်ပြီး... ယူ့ဆီမှာ ရှိနေ ပြီးသားဆိုတာ... သူ အိပြီးပြီလေ... ဘာသဘောနဲ့ ဆရာ ဒီလိုလုပ်သွားတာလဲ... စဉ်းစားစရာပဲကွယ်...”

မေနှင်းဆီအတွက်ကတော့စဉ်းစားစရာမလိုအောင် ဆင်... ခုနက ထူး ပြောလိုက်သလို ဦးခန့်ထည်က သူမကို သက် သက် ဖမ်းသွားခြင်းတစ်မျိုးပဲပေါ့။ သူ့ကိုမပြချင်၊ မပေးချင်တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို သူမအား ပြပြီး ပေးသွားခဲ့တာ တမင်ရွံ့ခြင်း သက်သက်ပဲပေါ့...။

ဟူး...။ စိတ်ရွံ့စရာ ခေါင်းနောက်စရာကောင်း လွန်းလှပါသည်။ ပြောတော့ သူက သူမကို အင်မတန် ခေါင်း သွားမာကာ ပြောရဆိုရခက်ပြီး လက်ပေါက်ကပ်သောသူတဲ့။

အခုတော့ သူကကော လက်ပေါက်ကပ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေဘူးလား။ တကယ်ဆို သူမဆီမှာ ဒီဓာတ်ပုံရှိနေသည်မှန်း သူ သိပြီးလျှင် သူမကို ဘာမှပြောနေစရာမလိုဘဲ။ ထူး ပေးသော သူ့အတွက်ဓာတ်ပုံကို သူမ မသိအောင် အသာလေး ယူထား လိုက်ဖို့ မကောင်းဘူးလား။ သူ့ကို သူမက ထိုဓာတ်ပုံကို မပြချင် မပေးချင်ဆိုတာ သိနေခဲ့ပြီးပြီဆိုလျှင်ပေါ့... အခုတော့... ။

ဒါကြောင့်မို့သာ သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ တစ်ခါတလေ ခံတန်တန်၊ ပေကပ်ကပ်နှင့် သူမ ခေါင်းမာထား ရွဲ့မိလျှင် “မင်းကိုကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှုကို ပြန် ကြည့်နေရသလိုမျိုးပဲ” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို မခံနိုင် မခံသာ စွာ သူ ပြောတတ်ခဲ့တာပေါ့။ တကယ့်ကိုပဲ သူသည်လည်း သူမ လိုစိတ်ဓာတ်အမျိုးအစားပဲလေ။

“အင်း... စဉ်းစားစရာတော့ မလိုပါဘူးလေ... ဆရာ သဘာဝက သူ ဓာတ်ပုံတောင်းထားတာ ယူဆီကလေး ယူပေးတာကိုပဲ သူ... ယူချင်တယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုး ပြော သွားတာပေါ့... မိုက်တယ်ကွာ... ဆရာရဲ့ technique (နည်းလမ်း)က ယူကို... ယူသဘောထားကို indirectနည်းနဲ့ မေးသွားတာ... ”

“ဘာဆိုလဲ... ”

“ဟာ... ဆိုင်တာပေါ့... မေကလည်း... ”

ကိုယ်ပေးတာကို ဆရာက မယူဘဲ... ယူကိုပြန်ပေးလို့...

တာလေ...

အဲဒီမှာ... ယူဆီက သူ့အတွက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထပ်ကူးပြီး ပေးလာ မလာဆိုတာကို သိချင်တဲ့သဘောပေါ့... နောက် ပြီး ကိုယ်ပြောပြလို့ ယူဆီမှာ ဓာတ်ပုံရှိနေပြီးသားဆိုတာ ကို သူ သိနေတာလည်း သူ မပြောသွားဘူးလေ... အဲဒါကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဆရာဟာ... ယူကို ဖွင့်မေးလိုက်ရင် ယူက သူ့ကို ဓာတ်ပုံမပေးချင်လို့ မပေးတာဘဲဆိုတာ... သိလိုက် ရမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်... နောက်တစ်မျိုးက ယူ အနေရ ခက် အပြောရခက် ဘဲမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်... ဒါဟာ... ဆရာရဲ့ ယူနဲ့ပတ်သက်ပြီး... လေးလေးနက်နက်ကို ခံစား နေရတဲ့စိုးရိမ်မှုပဲ... ”

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး... ကိုယ်လည်း အနေခက် အပြောခက်စရာမျိုး မရှိပါဘူး... မပေးချင်လို့...မပေးတာ... ဒါပဲပေါ့... ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ အဖြေက... ”

“ဟယ်... မေရယ်... ယူ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... ပြော ရက်လိုက်တာဟယ်... ယူမှာ ငဲ့ညှာထောက်ထားတဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူးလားဟင်... ”

“ဘာကို ငဲ့ညှာထောက်ထားရမှာလဲ... ထူးရဲ့... အမှန် တရားကို ပြောတာပဲ ဥစ္စာ... ”

“မှန်နေတိုင်း... ပြောသင့်သလား... မပြောသင့်သလား ယူ စဉ်းစားရမှာလေ... ဒီဓာတ်ပုံကိုမှ သိပ် serious (အရေး

တကြီး) ဖြစ်နေတဲ့သူကိုမှကွယ်... ယူက ဒီလိုပြောရတယ်
လို့... ဒီမှာ မေ... ယူဘာကိုမှ ပုန်းရှောင်ကွယ်ဖို့ မကြံ
စားနဲ့...

ဒီဓာတ်ပုံက ယူတစ်ယောက်တည်းပါတာ မဟုတ်ဘူး...
ဆရာပါ၊ ပါတယ်... အဲဒီတော့ ဆရာနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်...
ဆရာလည်း ရသင့်တယ်... ယူမပေးလည်း ကိုယ်ကတော့
နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ကျူးပြီး ဆရာကို ပေးဦးမှာပဲ”

ထူး၏ ဇွတ်တိုးအပြောမှာ သူမက ထူးကို ရယ်ချင်
စိတ်ဖြင့် လှောင်လိုက်၏။

“ယူက ထပ်ပေးလည်း... ဦးခန့်ထည်က ကိုယ့်ကိုလာပေး
ဦးမှာပဲ ဆိုရင်ကော...”

“အေးပါ... ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ဖြစ်
တတ်နေ...”

နောက်မှ... နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို သူ ယူသွားပြီးမှ မသိ
လိုက်ဘဲ နေဦးမယ်...

ဓာတ်ပုံကိုတော့ ပြန်ပေးပြီး... နှလုံးသားကို ပြန်မပေးမှ...
မငိုမိစေနဲ့နော်...”

“ထူး...”

ထူးစကားကို သဘောမကျစွာ ဆောင့်အော်တား
လိုက်မိသည်။ မျက်နှာသည် တည်တင်းကာ နှုတ်ခမ်းကလည်း
အရှေ့သို့ စုထောင့်သွားရ၏။

“ဘာလဲဟ... စ၊ တာပါ...”

အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကိုယ်ကတော့ ယူတို့နှစ်ယောက်
ကို သဘောတူတယ် ဆရာ...

ယူတို့နှစ်ယောက် ရသွားရင် သိပ်ရယ်ရမှာပဲ သိလား...
နှစ်ယောက်စလုံးက ဇွတ်သမား... တစ်ချိန်လုံး ငြင်းခန်
နေကြမှာ... ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုက ဆရာက ယူကို
အရင်ဆုံးအလျှော့ပေးမှာ... သိပ်ချစ်လို့ အလျှော့ပေးတဲ့ပုံစံ
မျိုးပေါ့...”

ထူးက... သူမ၏ တားဆီးခြင်းကို တစ်စက်ကလေး
မှ ဂရုမစိုက်ကာ ပြောချင်တာပြောကာ ဟိုးတဆုံးအထိပင် တွေး
မြင်ကျေနပ်နေသေးသည်။ မေနှင်းဆီသည် ထူး၏ ပြုံးစိစိမျက်နှာ
ကို မကျေနပ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ စားလက်စထမင်းကိုပင်
ပြီးအောင် မစားတော့ဘဲ ပန်းကန်ကိုကိုင်မ၍ ပန်းကန်ဆေးရာ
ဗေစင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်စားပြီးသားပန်းကန်နှင့် ဇွန်းခက်ရင်းကို
ဗေစင်တွင် ဆေးနေရာမှ မေနှင်းဆီ၏ မျက်ခုံးတစ်တန်းက တွန့်
ချိုးလို့နေ၏။ နားထဲမှာ ခုနက ထူး ပြောသွားသော စကားများ
က ခါးသက်စွာ ဝင်ရောက်ကာ ပြန်ကြားနေမိသည်။ ထူးကလေ
အတန်တန်တားမြစ်ထားသည့် ကြားထဲက အခွင့်သင့်လျှင် သင့်
သလို သူမနှင့်ဦးခန့်ထည်ကို စ၊ ချင်နေတော့တာပါပဲ။

တခြားသူများ၏ သူမနှင့်ဦးခန့်ထည်ကို ဘာလိုလို

အပြောနှင့် ထင်ကြေးပေး သတ်မှတ်မှုမှာ ဂရုမစိုက်သလိုဖြင့် ဥပေက္ခာပြုနေခဲ့မိသမျှ ကိုယ် ရင်းနှီးခင်မင်သော ထူး၏စု,နောက်မှ မှာတော့ သည်းခံနားထောင်၍ မရအောင် သူမ၏စိတ်တို့က ထိ,ရှု နေခဲ့ပြီ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ခင်ထူးဆွေ ထိုသို့ 'စ'လာလျှင် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ရကာ သူမအပေါ် ဦးခန့်ထည် စိတ်တစ်မျိုးဖြစ် နေသည်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နှင့် ယုံကြည်လက်ခံနိုင်၍ မရအောင် ပင်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာနေသော မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာ သည့် သားတစ်ဦးပီပီ၊ နိုင်ငံခြားမှာပင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့ကာ ထိုမှာပဲ ကျောင်းပညာသင် ဘွဲ့ရလာခဲ့သော...

သူမထက် ခုနစ်နှစ်လောက်ကြီးပေမဲ့လည်း အသက် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာ ရွယ်တူတွေထက်ပင်များစွာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ကာ လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသော... ။

လွတ်လပ်သော မိန်းကလေးတိုင်း၏ စိတ်ကူးယဉ် ချင်စရာ အခွင့်ထူးခံအိပ်မက်မင်းသား ဖြစ်နေသော... ။

စသဖြင့်သော... သောပေါင်းများစွာ ဂုဏ်ပုဒ်ပီသေ သများစွာနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေသော သူနှင့် သူမကို ယှဉ် တွဲစု,နောက်ခြင်းမှာ လက်မခံနိုင်စွာ... မယုံကြည်နိုင်စွာ... ။

သို့သော်... ဘေးလူတွေမပြောနှင့်... ကာယကံရှင်

သူမလည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အပြုအမူ ဆန်းဆန်းတို့မှာ အံ့ဩခြင်း တစ်ဝက်၊ မယုံနိုင်ခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည်ချည်း ပင်။

သူမလို သာမန်မျှစွာသော မိန်းကလေးတစ်ဦး အတွက် သူ့ခံစားမှုမှာ သာမန်မျှသာပဲ ဖြစ်မှာပါဟူသော တွေးထင် ထားမှုတို့က တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှားယွင်းလာပြီမှန်း သိခဲ့ရတော့ ၏။

တစ်ရက်မှာတော့ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သည့် အခါ ဦးခန့်ထည်သည် File များစွာ၊ အလုပ်များစွာဖြင့် စောင့်နေ ကာ များပြားလှစွာသော အလုပ်များကို သူမအား ခိုင်းခြင်းပင်။

လုပ်ရမည့်အလုပ်သဘောများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူ ပြောနေသည့်အချိန်မှာ မေနှင်းဆီကတော့ သူမ နားလည်သည် များကို လိုက်လံလိုက်မှတ်၊ နားမလည်သည်များကို ကြိုးစား လုပ်ပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့၏။

သူ ရှင်းပြအပြီး file တွဲ တစ်ထပ်ကြီး ပွေ့ပိုက်မယူ ကာ သူမ စားပွဲပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တင်လိုက်သည့်အခါ "အလုပ်တွေ အကုန်လုံးကို ဒီနေ့ တစ်နေ့တည်းပြီးအောင် လုပ်ပါ... မေနှင်းဆီ..."

အလုပ်မပြီးရင် မင်းအိမ်မပြန်ပါနဲ့... ဒီနေ့ညနေ အပြီးကိုယ်လိုချင် တယ်... " ဟု ပြောလိုက်သော ဦးခန့်ထည်၏ စကားသံကြောင့် သူမရင်ထဲ ထောင်းခနဲ စိတ်တိုသွားရ၏။

"ဟုတ်ကဲ့..."

သူ့မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်ကာ ထိုသို့ ခေါင်းညိတ်ပြောလိုက်ပြီး ကိုယ့်စားပွဲမှာပင် သူ ခိုင်းသော အလုပ် များစွာတို့ကို ခေါင်းမဖော်စတမ်း လုပ်တော့သည်။

မေနှင်းဆီဆိုသော သူမကလည်း သူမကိုခိုင်းလျှင် မညည်းညူစတမ်း လုပ်ပေးခဲ့ပေမဲ့ ထိုသို့ အတင်းအကျပ်လိုမျိုး အထက်စီးဆန်ဆန် ခိုင်းပုံမျိုးကိုတော့ ရင်ထဲမခံချင်လှစွာ စိတ်ထဲ တန့်န့်ဖြစ်ကာ ခံစားရခက်လှ၏။

တစ်နေ့လုံး သူမ၏စားပွဲပေါ်မှာ file များစွာ၊ စာ အုပ်များစွာနှင့် manual (လက်) နှင့်တစ်လှည့်၊ computer နှင့် တစ်လှည့် အလုပ်ရှုပ်နေရသော သူမမှာ အခန်းထဲသို့ နာရီဝက် တစ်ခါလောက် ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်ကာ သူမကို အကဲခတ် နေသော သူ့အား မြင်ပေမဲ့ အလုပ်ရှုပ်လို့ မမြင်တွေ့သည့်ဟန်ဖြင့် သစ်လျှူရှုခဲ့၏။

ထမင်းစားသည့်အချိန် ရောက်သည့်အခါမှာလည်း ထမင်းအတူစားဖို့ 'ထူး' ဖုန်းဆက်ခေါ်ခြင်းကို ငြင်းဆန်ကာ သူမ ထမင်းမစားခဲ့။ ထိုအခါ computer မှ မထစတမ်း အလုပ်လုပ်နေ

သော သူမအနီးသို့ သူ ရောက်လာပြီး သူမအား တိုးတိုးကြီးမေးလေသည်။

“မေနှင်းဆီ... မင်း ထမင်းသွားမစားသေးဘူးလား...”

သူမေးခွန်းကို အလုပ်ထဲစိတ်ဝင်စားနေ၍ မကြားလိုက်ရသလိုဟန်ဆောင်ကာ computer ကိုပဲ ဆက်ရိုက်နေခဲ့ သည်။ သူကလည်း သူမထက် မလျော့သော ဇွဲ၊ လုံ့လတို့ဖြင့် သူမ၏ နံဘေး၌ အတန်ငယ်ကြာစွာရပ်ကာ သူမ စာတစ်ကြောင်း ရိုက်အပြီးကို စောင့်၍မေး၏။

“မေနှင်းဆီ... မင်း lunch (နေ့လယ်စာ) သွားမစားသေးဘူးလား...”

ထိုအခါ ထပ်မံမကြားဟန်ဆောင်၍ မကောင်းတော့သော မေနှင်းဆီမှာ သူ့အားလှည့်မကြည့်ဘဲ mouse ကို သုံး၍ နောက်ထပ် file (ဖိုင်အသစ်) တစ်ခုထပ်ဖွင့်ရင်းမှ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မ... ထမင်းမစားတော့ဘူး...”

“ဘာလို့ မစားရတာလဲ... မင်းကို ထမင်းမစားဘဲအလုပ်လုပ်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ... မရဘူး... သွားစားရမယ်... သွားစား...”

ထိုအခါမှာ မျက်ဝန်းစူးတောက်တို့ဖြင့် သူ့ထံ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“အိုး... ကျွန်မမိုက်နဲ့၊ ကျွန်မပဲ... ကျွန်မ စားချင်မှ စားမှာ

ပေါ့...

ဦးခန့်ထည် အလုပ်လုပ်ခိုင်းလို့ မစားတာမှ မဟုတ်တာ ကျွန်မ မလုပ်ချင်တာကို အတင်းအကျပ် လာမခိုင်းပါနဲ့။”

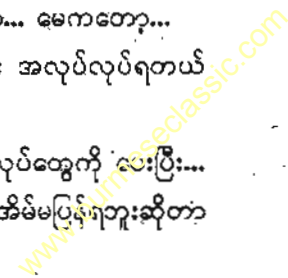
သူမ၏ ဂျစ်ကန်ကန် အပြောကြောင့် သူ့ထက် မလျော့သော မာနတွေတစ်ပုံကြီး ရှိသေးသည့် သူမ၏မာနကို သိထားသူပီပီ သူ့မျက်ဝန်းရိပ်ထဲမှာ ရယ်မြူးရိပ်သန်းသွားကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“သွားပေါ့... သူ ဗိုက်ဆာနေတိုင်း သူများကို အစားသွားစားခိုင်းနေတာ... ဟွန်း... မစားဘူး... ထမင်းမစားဘဲနဲ့ ကို ပြီးအောင်လုပ်ပြမယ်... ကြည့်နေ...”

တစ်ယောက်တည်း ပွစိထိုးပြောကာ အလုပ်များတို့ ဆက်လုပ်နေလိုက်၏။ တအောင့်အကြာ သင်းပျံ့သော နက်(စ်) ကော်ဖီရနံ့နှင့်အတူ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခင်ထူးဆွေ ရောက်လာသည်။

“အင်း... အလုပ်ကြိုးစားသူလေးရေ... ဒီနေ့... ယူတော့ ငတ်တာပဲ... staff mess မှာ ဟင်းသိပ်ကောင်းတယ်ကွ... ယူကြိုက်တဲ့ ငါးဆုပ်လုံးဟင်းနဲ့ ပုစွန်ငရုတ်သီးကြော်၊ နောက် သီးခုံချဉ်ရေဟင်း... စံပဲကွာ... မေကတော့... ထမင်းအငတ်ခံ ဆန္ဒပြုပြီးတော့များ အလုပ်လုပ်ရတယ်လို့...”

“တစ်နေ့တည်းနဲ့ မပြီးနိုင်မယ့် အလုပ်တွေကို လေးပြီး... ဒီတစ်နေ့နဲ့ပြီးအောင်လုပ်... မပြီးရင် အိမ်မပြန်ရဘူးဆိုတာ

အသည်းနာလွန်းလို့ပါဟာ... ဒီမှာ ယူတွေ့ပြီ မဟုတ်လား... ဒီလောက်များတဲ့ ဟာတွေကို ခိုင်းထားတာ... စိတ်ချ... မပြီးမချင်း အိမ်မပြန်ဘူး... ဒီလောက်ကလေးမှ မလုပ်နိုင်ဘူးလားဆိုတဲ့ဟာမျိုး လုံးဝအပြောမခံနိုင်ဘူးသိလား... ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ... ကဲ... ဒီနက်(စ်)လေးနဲ့ ကိတ်ကလေးကို သုံးဆောင်လိုက်ပါဦးနော်...ရှင့်အကြိုက်နို့စိမ်းတစ်ဝက်... နက်(စ်)တစ်ဝက် ရောထားတဲ့ ကော်ဖီလေး... ကိတ်ကလည်း ရှင့်အကြိုက်... Dark Chocolate Cake ”

“ကော်ဖီကတော့ ရှင် ဖျော်လာတာ ဟုတ်ပါပြီ... Dark Chocolate Cake က ဘယ်ကရလာတာလဲ... Lunch (နေ့လည်စာ) မှာ dessert (အချိုမွှေ)က... ဒါကျွေးတာလား... ”

“ယူကလည်း... စကားများလိုက်တာ... စားမှာသာစားစမ်းပါကွာ... ”

မေနင်းဆီသည် ဘာမှ မေးမနေတော့ဘဲ ကြိုက်နှစ်သက်လှသော Dark Chocolate Cake ကို အားပါးတရစားလိုက်သည်။ ဦးခန့်ထည်ကို တိုနေသည့်စိတ်နှင့် ထမင်းသွားမစားခဲ့သော သူမ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ တော်တော်ကို ဆာလောင်ကာ ဟာနေခဲ့ရ၏။ နက်(စ်)ကော်ဖီစိမ့်ခါးလေးကို သောက်ပြီးသည့်အခါ

မှာတော့ သူမ၏ဝမ်းဗိုက်က အတော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“ဒီလိုကျွေးတဲ့အတွက် သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်ဖိုး ထိပေါက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်နော်... ”

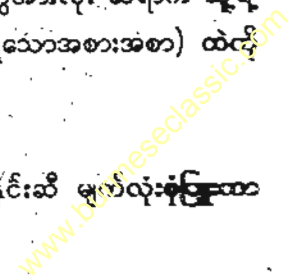
“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ကျွေးတဲ့လူ ပြည့်ပါစေ... ဒီမုန့်ကိုကျွေးလို့ ဒီဆုကို တောင်းပေးတယ်ဆိုရင်တော့ ယူ ပေးတဲ့ဆုကို ကိုယ်ရမှာမဟုတ်ဘူးမေ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီမုန့်ကို ကိုယ်ကျွေးတာမှ မဟုတ်တာ... ”

မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လာသော မေနင်းဆီကို ခင်ထူးဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆက်ပြော၏။

“ဆရာတ... ယူ... ထမင်းမစားတော့ဘူးဆိုတာ သိတော့ Staff Mess (ဝန်ထမ်းစားသောက်ဆောင်)မှာ ကျုပ်ထမင်းစားနေတုန်း မုန့်လှမ်းဆက်ပြီး Bakery Shop ကနေ သိတ်ကို ဝယ်ခိုင်းတာ... 'နောက်ပြီး... ပြောသေးတယ်... သူကြိုက်တဲ့ Dark Chocolate Cake ပဲ ဝယ်ခဲ့လိုက်ပါတဲ့... ကော်ဖီကိုလည်း Staff Mess က ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... ကော်ဖီဘားကကွာ... အဲဒါတွေအားလုံး ဆရာက သူ့ရဲ့ Officer Meal (အရာရှိစားခွင့်ရှိသောအစားအစာ) ထဲကို ထည့်ခိုင်းထားတာ... ”

“ဟမ်... ”

ထူး၏အပြောမှာ မေနင်းဆီ မျက်လုံးစုံဖြူထော

ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်မှာ တစ်ဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောကာ စိတ်တွေတိုက်ရသည့် ဆရာသမားအား အားနာရမလိုလို... ကျေးဇူးတင်ရမလိုလို... ။

သို့ပေမယ့် တစ်နေ့တာနှင့်မမျှတသော အလုပ်များစွာကို ခိုင်းထားလို့ ကျွေးခြင်းပဲလို့ စိတ်ထဲ ခပ်နာနာတွေးမိလျှင် လေးဒေါ်လာတန်ကော်ဖီနှင့် ငါးဒေါ်လာတန် Cake တစ်ခု ကျွေးလိုက်ရခြင်းမှာ 'သူ' မနစ်နာဟု ဖြေတွေးလိုက်၏။ သူမစိတ်နှင့် သူမသာဆို ဒီထက်ပို၍ သူ ပိုက်ဆံကုန်အောင် စားပစ်လိုက်မှာပဲ ဟု ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် တွေးမိသည်။

"ကဲ... ကိုယ် သွားတော့မယ်... တော်ကြာ ဆရာ ပြန်လာရင်ယူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကိုယ်အနေခက်ရဦးနဲ့ ညနေ ဖယ်ရိနဲ့လိုက်မှာ မဟုတ်လား မေ..."

"မသိသေးဘူး... အလုပ်ကပြီးမပြီးဆိုတာ မသေချာဘူး... ပြီးရင်လိုက်မယ်... မပြီးရင် မလိုက်ဘူး... ပြီးအောင်တိုလုပ်ပြလိုက်ဦးမယ်..."

"စိတ်တွေကလည်း ကြီးလိုက်တာ အစ်မလေးရယ်... နည်းနည်းလေးတော့ လျှော့ဦးမှပေါ့... ဟင်း... ဟင်း... ဆရာတော့ မလွယ်ဘူး မေ... သိဂိုဝဋ်တော့လည်ပြီထင်တယ်..."

"လာပြန်ပြီ... ဘာဆိုလဲ ထူးရဲ့... ယူတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ အကြောင်းအရာက ပါ,ပါလာရတာလဲ..."

"အခုထက်ထိ မဆိုင်သေးဘူးလို့ ယူက... ယူဆထားရင်လည်း ကိုယ် ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး... ဒါပေမဲ့..."

"ဘာမှ ဒါပေမဲ့မနေနဲ့တော့ အမိ... အမိပွားမရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို လှာပြောမနေနဲ့... ယူဆရာကို ထွက်နေရတု ဒေါသတွေက ယူဘက်ဖြားလှည့်သွားမယ်နော်..."

"ကိုယ့်ဆရာဆိုတော့... ဆရာက ယူဆရာမဟုတ်လို့လား... ဪ... အေး... ဟုတ်သား... ယူဆရာမှ မဟုတ်တာ... ဦးခန့်ထည်ပေါ့နော်..."

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ 'ထူး' ဆောင်အော်လိုက်တော့ ထူးက ပြုံးစပ်စပ်မျက်နှာလေးနှင့်...

"အိုကေ... အိုကေ... ကိုယ် တကယ်ကိုသွားပြီနော်..."

ဟုပြောကာ ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်။ မေနှင်းဆီသည် မျက်ခုံးတွန့်တွန့်နှင့် ကွန်ပျူတာရှေ့ပြန်ထိုင်ကာ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်လိုက်၏။

တော်တော်လေး ကြာသည့်အခါမှာတော့ computer အရှေ့မှ မခွာတမ်း အလုပ်လုပ်နေသော သူမရှိရာအခန်းထဲ သို့ ဦးခန့်ထည် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမကို ဘေးမှတစ်ဖျား အနောက်မှတစ်ဖျား မသိသာစွာ လာရပ်ကြည့်နေတာကို monitor မှတစ်ဆင့် မြင်နေရသောကြောင့် မေနှင်းဆီမှာ သူမ အလုပ်မပြီးမှာစိုး၍ လာရောက်စစ်ဆေးခြင်းပဲဟု ယူဆကာ ဒေါသတွေထ

တစ်စစ်စစ်ထွက်၍ လောလောဆယ်မှာ စားထားပြီးသော ကိတ် နှင့်ကော်ဖီအတွက် "Thankyou" ပြောဖို့ရာ ဝန်လေးနေရသည်။

နေ့ခင်း တစ်ခင်းလုံး သူကလည်း သူ့ခုံမှာမထိုင် ကာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသလို သူမကလည်း ပေးထားသော အလုပ်များကို မပြီးမှာ စိုးရိမ်လှစွာ ထိုင်ရာမှ မထစတမ်း အလုပ် လုပ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ သူက ရေသန့်ဘူးသေးတစ်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက် တစ်ခွက်ကို သူမ စားပွဲပေါ် လာချပေးထား၏။ မျက်လွှာပင့်မ ကြည့်ကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တစ်စက်ကလေးမှ မပြောချင်သော မေနှင်းဆီက ထိုရေသန့်ကိုလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မတို့ထိခဲ့။

“မင်း ထိုင်နေတာ သိပ်ကြာနေပြီ မေနှင်းဆီ... အညောင်း အညာပြေ လက်ထရိန်လေး ဘာလေး သွားဦးလေ...”

ဟူ၍လည်း သတိပေးပြန်တာမို့ မေနှင်းဆီမှာ မျက်နှာခပ်ပူပူနှင့်ပင် ထိုစကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင် ရပြန် သည်။

ညနေလေးနာရီခွဲခါနီးတော့ ကံကောင်းထောက်စ ဈာ သူမ၏ အလုပ်များက ပြီးသွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ ဦးခန့်ထည် က သူထံ ပေးလိုက်သော စာရွက်များကို ယူကာ...

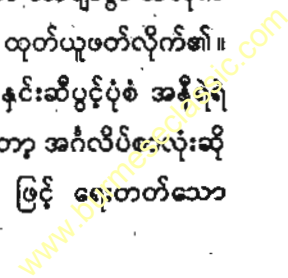
“အဲဒီဖိုင်(လ်)တွေက အကောင့်(စ်)ကနေ ကိုယ်ယူထား တာ...မင်းပြန်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်ဆိုရင်... ဒါတွေ အကောင့်(စ်)မှာ သွားထားလိုက်ပါလား...”

ဟူ၍ ပြောပြန်တာမို့ မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့်

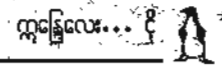
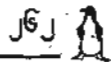
ဖိုင်(လ်)တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကို သယ်မကာ အကောင့်(စ်)ရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အကောင့်(စ်)ရုံးခန်း ရောက်သည့်အခါ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသော ထူးကို သူမပါ ဖယ်ရီနှင့် တစ်ခါတည်း လိုက်မည့်အကြောင်းပြောကာ ဖိုင်(လ်)များကို သက်ဆိုင်ရာဆက်ရှင် တွင် ပြန်ထားပြီး ရုံးခန်းသို့ အလျင်အမြန်ပင် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ အခန်းထဲမှာ ဦးခန့်ထည် ရှိမနေတော့။ ထို့အတူ သူ့စားပွဲပေါ်မှာလည်း ပြောင် ရှင်းနေတာမို့ “သူများတော့ ခိုင်းထားပြီး သူ့ကျတော့ စောစော စီးစီး ရုံးဆင်းသွားပြီ...” ဟု ကတိပဲ့တွေးကာ နှုတ်ခမ်းက ဆူသွား ရသည်။

ထိုဆူနေသော သူမ၏နှုတ်ခမ်းက သူမစားပွဲပေါ် မှာ တင်ထားသော နှင်းဆီနီရဲရဲတစ်ပွင့်၊ ချောကလက်တစ်ပြားနှင့် မေနှင်းဆီဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော စာအိတ်အနီရဲရဲကို တွေ့ လိုက်ရသည့်အခါမှာ အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟသွားပြီး မျက်ခုံးတစ်စုံ ကလည်း ပင့်တက်သွားသည်။ လက်ရေးကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒီ လက်ရေးဟာ ဦးခန့်ထည် လက်ရေးဆိုတာ သေချာစွာ သိလိုက် ရင်း စာအိတ်ထဲမှ ကဒ်ပြားကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ယူဖတ်လိုက်၏။ ကဒ်ကလည်း စာအိတ်နှင့် အသွေးတူ... နှင်းဆီပွင့်ပုံစံ အနီရဲရဲ ကဒ်ဖြစ်သည်။ ကဒ်၏အတွင်းဘက်မှာတော့ အင်္ဂလိပ်လုံးဆို အားလုံးကို Capital letter (စာလုံးကြီး) ဖြင့် ရေးတတ်သော

ဦးခန့်ထည်၏ လက်ရေးဖြင့် စာကြောင်းတစ်ခု ရေးထားတာကို တွေ့ရ၏။

"HAVE FUN & BE HAPPY
ON 1ST APRIL"

မေနှင်းဆီ စိတ်ထဲ ထူးဆန်းသွားရ၏။ ထူးဆန်းစိတ်နှင့်ပင် စားပွဲမှာ တင်ထားသော ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်မိတော့ ဒီနေ့ဟာဧပြီလ (၁) ရက်နေ့ ဖြစ်နေတာ သိရသည်။ ဒီနေ့ ဧပြီလ(၁) ရက်နေ့ဟာ ဘာနေ့မှန်း သူမ ခသိပါ။ သေချာတာတစ်ခုက ဒီနေ့ဟာ သူမမွေးနေ့ မဟုတ်သလို သူ့မွေးနေ့လည်း မဟုတ်တဲ့ဘာ အထိမ်းအမှတ်နှင့်များပေးသလဲမသိဘူးဟူ၍ မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့ နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့နှင့် တွေးပြီး ဖယ်ရီ မမိမှာစိုးစွာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်၊ ချောကလက်တစ်တောင်နှင့် အနီရဲရဲကဒီတို့ကို ယူပြီး ဖယ်ရီရိုရာသို့ အလျင်အမြန် ထွက်ခဲ့တော့၏။

ဖယ်ရီပေါ်ရောက်တော့ ခင်ထူးဆွေအား လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာပင် မေးဖြစ်သည်။

"ထူး... ဒီနေ့ 1st April က ဘာနေ့လဲဟင်..."

"1st April..."

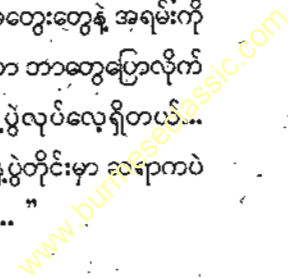
ထူးက သူမပြောသည့်အတိုင်း သံယောင်ထပ်ကာ ပြောတာမို့ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

"1st April အင်... ဒီနေ့က ဘာနေ့လဲဆိုတော့... ဟာ... ဒီနေ့က April fool နေ့လေ မေရဲ့... ဆရာတော့ ယူကို..."

စလိုက်ပြန်ပြီ... ယူကို April fool လုပ်လိုက်တာကွ...
"ဘာလဲ April fool ဆိုတာ..."

မေနှင်းဆီက နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးမိ၏။

"ရော်... မေရယ်... ယူက တကယ့်ကို Child (ကလေး) ပဲ... April fool လုပ်တယ်ဆိုတာ ယူကိုအရူးလုပ်တယ်လို့ ပြောတာကွ... ဧပရယ်(လ်)အရူးလုပ်တယ်ဆိုလို့ ဆရာကို စိတ်မဆိုးနဲ့ဦး... ဒါက ရင်းနှီးတဲ့... ချစ်တဲ့... ခင်တဲ့သူ အချင်းချင်းမှ လုပ်တတ်ကြတဲ့ကစားနည်းမျိုးပေါ့... ဧပြီ(၁)ရက်နေ့က ဧပရယ်(လ်)ဖူး(လ်)လုပ်တဲ့နေ့ပေါ့... အင်... ကိုယ်တော့သဘောပေါက်ပြီ... ယူကို ဆရာက ဒီနေ့မှာ ဒီလောက်များတဲ့အလုပ်တွေကို ခိုင်းတာဟာ... ယူကို ခိုင်းစေလိုခြင်း ဆန္ဒသက်သက်ထက်... ယူကို ဧပရယ်(လ်)ဖူး(လ်)လုပ်ပြီး စချင်တဲ့အတွက် ခိုင်းတာဖြစ်မယ်... သူ့ဖာသာသူစပြီးတော့မှ ယူကစိတ်တွေဆိုးတော့ ဒါတွေနဲ့ပြန်ချောတာနေမှာပေါ့... ဟားဟား... သဘောကျတယ်ကွာ... ဆရာတော့ ယူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်အတွေးတွေနဲ့ အရမ်းကို 'န' နေပြီ... ကဲ... ပြောပါဦး... ယူကိုကော ဘာတွေပြောလိုက်သေးလဲ... ဆရာက နှစ်တိုင်းမွေးနေ့ပွဲလုပ်လေ့ရှိတယ်... ဒီနှစ်တော့ မလုပ်ဖြစ်ဘူးလေ... မွေးနေ့ပွဲတိုင်းမှာ ဆရာကပဲ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိတယ်..."

မေနှင်းဆီ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားရကာ ဘာ
ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မညာတတ်သော သူမ၏
မျက်ဝန်းတို့ကို အမိအရ ဖတ်မိလိုက်နိုင်သော ထူးက အပ်ကျ
မတ်ကျကို ပြောတော့၏။

“နေ့ခင်းကတည်းက ယူကို ဆရာ ကိတ်ကျွေးတယ်ဆို
ကတည်းက စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတော့ ထင်သား... နောက်ပြီး
ယူကို တစ်နေ့တာ မပြီးမယ့်အလုပ်တွေ ပေးတာကလည်း
ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလေ... ဒါ သက်သက်စနေတာပဲ နေမှာ
အဲဒါမှာ ယူကလည်း သူသွင်းတဲ့ဆင်တဲ့အကွက်ထဲ ဝင်ပြီး
စိတ်တွေတို၊ ဒေါသတွေထွက်... ဒါကို ဆရာက လက်
ဆောင်ပေးပြီး ပြန်ချော့... ဒါပဲပေါ့... အခုကော ဘာပေး
လိုက်လို့လဲ...”

“အခန်းထဲမှာ သူ မရှိတော့ပါဘူး... ကိုယ့်စားပွဲပေါ်မှာ
တင်ထားတာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်၊ ချောကလက်တစ်တောင့်နဲ့
ကိုယ့်မှာမည်ရေးထားတဲ့ စာအိတ် တစ်ထားတာ... စာအိတ်
ထဲမှာ နှင်းဆီပုံစံ အနီရဲရဲကဒ်တစ်ခု HAVE FUN & BE
HAPPY ON 1ST APRIL လို့ ရေးထားတယ်...”

“ဒါဆို ရှင်းနေပြီပဲ မေရယ်... ကဲ ကိုယ်မပြောဘူးလား...
ကိုယ် ထင်ရင် လွဲခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ...”

ထူး၏ထင်ကြေးပေးမှုကို ဘာမှ မတုန်ပြန်ဖြစ်ဘဲ
အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၊ မျက်လုံးစိုက်စိုက်နှင့် နားထောင်ဖြစ်

သည်။

“.....”
“ယူကို ဆရာတော့ မ...တဲ့တစ်နေ့မှာ ဖွင့်ပြောလာတော့
မယ် ထင်တယ်...”

“မဖြစ်နိုင်တာကြီး...”
“ဪ... အခုထက်ထိ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတုန်းပဲ
လား မေရဲ့... လူပျိုနဲ့အပျိုပဲကွယ်... ဆရာက ချစ်ခွင့် မှီ
သလို ယူကလည်း စဉ်းစားခွင့်ရှိတယ်... ညီအစ်မအရင်း
လို စေတနာထားပြီး ပြောတာနော် မေ... ကိုယ်တော့ ထင်
တယ်... ဆရာလို လူမျိုးတစ်ယောက်ကို မငြင်းသင့်ဘူး
ထင်တာပဲ...”

ထူး၏စကားတို့ကို ဘာမှ မတုန်ပြန်မနေတော့ဘဲ
ထိုင်ခုံတွင် မှီလျော့ထိုင်ကာ မျက်လုံးစုံစိုက်ငြိမ်သက်လိုက်မိပါတော့
၏။

“ထူး” သတ်မှတ်ပေးလိုက်သော မဝေးတော့သည်
တစ်နေ့က ထိုနေ့ညမှာပဲ သူမထံ သူ ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြင့် ကျရောက်
ခဲ့ပါ၏။

“ကိုယ် မျက်နှာလည်းပူပူ အနေရလည်း ခလဲခတ်နဲ့ ဇွန်-

ဆက်လိုက်တာပါ နှင်းဆီ... ဒါပေမဲ့ ဖုန်းမဆက်ပြန်ရင်လည်း ကိုယ် ဘယ်လိုမှ စိတ်အေးအေးနဲ့ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီနေ့ နှင်းဆီ ကိုယ့်ကို တော်တော်စိတ်ဆိုး သွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်သင်ပါတယ်... နှင်းဆီ စိတ်ဆိုးအောင် အလုပ်တွေတမင်ပေးရင်း ကိုယ်စခဲ့မိတာပါ... အထူးသဖြင့် ဒီနေ့လေးမှာ နှင်းဆီအတွက် ကိုယ် အမှတ်တရတစ်ခုလုပ်ပေးချင်နေတာ... ကိုယ် အကျိုးစားသန်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ နှင်းဆီ နှင်းဆီက စိတ်ဆိုးရင် ချစ်စရာ ကောင်းတော့ ကိုယ်စမိတာပါ... အလုပ်တွေအများကြီးပေးပြီး အလုပ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တာဟာ ကိုယ် တကယ်ပဲ စခဲ့နောက်ခဲ့ မိတာပါ... ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့်၊ ချောကလက်တစ်ပြားနဲ့ ကဒ်တစ်ကဒ်ကတော့ စနောက်ပြီး ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... ဒီနေ့လေးမှာ နှင်းဆီအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်တွေပါ... အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ် ခွန်းကို အလေးအနက်ထားပြီး ကိုယ်ပြောချင်ပါတယ် နှင်းဆီ... နှင်းဆီ လက်ခံ နားထောင်ပေးပါနော်... နှင်းဆီကို ကိုယ်ချစ်တယ်... ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါ... မခွဲနိုင်အောင်ချစ်မိသွားတဲ့အတွက် ဩစတြေးလျကိုပြန်ရင် နှင်းဆီကို ခေါ်သွားချင် ပါတယ်... နှင်းဆီ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ပါပါနဲ့ မာမာဆီကို လှမ်းပြီး အသိပေးလိုက်ချင်

ပါတယ်... အဲဒါ နှင်းဆီ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဆိုတာ ကိုယ်သိချင်တယ် ကိုယ် ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ် နှင်းဆီ ကိုယ့်ကို အဖြေ ပေးနိုင်မလားဟင်... ဒါမှမဟုတ် နှင်းဆီ အချိန်ယူ စဉ်းစားချင်သေးလား... ”

“..... ”

“ဟင် နှင်းဆီ... ကိုယ့်ကို စကားမပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးသွားတာလား... ကိုယ့်ကို စကားပြောပါဦး နှင်းဆီ ရယ်... ”

တောင်းပန်ခယသံက ဆက်လက်၍ ငြိမ်သက်နေဖို့ မကောင်းတော့အောင်ပင်။

“ကျွန်မ ဦးခန့်ထည်ကို စိတ်ဆိုးလို့ စကားမပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒီနေ့ ကွန်ပျူတာ တစ်နေ့ကုန် ကြည့်ထားရလို့ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေတယ်... အဲဒါ ကျွန်မ rest (အနား) ယူချင်နေပြီ... ”

“ဟာ နှင်းဆီ... အရမ်းကိုက်နေတာလား... ”

“ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် သက်သာသွားမယ် ထင်ပါတယ်... ဦးခန့်ထည်... ။နောက်ပြီး မနက်ဖြန်လည်း ကျွန်မ ခွင့်ယူချင်ပါတယ်... အဲဒါ... ”

“ဟာ ရပါတယ်... ယူပါ... သိပ်ကို နေရဆိုးနေလား နှင်းဆီ... ”

“သန်ဘက်ခါကျ ရုံးပြန်တက်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစား

ပါမယ် ဦးခန့်ထည်... အဲဒီအခါကျရင် ဦးခန့်ထည်ကို အဖြေ ပြန်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်... အခုတော့ ကျွန်မ နားချင်ပြီ... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်... ဝှဒ်နီ ကံပါ ဦးခန့်ထည်... ”

တုန့်ပြန်သံကို စောင့်နားမထောင်တော့ဘဲ ဖုန်းချ လိုက်မိ၏။ ခေါင်းသည် တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေကာ ရင်တစ်ခုလုံး ကလည်း တင်းကျပ်ပူလောင်နေရသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားများက တော့ ရေခဲတုန်းကမျှ အေးစက်လျက်... ။

ဘာကို ဝမ်းနည်းနေမှန်း မသိသော စိတ်တို့ဖြင့် ဆိုနှင့်နာကျင်ကြေကွဲကာ အော်ဟစ်၍ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင် တော့သည်။

“ဧည့်သည် လာတယ်” ဆိုသော ကောင်မလေး၏ သတင်းပို့မှုကြောင့် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သော မေနှင်းဆီမှာ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ခင်ထူးဆွေကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ အေးဆေးစွာပင် ဆက်တီထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဘယ်နည်း နှင့်မဆို ခင်ထူးဆွေ သူမဆီသို့ လာမည်ဆိုတာ ကြိုသိနေပြီးသော သူမအတွက် ခင်ထူးဆွေ ရောက်လာခြင်းက အံ့ဩမှု မဖြူမီ။

“ယူ ရုံးမတက်ဘူးလား ထူး...”

“ခွင့်ယူထားတယ်...”

ထူးကဲ သူမ၏အမေးကို ပြန်ဖြေရင်း သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ခွင့်ယူထားတယ် ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ ထူးရဲ့... နေမကောင်းလို့လား...”

“ယူဆီကို ရောက်နေမှတော့ ကိုယ်နေမကောင်း ဖြစ်နေပါ့မလား မေရယ်... ယူကလည်း ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေ ပါပြီး ကိုယ့်ကိုပါ ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားမနေချင်စမ်းပါနဲ့... ကိုယ်ခွင့်ယူထားတာ ယူဆီကို လာချင်လို့ပေါ့...”

မာတောင့်တောင့် ထူး၏အပြောမှာ မေနှင်းဆီ နှုတ်ခမ်းစေ့ ပြုံးလိုက်မိသည်။ စကားဖြင့် မပြောရသေး ထူးတစ်ယောက်ကတော့ သူမကို ရန်တွေ့ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

“ယူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မေ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ငါးရက်ပြည့်လို့မှ ရုံးပြန်မတက်ဖြစ်ရင် resign (အလုပ်ထွက်တော့မယ်) တင်တော့မယ်ဆိုတာလေ...”

“ဪ... ယူကို H.R.D (Human Resource Department) က ပြောတာလား...”

“ကိုယ်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ မေရယ်...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုယ်တို့ ဟိုတယ်က ခွင့်ရက်ရှည်ယူခွင့်မှ မရှိတာ... အဲဒီမှာ ကိုယ်က ခွင့်ငါးရက် ယူထားတာ... ငါးရက်ပြည့်လို့မှ ရုံးတက်ချင်စိတ်မရှိရင် ကိုယ်

အလုပ်က ထွက်မှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့...”

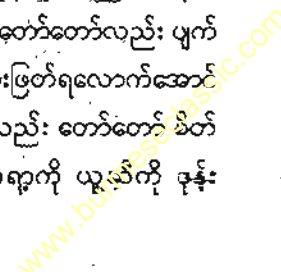
“ဆိုလိုတာက ယူ တကယ် အလုပ်မလုပ်ချင်တော့လို့ အလုပ်က ထွက်တဲ့ သဘောလား... ဒါမှမဟုတ် လူတစ်ယောက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ စိုးလို့...”

အို... ထူး၏ စကားမဆုံးခင်မှာ မေနှင်းဆီ အထိတ်တလန့်ပင် ထူးဆီ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထူးကလည်း သူမ၏ စကားကို ပြီးဆုံးအောင် မပြောကာ မေနှင်းဆီထံ ကြည့်လေသည်။ ပြီးမှ

“ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်လိုသိလာရသလဲဆိုပြီး အံ့ဩနေတယ် မဟုတ်လား... အားလုံးကတော့ မေနှင်းဆီရဲ့ခွင့်ယူထားခြင်းက တကယ်ပဲ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ရိုးသားစွာ ခွင့်ယူထားခြင်းလို့ ထင်မှာပေါ့... ကိုယ်ကတော့ ယူ ဒီလို ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့် ခွင့်ယူလိုက်တာဟာ မရိုးသားဘူးလို့ အစကတည်းက ထင်ထားတ... ယူကလည်း ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်တိုင်း ဖုန်းမကိုင်ဘူးလေ... နောက်ကျမှ ကိုယ်ထင်တာဟာ တကယ်ဖြစ်နေမှန်း သိရတော့တာ...”

“ဒါဆို...”

“ဟုတ်တယ် မေ... မနေ့က ဆရာ ယူနဲ့အကြောင်း ကိုယ့်ကို ပြောပြတယ်... ဆရာမျက်နှာက တော်တော်လည်း ပျက်နေတယ်မေ... အလုပ်က ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရလောက်အောင် သူ့ကို မုန်းနေသလား ဆိုပြီးတော့လည်း တော်တော် ခိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်... ယူက ဆရာ့ကို ယူဆီကို ဖုန်း

မဆက်၊ လူမလာဖို့ ပြောထားတယ်ဆို... ယူ ခွင့်ယူထား
တဲ့ရက်မှာ ဆရာဆီက ဖုန်းဆက်လာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူလာ
ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ယူရဲ့အလုပ်ထွက်စာက Royal Crown
ဟိုတယ်ကို ရောက်ပြီးသားပဲဆို... အဲဒီတော့ သူ့မှာ ဘာ
လုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေရတယ်တဲ့...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မတွေ့ချင်တာနဲ့ပဲ ယူသိပ်လုပ်ချင်တာ
ဒီဟိုတယ်ကြီးကနေ ထွက်သွားမှာကို သူ စိုးရိမ်သတဲ့လေ...
မေရယ် ယူ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ... ဆရာခေမာ
သနားပါတယ်... "

"....."

"ယူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်တွေ ကြီးနေရသလောက်
ဆိုတာ ကိုယ်တော့ မတွေ့တတ်အောင်ပဲ မေ... တကယ်
ဆို ဆရာဟာ လူတကာနစ်သက်သဘောကျခြင်းကို ခံ
တဲ့သူပါ... ဒါကိုလည်း ယူ သိနေခဲ့တာပဲ... အဲဒီအထဲမှာ
မှ ယူကို..."

"ဒါကြောင့်လည်း မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခိုင်း
အတွက် ကိုယ် ခွင့်ယူထားခဲ့တာပေါ့ ထူး..."

"ဒါဆို ယူက ဆရာကို အဖြေပြန်ပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာပဲ
ဟုတ်လား..."

ထူး၏ ဝမ်းသာအားရအမေးမှာ သူမ ခေါင်း
ညှင်သာစွာပင် ခါရမ်းပြလိုက်မိသည်။

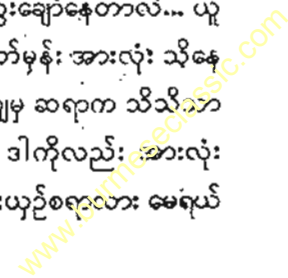
"ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ ဦးခန့်ထည်ကို အဖြေပေးဖို့အတွက်
မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောထားတဲ့ လူ
တစ်ယောက်နဲ့အတူ အလုပ်ဆက်လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ဆို
တာကိုပါ..."

ထူး၏အပြုံးက ချက်ချင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွား
သည်။

"ဒါဆို..."

"ကိုယ် ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲ မဖြစ်ချင်ဘူး ထူး... အရှေ့ စက္က
ထရီမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှအရာအားလုံးက ကိုယ့်အလှည့်မှာလည်း
ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ အပြောမခံနိုင်ဘူး... အရှေ့ စက္ကထရီ
တုန်းက သူ့ကို သဘောကျခဲ့တယ်... ကိုယ့်အလှည့်မှာ
သူက ကိုယ့်ကို ပရိပိုစစ်လုပ်တယ်... နည်းလမ်းခြင်း မတူ
ပေမယ့် အတင်းအဓမ္မပြောချင်ကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုမှာ ဦးခန့်ထည် ဒီလိုမျိုး ဖြစ်သွားရအောင် ကိုယ်က
ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တယ်ဆိုတာ အပြောမခံနိုင်ဘူး...
အမှန်တရားကို ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ..."

"ဟာ မေရယ်... ယူ ဘာတွေအတွေးချော်နေတာလဲ... ယူ
ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တာ မဟုတ်မှန်း အားလုံး သိနေ
တာပဲ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယူနဲ့ကျမှ ဆရာက သိသိသာ
သာကို ပြောင်းလဲသွားတာလေ... ဒါကိုလည်း အားလုံး
သိနေတာပဲ... ယူကိုယူ သိကိနဲ့ နှိုင်းယှဉ်စရာလား မေရယ်

တကယ့်ကိုမှ တခြားဆီပဲဥစ္စာ... နောက်ပြီး ဆရာက ယူကို ချစ်ပြီး ပရိသို့စလုပ်တာကကော အပြစ်တစ်ခုလား...တခြား ဆီပဲဥစ္စာ...သူလည်း လွတ်လပ်တဲ့ လူပျိုတစ်ယောက်ပဲလေ သူချစ်တဲ့သူကို လွတ်လပ်စွာ ချစ်ခွင့်ရှိတာပေါ့... ယူကလည်း အပျိုတစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ... ”

“ဒါလေမယ့် ကိုယ်က သူ့စက္ကထရီလေ... ယူ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး...သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ဂရုစိုက်တယ်... ကိုယ် အလုပ်စလုပ်ကတည်းက အားလုံးရဲ့ မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကြည့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာ... နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ ဒေါက်ထောက်ကြည့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့တာပဲလို့ ကိုယ်အထင်မခံနိုင်ဘူး...ဒါဟာ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်သလို သူ့သိက္ခာနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်... ကိုယ်တို့တစ်နှစ်ကျော် အလုပ်အတူတွဲလုပ်လာခဲ့တာမှာ ကိုယ့်ဖက်က ဘာမရိုးသားမှုမှ မပါခဲ့ဘူး... သူ့ကိုယ်၌ကလည်း သိက္ခာရှိပြီး စည်းကမ်းရှိခဲ့တာပဲ... အရင်စက္ကထရီ တုန်းက ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းတွေအတိုင်း ကိုယ့်ကို ဆက်ဆံခဲ့တာ... အဲဒီမှာကိုယ်ကလည်း သူ ဘယ်လိုမှ အထင် အမြင်သေးလို့ မရအောင်... ကိုယ့်ဣန္ဒြေနဲ့သိက္ခာနဲ့ နေထိုင်ခဲ့တာပဲ...အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာမှ သူက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် ပြောလာတော့... ”

“ကိုယ်ပြောပြီးပါပဲကော မေရယ်... ဒါဟာ ဆရာအတွက်

အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားရောလား... ”

“အပြစ်တစ်ခု မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဣန္ဒြေ သိက္ခာကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ရှိမှ ဖြစ်မယ်... ရှင်တစ်ယောက်တည်း သိတဲ့အခြေအနေမှာ သူ ပရိသို့စ လုပ်ထားတာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းမလား... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ပဲ အလုပ်က ထွက်ရမလား ဆိုတာ... ”

“အိုး... မေရယ်... ”

“ဆောရီးပဲ ထူး... ဒါဟာ ကိုယ့်ဣန္ဒြေသိက္ခာအတွက်ပါ ”

“ယူ ဘာကြောင့် စိတ်တွေ ဒီလောက်တင်းမာနေရတာလဲ ဟင် မေ... ဆရာဟာ တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းလောက်အောင် သိက္ခာလည်းရှိတော့တာပဲ... ဒီမှာ မေ... ယူ ဆရာ့ကို သိပ်မနှိပ်စက်ချင်ပါနဲ့... ဆရာနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရင် မျက်နှာပူစရာမလိုအောင် အခု ဆရာ မလေးရှားကို ပြောင်းရတော့မယ်... General Manager ရာထူးနဲ့... ”

ထူး၏ အပြောက နားကြားများ လွှဲသလား ထင်ရအောင် သူမ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရ၏။ မယုံနိုင်သလို မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်မိတော့ ထူးက သူမထံ စိမ်းဆတ်ဆတ်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မနက်ဖြန်ဆို ဆရာနေရာရောက်မယ့်သူ ရောက်လာတော့မယ်... ဆရာက အလုပ်တွေ လွှဲဖို့လုပ်နေပြီ... အဲဒီမှာ ယူက ရုံးမတက်တော့ ဆရာ အခက်တွေ့နေတာပေါ့... နှစ်

ပတ်အတွင်း ဆရာပြောင်းရတော့မှာ... ဒီကြားထဲမှာ ဆရာက ယူကို အလုပ်အကြောင်း အားလုံး ပြောပြချင်နေတာ... ယူက ရုံးမလာတော့ သူ တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်... အခုလည်း ကိုယ့်နဲ့အတူ ယူအတွက် စာတစ်စောင် ဆရာရေးပေးလိုက်တယ်... ”

ခင်ထူးဆွေက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ မေနှင်းဆီထံ လှမ်းပေးသည်။ ထူး လှမ်းပေးသော စာကို ယူရန် မယူရန် သူမ ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာ...

“ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ မေ... ဒီစာက ယူအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချနိုင်ဖို့ အထောက်အကူပြုတဲ့ စာတစ်စောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

ခင်ထူးဆွေက သူ့လက်ထဲမှ စာကို မေနှင်းဆီ၏ ပေါင်ပေါ်ထင်လိုက်သည်။ မေနှင်းဆီက ပေါင်ပေါ်မှ စာကို ကောက်ယူဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ရင်မောလွန်းလှစွာဖြင့် အရှေ့မှာ တည်ခင်းခန့်ထားသော သူမအတွက် အအေးခွက်ကို ခင်ထူးဆွေ ဆွဲယူသောက်လိုက်ပါ၏။

“နှင်းဆီ”

ကိုယ့်အတွက်နဲ့ နှင်းဆီ အင်မတန် အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးကနေ အလုပ်ထွက်ဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့။

ရုံးပြန်တက်တဲ့အခါ နှင်းဆီ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့် အပြုအမူ အပြောအဆို လုံးဝမလုပ်

ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်လို့ ကတိပေးရင် ရုံးပြန်တတ်နိုင်မလား... အဲဒီလိုဆို ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် နှင်းဆီ။
နှင်းဆီ ရုံးတက်လာမယ့်ရက်ကို ကိုယ့်နဲ့အတူ
Royal Crown Hotel ကြီးက စောင့်မျှော်နေပါတယ်...

ခန့်ထည်”

စာဖတ်ပြီးသည့်အချိန်မှာ ထူးထံ ကြည့်လိုက်မိတော့ ထူးက မေးဆတ်ချင်းနှင့် မေး၏။

“ဒီကိစ္စကို အန်တီ သိလား...”

“ဟင့်အင်... ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး... ကိုယ့်သိက္ခာအတွက် ဦးခန့်ထည်သိက္ခာအတွက် မေမေမိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ... ကိုယ် ပင်ပန်းလို့ ခွင့်ရက်ရှည် ယူထားတယ်လို့ပဲ မေမေ သိထားတာ... ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို ဆိုင်တောင် မခေါ်ဘူး”

“ယူ အလုပ်ထွက်မယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီက ဘာကြောင့်ဆိုတာ မေးမှာပဲ... အဲဒီအခါကျရင် ယူ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

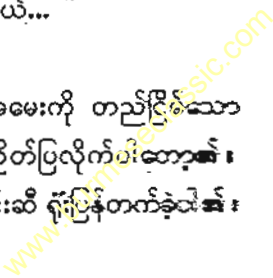
“ဖြေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ...”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“မနက်ဖြန် ကိုယ် ရုံးပြန်တက်မယ်...”

“ဟယ်... တကယ်...”

ထူး၏ အလောတကြီးအမေးကို တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့်ပင် သေချာကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတော့၏။
နောက်တစ်ရက်မှာ မေနှင်းဆီ ရုံးပြန်တက်ခဲ့၏။

သူမ ရုံးပြန်တက်သည့်အချိန်မှာ ဦးခန့်ထည်က သူ့ကတိစကားကို တည်မြဲအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့နေရာတွင် အစားထိုး ရောက်ရှိမည့် နိုင်ငံခြားသား မစ္စတာရိုမန်နှင့် သူမကို မိတ်ဆက် ပေးကာ သူမနှင့် မစ္စတာရိုမန် သိသင့်သိထိုက်သော လုပ်ငန်း အကြောင်းကို မျက်နှာဆုံညီထိုင်ကာ အစည်းအဝေး လုပ်ခဲ့တာက လွဲလျှင် သူမနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ခဲ့။

နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင်ခဲ့သောသူတစ်ဦးပီပီ မစ္စတာ ရိုမန်နှင့် စကားပြောရာမှာ အပြုအမူ လေယူလေသိမ်းတို့က တကယ့်ကို နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသော ဦးခန့်ထည် ကို သူမမှာ မသိမသာ ခိုးငေးကြည့်မိခဲ့၏။ သူ့ကတိစကားကို တည်မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းနေခဲ့တာလား... ဒါမှမဟုတ် တကယ့်ကို ပင် ပြောင်းရွှေ့ကာနီးမို့လို့ အလုပ်ထဲတွင် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေ သလား မသိသော ဦးခန့်ထည်မှာ သူမ၏ခိုးငေးအကြည့်ကို သတိ ထားခဲ့မိဟန် မတူ... ။ သုံးယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင် စည်းဝေး ဆွေးနွေးဖြစ်သည်ဆိုရာဝယ် သူ့အကြည့်များက များသောအားဖြင့် မစ္စတာရိုမန်ထံ၌သာ ရှိနေခဲ့ပြီး သူမထံသို့ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမျှ သာ ရောက်လာတတ်သည်။

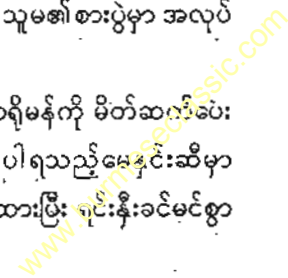
လုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောသည်ဆိုရာတွင် အခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို သူမအတွက်ကိုပါ မစ္စတာရိုမန် မှုံ့ကြည့် စိတ်ချစွာ အားကိုးနိုင်အောင် အမှတ်ပေးထည့်သွင်းပြောကြားပြီး သူမ၏ ရှိစဉ်စုဂုဏ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားချီးမွမ်းသော ဦးခန့်

ထည်အား ခိုးဝှက်ကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နာကျင်နေရ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ဦးခန့် ထည် တစ်ခါ ချီးကျူးတိုင်း အထင်ကြီးဂုဏ်ပြုပုံနှင့် သူမ၏ ဦးခေါင်းကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် လာရောက်ဖိအုပ်တတ်သော မစ္စတာ ရိုမန်၏ အနောက်တိုင်းဟန် အပြုအမူက လုပ်သတ်တစ်နှစ်ခွဲ နီးပါးမှာ ယနေ့ထိတိုင် သူမကို လက်ဖျားနှင့်တောင် မတို့ဖူးသော ဦးခန့်ထည်နှင့် အခြားနားကြီး ခြားနားလို့ နေ၏။

ဆွေးနွေးမှုတစ်ခါပြီးတိုင်း စီးကရက်သောက်တတ် သော မစ္စတာရိုမန်က သူ့ထံမှ စီးကရက်ဖြင့် ဦးခန့်ထည်အား တည့်ခင်းဧည့်ခံတာကို "No. Thank you" ပြောကာ ငြင်းဆန် ဖတ်သော ပုံစံကို မြင်ရသည့်အခါ ဂုဏ်ထုတ်လက်ဟာနေရသည်။

မနက်ပိုင်းတစ်ခါနှင့် ညနေပိုင်းတစ်ခါကလောက် မစ္စတာရိုမန် ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ သူ့စားပွဲမှာ သုံးယောက် သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ လုပ်ငန်းအကြောင်းပြောဆိုနီးနှော တတ်ပေမယ့် မစ္စတာရိုမန် မရှိသည့်အချိန်မှာတော့ သူကလည်း သူ့ စားပွဲမှာ ဖိုင်(လ်)များစွာဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသလို သူမကလည်း သူမကို ခိုင်းထားသော အလုပ်များစွာဖြင့် သူမ၏စားပွဲမှာ အလုပ် ရှုပ်နေခဲ့ရသည်။

ရုံးဝန်ထမ်းများနှင့် မစ္စတာရိုမန်ကို မိတ်ဆက်ပေး သည့်အခါ သွားလေရာနေရာသို့ လိုက်ပါရသည့်အခါ အဆီမှာ "မစ္စတာရိုမန်ကို ကျွန်တော့်လိုပဲ သဘောထားပြီး ရင်းနှီးခင်မင်စွာ

ဆက်ဆံကြပါ” ဟူသည့် သူ၏စကားသံကို တစ်ခါကြားတိုင်း ရင်မှာ တစ်စစ်စစ် နာကျင်ရ၏။

တစ်ပတ်ရှိသည့်အချိန်မှာ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးတွင် သူနှင့်ပတ်သက်သည့် အလုပ်ကိစ္စအားလုံးကို မစွတာရီမန်အား ဦးခန့်ထည်က လွှဲပြီး ဖြစ်သည်။ မစွတာရီမန်က ဦးခန့်ထည် မလေးရှားသွားသည့်အချိန်မှ ဂျူတီစဝင်မည် ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ပိုင်းမှာ ရုံးခန်းသို့ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာတတ်တော့သည်။

ကျန်သည့်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဦးခန့်ထည်အား ချစ်ခင်ကြသောသူများက နှုတ်ဆက်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်နှင့် ညစာ စားပွဲ ပေးကြသည်မှာ နေ့စဉ်ပင်။ တချို့ရက်တွေမှာ Dinner ပေးချင်သည့် အုပ်စုက သုံးလေးခုလောက် ထပ်နေသည့်အတွက် ဦးခန့်ထည်က ထိုသုံးလေးအုပ်စုကို ပူးပေါင်းကာ တစ်ခုတည်း ဒင်နာကျွေးစေ၏။ ထို့အပြင် အမှတ်တရလက်ဆောင်များကလည်း ရုံးခန်းထဲမှ စားပွဲပေါ်တင်သာမက နံရံကပ်ဗီရိုတွေတင်မှာပါ အပြည့်။ မနက်စာ၊ ညစာ ဖိတ်ဖို့ ဆက်သော ဖုန်း၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်သော ဖုန်း၊ ဒါမှမဟုတ် လူကိုယ်တိုင် လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသောသူများ ရှင်းသည့် အချိန်မှာ သူမတို့ရုံးခန်းက လူနှစ်ယောက် ရှိသည် မထင်ရအောင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့ ကြီးစိုးနေသည်။

သူမကို ကတိပေးထားသလို သူမကတိ သူမတည်မြဲခြင်းမှာ သူမအတွက် များနာပူ၊ အနေရခက်တာ သက်သာပေ

မယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ရင်ထဲ လစ်ဟာကာ ဆို့နှင့်နေရ၏။

ဦးခန့်ထည်ကို ဖဲဝဲ(လ်)ပေးသော လူများက စက္ကထရီတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူမကိုပါ တစ်ပါတည်း ဖဲဝဲ(လ်)၌ လိုက်ပါရန် ဖိတ်ကြားကြသော်လည်း သူမက ငြင်းဆန်လက်မခံခဲ့သလို ဦးခန့်ထည်ကလည်း မခေါ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြောစရာစကားမှ မရှိအောင် သူစိမ်းဆန်ဆန် ဖြစ်နေရတော့သည်။

“ဒီခွက်လေးကို မင်းကို အမှတ်တရ ပေးချင်တယ်ဆိုရင် မင်း လက်ခံနိုင်မလား နှင်းဆီ...”

သူမစားပွဲပေါ်ကို လာဝင်ရင်း မေးတာကြောင့် ကွန်ပျူတာကို ကြည့်နေသော မျက်လုံးက စားပွဲပေါ်မှ စဉ်မတ်ခွက် ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ Souvenir Shop မှာ ဝယ်လာခဲ့သည် ဆိုသော သူမတို့အတူ ကော်ဖီသောက်ခဲ့သည့် ဆင်တူ စဉ်မတ်ခွက် နှစ်ခွက် အနက်မှ တစ်ခွက်။ မျက်လွှာပင့်ကာ ကြည့်မိတော့ သူမလက်ထဲမှာ သူမအတွက် တစ်ခွက်ကို ကိုင်ထားတာ တွေ့ရသည်။ သူမမျက်လုံးထဲ ကြည့်မိတော့ မျှော်လင့်ရိပ်က လွမ်းခြုံကာ သူမ၏ တုန်ပြန်မှုကို အသက်အောင် စောင့်နေသလိုမို့ ဘယ်ဘက် ရင်ညွှန်မှာ စူးခနဲ

နာကျင်သွားရသည်။

“Thank you ပါ ဦးခန့်ထည်...”

ကျေနပ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်တော့ သူ့အမှတ်တရကို လက်ခံမိခြင်းမှာ နောင်တမဲ့လို့ နေရ၏။

“မေနှင်းဆီ သန်ဘက်ခါ ဆန်းဒေးညကျရင် ခင်ထူးဆွေတို့ အကောင့်(စ်)က ကိုယ့်ကို ဟိုတယ်က restaurant မှာပဲ ဖဲဝဲ(လ်)ဒင်နာ ပေးမယ်... မင်းလာခဲ့လို့ ရမလား...”

အမှတ်မထင်သော သူ၏ဖိတ်ခေါ်မှုတစ်ခုက ဘာပြန်ပြော၍ မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။

“အင်း... အဲ ကျွန်မ အဲဒီနေ့ကျ...”

“တခြားအပွိုင့်မန့်ရှိနေတယ်ဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကိုယ်က မင်းကို လာစေချင်လို့ပါ... တကယ်ပြောရရင်...”

“လာဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ် ဦးခန့်ထည်...”

ရှေ့ဆက်ပြောလာမည့်စကားကို နားမထောင်ရဲစွာ ဖြတ်ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူမ တကယ်သွားဖြစ် မသွားဖြစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသေချာ။ ဦးခန့်ထည်က စိတ်ချသွားသလို ပုံစံမျိုးနှင့် သူ့စားပွဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် သွားထိုင်နေတော့သည်။

တကယ်တမ်း ထိုတနင်္ဂနွေနေ့မှာ မေနှင်းဆီ သွား ဖြစ်ခဲ့တာက ဦးခန့်ထည်အတွက် ဖဲဝဲ(လ်)ပါတီပွဲ မဟုတ်ဘဲ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သာ။

မေမေနှင့် ကိုကြီးကို ပူဆာကာ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့၏။ ဘုရားရောက်လျှင် သူမရင်ထဲမှ ဖော်ပြ၍ မရသော တင်းကျပ်ကျပ် ခံစားမှုတို့ သက်သာလိုသက်သာငြား ကုစားလို၍ ဖြစ်သည်။

မေမေက အောင်မြေမှာ ပုတီးစိပ်နေသည့်အချိန်မှာ သူမကတော့ နေ့နံတိုင်းမှာ ဂြိုဟ်သက်စေ့ ရေသပ္ပာယ်ပြီး တနင်္လာနံထောင့်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ဦးခန့်ထည်အတွက် ရေသက်စေ့ သပ္ပာယ်ကာ ဆုတောင်းပေးမိသည်။ ထို့အတူ သူမ၏ စလင်းဘတ်ထဲမှာ ပါရှိသည့် မနေ့က ဆိုင်မှပင် သူမ၏ ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ယူလာခဲ့သော ကျောက်စိမ်းဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် လက်တစ်ဝါးခန့် ကျားရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။ ဒါဟာ တနင်္လာသော ဦးခန့်ထည်အတွက် သူမက လက်ဆောင်ပေးလိုက်ချင်သော အမှတ်တရပစ္စည်းလေးပင်။

တန်ဖိုးကြီးတာ၊ သေးတာထက် သူမကတော့ သူ့အတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်ကို မယုံရဲရဲနှင့် သေချာစွာ

သူ တန်ဖိုးထား သိမ်းဆည်းထားမည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သေချာနေရ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထိုကျားရုပ်လေးနှစ်ရုပ် ဘူး တစ်ဘူးထဲထည့်ကာ ဗေဒါဖျော့ရောင် အကြည်သားပလတ်စတစ် စက္ကူပက်ကင်ဖြင့် သေသေသပ်သပ် ထုပ်ပိုးပြီး အိပ်ရာထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လှဲနေမိသည်။

ညကိုးနာရီခွဲကျော်ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ထူးထဲမှ ဖုန်းဆက်လာ၏။

“မေရယ်... ယူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ... ဆရာသမားက ဆို အားလုံးစားပြီးတဲ့အထိ ရှင့်ကို တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေတာ နာရီကြည့်လိုက် အပေါက်ဖက်လှမ်းမျှော်လိုက်နဲ့ ကိုယ်တို့ ဆီမှာတောင် သူ့အာရုံက ကောင်းကောင်းရဟန် မတူဘူး ယူက လာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်ဆို...”

“.....”

“အဲဒီတော့ ဆရာက ပုလဲလာမှာပဲလို့ ကြိမ်းသေတွက်ပြီး စောင့်နေတာပေါ့...”

“လာဖြစ်ဖို့ ကြိုးမကြိုးစားမိတာ... အဲဒီတော့ ကိုယ် ရောက်မလာတော့တာပေါ့...”

“အေး... မေ ယူ နှိပ်စက်ထားနော်... ဆရာကို နောက်ဆုံး အချိန်မှာတောင် ယူက စိတ်ချမ်းသာမှု မပေးဘူး...”

“ဘာဆိုလဲကွယ်...”

“လာပြန်ပြီ ဒီစကား... ယူက ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ဆရာကတော့ လုံးဝဆိုင်နေတယ် မေ... နေပါဦး စကားမစပ်ကိုယ် မေးပါရစေဦး...”

“အင်းဟင်...”

“ဆရာမွေးနေ့တုန်းက ယူ ဆရာကို ဘာလက်ဆောင်ပေးလဲဟင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဪ... ခုနတုန်းက ကိုယ်တို့အကောင့်(စ်)ကပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေက တော်တော်များတော့ ကိုယ်ရယ် သန္တာရယ် ကျော်မိုးလှိုင်ရယ် အောင်မင်းရယ် ဆရာ့အခန်းထဲကို ပစ္စည်းသွားပို့ခဲ့ကြတယ်... အဲဒီမှာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ကုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှာ ထောင်ထားတာ တွေ့ရလို့...”

“ဘာပစ္စည်းလဲ...”

“ဆရာရဲ့ပြီးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့ရက်စွဲနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်တော် တစ်ခုလုံးအတွက် ညလုံးပေါက် ဆီမီးပူဇော်ထားတဲ့ အလှူခံဖြတ်ပိုင်းလွှာလေး... အဲဒါကို ဆရာက မှန်ဘောင်ထဲ ထည့်ပြီး သူ့ကုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှာ ထောင်ထားတာ အဲဒီမှာ ကိုယ်က ဆရာ ဒါလေးကျန်သွားဦးမယ်ဆိုပြီး သတိပေးလိုက်မိတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆရာက ပစ္စည်းတွေ အားလုံး သိမ်းထားပြီးပြီလေ... သူ့အခန်းက ပြောင်ရှင်းနေတာ... ဒါကြောင့် ဒီမှန်ဘောင်လေး ကျန်သွားမှာဖို့လို့ သတိ

ပေးလိုက်တာ... အဲဒီမှာ ဆရာက ဘာပြောတယ် ထင်သလဲ... ဒါလေးကို သူသွားမယ့်နေ့ကျမှ သူ့အတက်ခိုကျေစိတ်ထဲ ထည့်သွားမှာတဲ့... သေတ္တာတွေထဲ မထည့်ဘူးတဲ့... ပျောက်သွားတာတို့ ကွဲသွားတာတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့ သူ တန်ဖိုးထားတဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ သူ့နဲ့အတူ တစ်ပါတည်း သယ်မယ့်ဟန်းကယ်ရီထဲမှာပဲ ထည့်သွားမှာတဲ့လေ... အဲဒီစကားကို ပြောတဲ့အချိန်မှာ ဆရာ့မျက်လုံးက နူးညံ့ပြီး ချိုသာနေလိုက်တာ... အဲဒီမျက်လုံးက ရှင်နဲ့အတူ ဓာတ်ဖုံတွဲရိုက်ရတုန်းက ဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးမျိုး... အဲဒါကြောင့် ဘာလို့မှန်းမသိဘူး ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဒီဖြတ်ပိုင်းက ယူဖူးထားတဲ့ဟာလို့ပဲ ထင်လိုက်မိတယ်... ကိုယ်ထင်တာ ဟုတ်လား မေ... ”

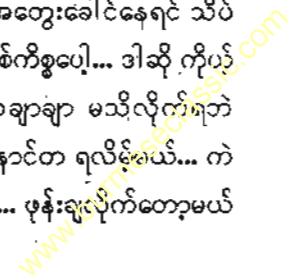
“..... ”

ထူး၏အမေးကို ပြန်မဖြေနိုင်တော့အောင် ရင်မှာ ဆွေးမြေ့နှမ်းလျသွားရ၏။ သူမမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့သော အလှူခံဖြတ်ပိုင်းလွှာလေးကို သူက ဒီလို တန်ဖိုးထားသိမ်းဆည်းထားခဲ့သတဲ့လား။ ပေးခဲ့စဉ်အချိန်တုန်းက သူ ဝမ်းသာတကြီး လက်ခံယူခဲ့တာ တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အခုလို အလေးတနက် တန်ဖိုးထား သိမ်းဆည်းခဲ့လိမ့်မည်ဟု တွေးယူမထားခဲ့မိတာ အမှန်းသူများတကာ၏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့ကိုဆို လက်ခံဖို့ ဝန်လေးတတ်ခဲ့သော သူ့လိုလူမျိုးတစ်ယောက်က သူမပေးသော စက္ကူရွက်

လေးတစ်ခုကိုတော့ ဤမျှလောက် တန်ဖိုးထား သိမ်းဆည်းခဲ့သည်ဆိုတာ သိလိုက်ရသည့်အခါ...

ရင်ထဲ တလုပ်လုပ်နှင့် တုန်ရင်လာရကာ ဆိုနှင့် ဝမ်းနည်းလာရ၏။ ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တို့ကို ပါးပြင်ပေါ်မကျအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ...

“ယူ ဝန်မခံလည်း ဒီအလှူစာရွက်က ယူပေးခဲ့တာဆိုတာ ကိုယ် သေသေချာချာ သိလိုက်ပြီမေ... မေပေးထားတဲ့ဟာမို့ လို့သာ ဆရာ ဒီလေ့ က်အထိ သည်းသည်းလှုပ်နေတာပေါ့... မေ ယူ ဘာတွေ အတွေးချော်ပြီး ခေါင်းမာနေရတာလဲ... ယူကို ကိုယ် သိပ်အသည်းယားတယ် သိလား... တကယ်ဆို ယူဟာ ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အရွယ်ခံရောက် မိန်းမတစ်ယောက် အခုချိန်မှာ ဘယ်သူ... ဘယ်သူကိုမှ ယူမစဉ်းစားသင့်ဘဲ... ယူရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားနေရတဲ့အတိုင်း ရှင်းလင်းစွာ ပွင့်လင်းစွာ ယူစိတ်ကို မကွယ်မဝှက်ဘဲ ယူကိုယ်တိုင် သိစေ မြင်စေချင်တယ်... ကိုယ်တစ်ခုပဲ သတိပေးချင်တယ် မေ... တချို့ကိစ္စတွေက သိပ်ပြီး စဉ်းစားပြီး အတွေးခေါင်နေရင် သိပ်မကောင်းဘူး... အထူးသဖြင့် အချစ်ကိစ္စပေါ့... ဒါဆို ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒက ဘာဆိုတာ သေသေချာချာ မသိလိုက်ဘဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ခြင်းနဲ့ နောင်တ ရလိမ့်မယ်... ကဲ မေ ကိုယ်လည်း ပင်ပန်းလာတယ်... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်

နော်... ဘိုင့်ဘိုင့် ဝှဒ်နိုက်... ”

ထူးက ပြောချင်တာ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည့် အချိန်မှာ စကားပြောခွက်ကို မချဖြစ်ဘဲ လက်ထဲ တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် တွေငေးကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တော်တော်ကြာမှ ဖုန်းပုခက်ပေါ် တင်လိုက်မိ၏။

စာကြည့်စားပွဲအထဲမှ အယ်(လ်)ဘန်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ မြင်တွေ့လိုက်ရသော ပထမဆုံးပုံက... (၃၁) ရက်နေ့ ညက ရိုက်ထားသည့် သူမနှင့် ဦးခန့်ထည်၏ဓာတ်ပုံ။ သူမ တရားပါရဲ့လား။ တကယ်ဆို ဒီဓာတ်ပုံဟာ သူ့တောင်းဆိုမှုဖြင့် ရိုက်ဖြစ်ခဲ့သည့်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ ထိုအတူ သူ့ပါးစပ်မှ သူ့အတွက် တစ်ပုံပိုကူးပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။

တကယ်တမ်းမှာတော့ ထိုဓာတ်ပုံတစ်ပုံဟာ သူ့ထံကို မရောက်ရှိခဲ့ဘဲ သူမကပင် မောင်ပိုင်သိမ်းဆည်းယူထားခဲ့ခြင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိတာ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိပါတယ် ဦးခန့်ထည်... ။

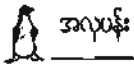
“တချို့ကိစ္စတွေက ဒီလိုပြီး စဉ်းစားပြီး အတွေးခေါင်နေရင် သိပ်မကောင်းဘူး... အထူးသဖြင့် အချစ်ကိစ္စပေါ့... ဒါဆို ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒက ဘာဆိုတာ သေသေချာချာ မသိလိုက်ရပါဘဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့... နောင်တ ရှုရလိမ့်မယ်”

နားထဲမှာ ထူး၏စကားသံက အနာကပ် ပြောလိုက်

သလို ထပ်မံကြားမိလိုက်ကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် ဖျတ်ကနဲ ထသွားရသည်။

အယ်(လ်)အမ်ကို ပိတ်ပြီး မျက်လုံးခုံမှိတ်လိုက်မိ၏။ ရင်ထဲ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေသော ခံစားမှုကို လျော့သွားစေခြင်းငှာ သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိပေမယ့် ထိုသက်ပြင်းမောက သူမ ရင်ထဲကို ပို၍ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်လာစေသလိုပင်... ။

အပိုင်း (၂)

ရင်ထဲမှာ ဆိုနင်နာကျင်နေရဏ...
ရင်ခွင်ထွင်း နာလက်ထိတစ်ခု၌ ဖမ်းဆုပ်၍ ဗရင်ခွံ

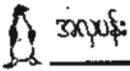
လစ်ဟာနေရသည့်မှာ ဘာတူကင်ကြောင်များပါလဲ...
နေလို့မရ ထိုင်လို့မရသလို စိတ်တွေတုတ်ပြဲအောင် ချုပ်ထိန်းမရနိုင်တာ

ဘာကြောင်များလဲထွယ်...
သေသေချာချာ တွေးလျှင် ဦးနှောက်ထဲဝေးသော သူတို့

စစ်မှန်သော နာဖြောတစ်ခု ရမည့်မှန်သောလည်း

ထိုနာဖြောကို

လက်ထပ်ပြောရရင် လိုက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ...

ဒီနေ့ ဦးခန့်ထည် ပြန်မည့်နေ့... ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့... ။
 မနက်က ရုံးရောက်ပြီး အဝတ်လဲကာ အောက်ဆင်း
 လာသည့်အချိန်မှာ ဦးခန့်ထည်ကို အဝတ်လဲဆောင်၏အရှေ့
 ကွန်ကရီလမ်းပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရ၏။ တွေ့တွေ့ချင်း သူမကို
 “မောနင်း” ဟု နှုတ်ဆက်လေသော သူ့ကို ချက်ချင်း ပြန်မနှုတ်
 ဆက်နိုင်ဘဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ညနေမှာ ပြန်မည့်သူက
 အခုချိန်အထိတိုင် မနက်စောစောမှာ လမ်းလျှောက်နေဆဲသတဲ့
 လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်မှာတော့ သည်အရိပ် သည်ခြေရာတို့

က ဝေးလွင့်ပျောက်ကွယ်တော့မည်ပင်။

“ဂွဒ်မောနင်း... ပါ ဦးခန့်ထည်...”

ရင်ထဲ ခပ်နင့်နင့်နှင့်ပင် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

ပြီးနောက် စကားများစွာ ပြောနေသော သူ့အကြည့်ဆွေးတို့ကို
 ဥပေက္ခာပြုကာ ဟိုတယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

“ကိုယ့်ဆရာကို ကြည့်ပြီး လုံးလုံး စိတ်မကောင်းဘူးမေ့...
 အမြဲတမ်း ကြည်လင်ပြီး ရှင်းသန့်နေတတ်တဲ့ ဆရာပုံစံက
 အခုတော့ ညှိုးနွမ်းပြီး ကပိုကရီ ဖြစ်နေတာ ယူတွေ့တယ်
 မဟုတ်လား... ယူ မသိလို့... မနေ့က တစ်နေ့လုံး ဆရာ
 ကိုယ်တို့အကောင်(စ်)ခန်းမှာ လာထိုင်ပြီး ငိုငိုနေတယ်...”

ပြီးခဲ့သည့် တနင်္လာနေ့ အထိပဲ ဦးခန့်ထည်က
 ရုံးထိုင်ပြီး အလုပ်ကိစ္စအားလုံး လွှဲပြီးသွားသည့်အချိန်မှာ မနေ့က
 အင်္ဂါမနက်မှစပြီး မစွတာရီမန် ရုံးခန်းစထိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ဝမ်းဝါ
 ဖြူစင်သည့် အသားအရေက ဆံပင်နက်နက်တို့ကြောင့် ပို၍ ထင်
 ဆင်ခြင်ပြီး ကြွေရောင်တောက်သော အင်္ကျီလက်ရှည်တို့နှင့် စတိုင်
 ဘောင်းဘီပွဖွတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ထာဝစဉ် ရှင်းသန့်ခန့်ညားစွာ
 နာမည်အတိုင်းပင် ခန့်ထည်နေသော သူ၏နေရာမှာ နီစပ်စပ်
 အသားအရည်မှာ နီညိုရောင်ဆံပင်တို့နှင့် ဂျာမန်သံဝဲဝဲနှင့် စကားဆို
 တတ်သည့် မစွတာရီကမန်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ ရင်ထဲမှာ
 ဘယ်လိုမှ အစားထိုး၍ မရစွာ နာကျင်ဆိုးနွမ်းနေရသည်။ ။ဂျူတီ
 လွှဲပြီးဖြစ်သော်လည်း မနေ့က ရုံးခန်းသို့ သူ ခဏတဖြုတ် လာသွား

ပါသေး၏။ ဆယ်မိနစ်လောက် မစွတာရီမန်နှင့်စကားပြောပြီး ပြန် သွားကာ တစ်နေ့ကုန် ပေါ်မလာတော့သော သူက ထူးတို့ အကောင်(စ်)ခန်းမှာ သွားထိုင်ခိုင်းနေသတဲ့လား။

ဒါကို မသိသော သူမက လွတ်နေသော စိတ်အာရုံ တစ်ခုကို မရမက အတင်းစုစည်းကာ မစွတာရီမန်ခိုင်းသမျှ အလုပ် တို့ကို မမှားအောင် နှစ်ခါပြန်မမေးရအောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ရင်း သူ့ကို ဖျတ်ကနဲ ဖျတ်ကနဲ သတိရနေမိသည့်စိတ်တို့ကို အတင်း မောင်းထုတ်နိုင်နေမိတာ။ ထို့အတူ ရုံးနှင့်မဆိုင်သော သူ့ကိုယ်ပိုင် အလုပ်တို့ကို လုပ်နေ၍ ရုံးခန်းသို့ သူ ထပ်မလာတော့တာဟူ၍ လည်း တလွဲကြီး တွေးလိုက်မိသေးတာနော်။ အခုတော့ သူက သူမ တွေးထားသလို မဟုတ်ဘဲ ထူးတို့အခန်းထဲမှာ သွားထိုင် ခိုင်းနေသတဲ့။

“မစွတာရီမန်ကလည်း သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေပြီဆိုတော့ ယူ တို့အခန်းထဲမှာ သူ ခဏခဏ လာထိုင်နေရင် မကောင်းမှာ စိုးလို့နဲ့ တူပါရဲ့... ကိုယ်တို့ဆီက ဦးသန်းမောင်ကြီးက ဆရာ့ကို မိဘတွေဆီ ခဏပြန်မှာဆိုတော့ တော်တော် ပျော် နေလားလို့ မေးတယ်ကွ... အဲဒီမှာ သူ ဘာပြန်ပြောသလဲ သိလား...”

“.....”

“သူစီးတဲ့ လေယာဉ်ကြီး မြန်မာပြည်မြေကြီးကနေ စတင် ထွက်ခွာတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းအားလုံး

ဆိတ်သုဉ်းသွားမှာ အမှန်ပဲတဲ့... ကိုယ်တို့မပြောနဲ့ မေးလိုက် တဲ့ ဦးသန်းမောင်ကြီးတောင် တော်တော်ကြွေးပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားတာ...”

ဦးခန့်ထည်က တာဝန်ပြောင်းရွှေ့ရာ မလေးရှားနိုင်ငံ တွာလာလမ်းပူမြို့သို့ မသွားသေးဘဲ ခွင့်ဆယ်ရက်ယူကာ မိဘများ နေထိုင်ရာ သြစတြေးလျနိုင်ငံသို့ အရင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

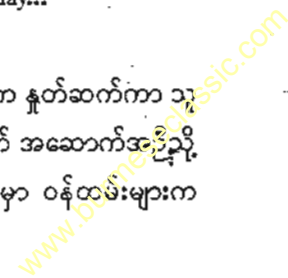
“အခုလည်း ကြည့်... ဒီအချိန် ဖယ်ရီရောက်မှန်းသိလို့ ဒီအရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ရောက်နေတာ... မေ ယူ တကယ်ကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ထားတာ မပြင်တော့ဘူးလားဟင်”
“ဟာ... ဘာလဲထူးရာ...”

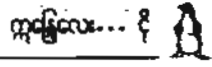
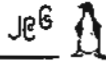
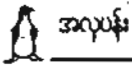
“မဟုတ်ပါဘူး... ဟိုလေ ကိုယ်ပြောတာက ယူတကယ်ပဲ ဆရာ့ကို လေဆိပ်လိုက်မပို့တော့ဘူးလားလို့ပါ...”
“အစကတည်းက ကိုယ်ပြောသားပဲ... မပို့ပါဘူးဆိုတာ...”

မျက်ခုံးတွန့်တွန့်နှင့်ပင် မာတောင့်တောင့် ပြန်ပြော တော့ ထူးက ဘာမှမမေးတော့ကာ ခပ်ကုတ်ကုတ်နှင့် လျှောက် နေတော့သည်။

“ကဲ သွားမယ်လေ... Have a nice day...”
“Same to you...”

ဟိုတယ်ရှေ့ရောက်တော့ ထူးက နှုတ်ဆက်ကာ သူ့ အကောင်(စ်)ရုံးခန်းရှိရာ ဟိုတယ်ဘေးဖက် အဆောက်အဦးသို့ ထွက်သွား၏။ ဒီနေ့နေ့လယ်မှာ ဟိုတယ်မှာ ဝန်ထမ်းများက

ဦးခန့်ထည်၏အပြန်ခရီးကို လေဆိပ်ထိတိုင် လိုက်ပါနှုတ်ဆက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ လေဆိပ်အဆောက်အဦအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရရှိန် လိုက်ပါပို့ဆောင်မည့်လူဦးရေကို စာရင်းကောက်ကာ မနေ့ကတည်းက ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာဖြည့်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ထိုလိုက်ပါပို့ဆောင်မည့် လူဦးရေထဲမှာ “သူမ” မပါဆိုတာ ထူးသိပြီး ဖြစ်သည်။

လိုက်ပို့မည့်သူများက အယောက်သုံးဆယ်ကျော်ရှိပြီး ထိုအယောက်သုံးဆယ်ထဲမှာ မေနှင်းဆီဆိုသော သူမ မပါဝင်ဆိုတာ သိကြသည့်အခါ အားလုံးက တအံ့တဩနှင့်၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မပို့တာလဲဟူ၍ သိသာစွာ မေးမြန်းစပ်စုလာသည့်သူများကို “မပို့ချင်လို့” ဟူသော အဖြေကိုသာ ပေးမိလျက် နောက်ထပ် မေးလာသည့်မေးခွန်းတို့ကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ဥပေက္ခာ ပြုမိတော့သည်။

ရုံးခန်းရောက်တော့ အခန်းထဲမှာ မစ္စတာရိုမန် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နာရီလောက် သူမနှင့် စကားပြောပြီး E-mail ပို့ရန် လိုအပ်သော စာရွက်များကို သူမကို ပေးကာ မစ္စတာရိုမန် အပြင်ထွက်သွားသည့်အချိန်မှာ စာကောင်းကောင်း မရိတ်နိုင်ဘဲ ခဏခဏ Error (အမှား) ဖြစ်နေသူမှာ သူမပဲ ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းဆို စာရိုက်ပြီးသည့်အခါ စာကြမ်းထုတ်၍ စစ်ဆေးစရာ မလိုအောင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည့် မေနှင်းဆီမှာ သည်တစ်နေ့မှာတော့ Spelling Error များစွာဖြင့် စာတစ်ပိုဒ်က မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းနှစ်နာရီမှာ ဒီကနေ လေဆိပ်သို့ သူသွား

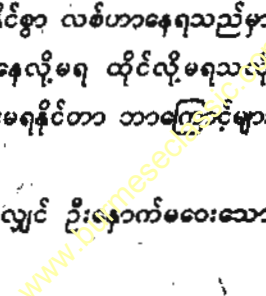
တော့မှာ။ မြန်မာပြည်ကြီးကနေ သူ အပြီးထွက်သွားတော့မှာ။ ဒီလို ထွက်သွားချိန်ကစပြီး မြန်မာပြည်ကို သူပြန်လာခဲ့ဖို့ဆိုတာ မသေချာ မရေမရာ။ ထို့အတူ သူမနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့ဆိုတာကလည်း အသေးဆုံးမှာ... ။

တကယ်ကိုပဲ ဦးခန့်ထည်နှင့်မေနှင်းဆီက အဝေးဆုံးမှာ ရှိနေကြရတော့မှာလား။ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား... ။ သူမရဲ့အိတ်ထဲမှာ သူ့ကို အခုထိတိုင် မပေးဖြစ်သေးသည့် လက်ဆောင်ပက်ကင်ဗူးလေး ရှိနေသေးသည်။ ထိုလက်ဆောင်ကို ပေးဖို့ ဒီနေ့အဖို့ သူ့ကို သူမတွေ့ခွင့်ရပါတော့မလား။

အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသလို ခံစားရသည်။ အာရုံစုစည်းစွာ စာရိုက်လို့ မရတော့သည့်အဆုံး ကီးဘုတ်ကို လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ဗျန်းကနဲ ပုတ်ကာ မျက်လုံးစုံ မှိတ်လိုက်မိ၏။ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နာကျင်နေရ၏။ ရင်ခွင်တွင်း... အလယ်ဗဟိုတစ်ခု၌ ဖမ်းဆုပ်၍ မရနိုင်စွာ လစ်ဟာနေရသည်မှာ ဘာအတွက်ကြောင့်များပါလဲ... ။ နေ့လို့မရ ထိုင်လို့မရသလို စိတ် တွေ တည်ငြိမ်အောင် ချုပ်ထိန်းမရနိုင်တာ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်။

သေသေချာချာ တွေးလျှင် ဦးနှောက်မဝေးသော

ပူအဖို့ စစ်မှန်သော အဖြေတစ်ခု ရမည် မှန်သော်လည်း ထိုအဖြေကို လက်ခံယူကြည့်ရဲရင့်လိုက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ... ။

“ကျစ်...”

ဦးခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါရမ်းလိုက်ပြီး မျက်လုံး ဖွင့်ကာ ခုနက စာကို ပြီးဆုံးအောင် ရိုက်လိုက်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသေချာစွာ စာကို အမှားပါ မပါ သေချာအောင် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ စစ်ပြီးမှ E-mail ပို့လိုက်တော့သည်။ E-mail ပို့ထား ပြီး စိတ်အာရုံပြောင်းအောင် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်တော့ အပြင် မှာ ဂျီအမ်စတုထရီမဥမ္မာနှင့် တွေ့သည်။

“ထမင်းသွားစားမလား မေနှင်းဆီ...”

မဥမ္မာ၏ အပြောကြောင့် ညာလက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီး ဆယ်မိနစ်။

“ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး... အစောကြီးပါပဲလား မဥမ္မာ...”

“ယူဆရာကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ရဦးမှာလေ... အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ဆယ်တစ်နာရီခွဲကတည်းက ထမင်းကြိုစောစားခွင့် ပေးထားတယ်...”

“ဪ... ဒီလိုလား...”

“ရက်(စ်)... ဟိုဘက်ခန်းက ယုယုတို့တောင် သွားစားကြပြီး... ဒါကြောင့် တိတ်ဆိတ်နေတာပေါ့... ယူလည်း လိုက်ပို့မှာ မဟုတ်လား...”

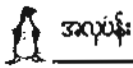
“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မပို့ပါဘူး... ဒါပေမယ့် အခု လိုက်စားမယ်...”

ရုံးခန်းထဲမှာ မနေချင်တော့စွာ မဥမ္မာနှင့် ထမင်းစားဆောင်သို့ လိုက်သွားလိုက်၏။ ဆိုနှင့်နာကျင်နေသော စိတ်တစ်စုံက ထမင်းစားဝင်ဖို့ မပြောနှင့် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်တောင် စားလို့မရချေ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ သောက်မိရင်း ချိုစိမ့်ခါး အရသာပြည့်စုံသည့် ဦးခန်းထည်၏ကော်ဖီအရသာကို တမ်းတမိ၏။

ကျွတ်စိညံကာ စကားပြောရင်း ထမင်းစားနေကြသော သူများနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖြင့် ငေးမိငေးရာ ငေးနေမိသော သူမှာ မေနှင်းဆီပင် ဖြစ်ပါသည်။ သိပ်မကြာသော အချိန်မှာ ထူးရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ကို အကြောင်းမကြားဘဲ စောစီးစွာ ထမင်းစားဆောင်သို့ သူမရောက်ရှိနေခြင်းမှာ မကျေမနပ်နှင့် ထူးက ပွစ်ထိုး ပြောနေ၏။

ထူး၏ ပွစ်ထိုး ပြောမှုကို ဘာမှတုန့်ပြန်မရင်းပြုစိတ်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိပြီး တော်တော်လေးကြာမှာ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းရောက်သည့်အခါ မစွတာရီမန်နှင့် အခန်းဝတွင် ဆုံကာ ဒီနေ့အဖို့ နေ့တစ်ဝက်အထိသာ ရုံးတက်ပြီး ဦးခန်းထည်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သူ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး ပြန်သွားလေသည်။

တိတ်ဆိတ်လွန်းသောရုံးခန်းထဲမှာသူမတစ်ယောက်
 ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ လစ်ဟာသော ခံစားမှုနှင့်အတူ ထိုင်ခုံမှာ
 ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ထိုင်နေမိ၏။ သူ့ကို သူမ မတွေ့ရတော့ဘူးလား။
 နှုတ်မဆက်ရတော့ဘူးလား။ အခုအချိန်ဆို သူဟာ သူ့အခန်းထဲ
 မှာလား... ။ ဟိုတယ်ထဲက နေရာတစ်နေရာရာမှာလား။

လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ကြမည့်သူများကတော့ အဝတ်
 လဲဖို့အတွက် အဝတ်လဲဆောင်မှာ ကျန်နေခဲ့ကြပြီ။ ဟိုတယ်အရှေ့
 မှာလည်း Royal Crown Hotel တံဆိပ်ပါ 4 Wheel Drive ကား
 များက တန်းစီရပ်ထားနေပြီ။ ဒီကားများက လေဆိပ်ကို လိုက်ပါ
 ပို့ဆောင်မည့်သူများအတွက် စီစဉ်ပေးထားသော ကားများဖြစ်၏။

ညာလက်မှာ ပတ်ထားသော နာရီကို ကြည့်မိ
 သည်။ တစ်နာရီထိုးပြီးလို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်... ။ အခုအချိန်လောက်
 ဆို လေဆိပ်ဆင်းဖို့အတွက် သူ အင်္ကျီလဲနေပြီလား... ။ လက်ဖျား
 များ ကျဉ်ထုံအေးခဲလာရ၏။ ရင်ထဲက ဆိုနှင့်ကြော့ခြင်းက
 တဖြည်းဖြည်းလိပ်တက်လာကာ မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်ကြည်များ
 အဖြစ် ဝိုင်းအုံ့ဖို့ တာဆူသည်။ မျက်ရည်အဖြစ် ပါးပြင်ပေါ်သို့
 ကျမလာစေခြင်းအလို့ငှာ အာရုံပြောင်းအောင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို
 ထုတ်ယူဖို့ အံ့ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

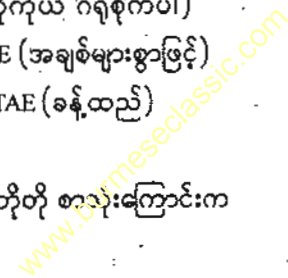
“ဟင်...”

အံ့ဆွဲထဲက သူမ၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်အမည်းပေါ်မှာ
 တင်ထားသည့် ကတ္တီပါမူးအနီရောင်လေးကို မြင်လိုက်ရတော့

မေနှင်းဆီ မျက်လုံးတစ်စုံ ဝိုင်းစက်သွား၏။ အံ့အားသင့်စိတ်နှင့်
 ထိုဗူးကိုယူကာ ဖွင့်လိုက်မိတော့ အထဲမှာ ခမ်းနားလှပစွာ ဝင့်ထည်
 နေသော တစ်လုံးတည်း စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို တွေ့ရသည်။
 စိန်ရွှေရတနာနှင့် မဝေးသောသူအပို့ ဒီလက်စွပ်၏ ဒီပုံပန်းသဏ္ဍာန်
 ဟာ တစ်ခုသော အထိမ်းအမှတ်အတွက် ပြုလုပ်ရည်ညွှန်းသော
 လက်စွပ်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ အံ့ဆွဲကို အရှေ့သို့ တိုးဖွင့်ကာ
 နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာများ ကျန်ရစ်လေမလားဟု ရှာဖွေမိတော့
 ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ရ။ သို့သော် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်၏အတွင်းမှ
 စာမျက်နှာမှတ်သားရာ ပိုးကြီးအမဲကို စာအုပ်အပြင်ဘက်သို့
 ခပ်ရှည်ရှည် ထုတ်ထားတာတွေ့လိုက်ရတော့ စာအုပ်ကို လျင်မြန်
 စွာပင် ထုတ်ယူ၍ ပိုးကြီးအမဲထွက်နေရာ စာမျက်နှာသို့ လှန်လိုက်
 ၏။ ထင်ထားမိသည့်အတိုင်းပါပဲ... ။ အထဲမှာ ဒီနေ့ နေ့စွဲ
 စာမျက်နှာမှာ ရေးထားသော ဦးခန့်ထည်၏လက်ရေးတို့ကို တွေ့
 လိုက်ရသည်။

DEAR HNINSI (ချစ်သော နှင်းဆီ)
 TAKE CARE OF YOURSELF (ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ)
 WITH LOVE (အချစ်များစွာဖြင့်)
 KHANT HTAE (ခန့်ထည်)

အင်္ဂလိပ်စာလုံးကြီးပါ ခပ်တိုတို စာသုံးကြောင်းက

သူမ၏နှလုံးအိမ်ကို ဒါရိုက်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ကာ အပြီးသိမ်း
ပိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသလို ခံစားရသည်။ ထို့နောက် သူမ၏မျက်လုံး
တို့က လက်ထပ်လက်စွပ်တည်းဟူသော သတ်မှတ်အမည်တပ်၍ရ
သည့် သည်စိန်လက်စွပ်ကွင်းဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားရပြန်သည်။

ဒီစာနှင့် ဒီလက်စွပ်တို့ဟာ သူဘယ်အချိန်ကများ
ရေးပြီး ဘယ်အချိန်ကများ ထားသွားခဲ့ရသလဲ။ ကိုယ် မသိလိုက်
သည့်အချိန်မှာ အငိုက်မိခံလိုက်ရသလိုမျိုးမို့ ရင်ထဲ ခပ်တုန်တုန်
နှင့်ပင်... ဦးခန့်ထည်အခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းထားရာဆီသို့
သွားလိုက်၏။

“ကလင်...”

ထိုအခိုက်မှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာတာမို့ ချက်ချင်းပင်
ကောက်ကိုင်ထူးလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဦးခန့်ထည်
ဆက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ တထစ်ချ ယုံကြည်သေချာမိ
လိုက်၏။

“ဟယ်လို...”

“သမီးငယ်လား... မေမေပါ...”

ထင်မှတ်မထားသော မေမေအသံကြောင့် “ရှန်”
ကနဲ ဖြစ်သွားရရင် မေနှင်းဆီ အံ့ဩသွားရသည်။

“မေမေ ဆက်လို့ အံ့ဩသွားတာလား သမီးငယ်... သမီး
ကို မေမေ ပြောစရာရှိလို့ ဆက်တာ... အခု မောင်ခန့်ထည်
လေဆိပ်ဆင်းသွားပြီလား...”

“ဟင့်အင်း... သမီး မသိဘူး မေမေ...”

“သမီးက လေဆိပ်လိုက်မရှိဘူးလား...”

“ဟင့်အင်း... မေမေ... မေမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိ...”

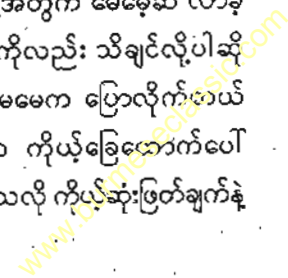
“မေမေ... မောင်ခန့်ထည် ပြောင်းရတော့မှာကို သိနေလို့
သမီး အံ့ဩနေသလား...”

“ဟုတ်...”

“လွန်ခဲ့တဲ့ရက် သမီးခွင့်ယူထားတဲ့အချိန်တုန်းကတည်းက
မောင်ခန့်ထည် မေမေဆိုင်ကို ရောက်လာတယ် သမီးရဲ့...
သမီးကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်မိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
တောင်းပန်ရင်း မေမေ့ကို အသိပေးဖွင့်ပြောလာတာ...”

အံ့ဩလွန်စိတ်နှင့် မေနှင်းဆီ၏ မျက်လုံးတို့မှာ ပိုင်း
စက်နေရပြီး အသက်အောင့်ကာ တယ်လီဖုန်းထဲမှ မေမေစကားကို
နားစိုက်ထောင်မိသည်။

“ဒီစကားကို သူပြောလိုက်တာဟာ သမီးအပေါ်မှာ စစ်မှန်
တဲ့ မေတ္တာစိတ်နဲ့ တကယ်ကို ချစ်ပြီး ပြောလိုက်တာပါလို့
ပြောတယ်... ဒီလိုပြောလိုက်မိတဲ့အတွက် သူ့မှာ အပြစ်ရှိ
တယ်လို့ ယူဆရင် တောင်းပန်ဖို့အတွက် မေမေဆီ လာခဲ့
တာပါတဲ့... မေမေသဘောထားကိုလည်း သိချင်လို့ပါဆို
ပြီး ပြောလာတယ်... အဲဒီမှာ မေမေက ပြောလိုက်တယ်
သမီး... မေမေသားသမီးတွေက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ် ရပ်တည်ချင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်သလို ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့

ကိုယ် ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့သူတွေလို့... သမီးတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေမေက လုံးဝဥသယုံလက်ခံယုံကြည်တဲ့ အတွက် သမီးတို့ ကိုယ့်ဘဝကြင်ဖော်ကို ရွေးချယ်တဲ့အခါ မေမေက စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ဖို့ကလွဲရင် ဘာတစ်ခုမှ ကြားဝင်စီမံဖို့ အစီအစဉ် မရှိပါဘူးလို့... အဲဒီတော့ မောင်ခန့်ထည် သမီးကို ကမ်းလှမ်းခြင်းမှာ သမီးရဲ့လက်ခံ နိုင်ခြင်း၊ လက်မခံနိုင်ခြင်းက အန်တီ ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ မရပါ ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်... နောက်ပိုင်းမှာ သမီးက ဒီကိစ္စ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ့ကို ဘာမှပြောမလာတော့ မေမေက လည်း သမီးကို ဘာမှမမေးဖြစ်ဘဲ သမီးကိုပဲ အကဲခတ် ရတော့တာပေါ့... မောင်ခန့်ထည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ မေမေ မသိဘူးလေ... သမီးစဉ်းစားရတာ ခက်နေမလားလို့လည်း တွေးပူမိတယ်... ဒီလိုနဲ့ပဲ မနေ့ကတစ်ကြိမ် မောင်ခန့်ထည် မေမေ့ဆီ ထပ် လာတယ်... မေမေ့ဆီ လာရင်းနဲ့ Married ring တစ်ကွင်းပါ ဝယ်သွားတယ် သမီး... သမီး လက်ခံခံ လက်မခံခံ ဒီလက်စွပ်လေးကို သမီးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဝယ်သွားတာ ဝါတဲ့... အထဲဘက်မှာတောင် Rose Khant ဆိုပြီး စာရေး သွားခဲ့တယ်... ဒီမှာ သူကပြောသွားတယ် သမီး... သမီးကို သူက ရုံးပြန်တက်ဖို့ရာမှာ ကတိတစ်ခုနဲ့ ပြန်တက်ခိုင်းထား ရတာပါတဲ့... အဲဒီကတိက သမီးရုံးပြန်တက်တဲ့အခါ သမီး

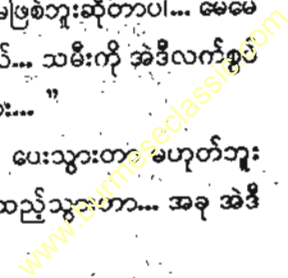
စိတ်အနေနှင့်အယုတ်ဖြစ်စေမဲ့ အပြုအမူအပြောအဆိုမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတဲ့... ဒီကတိကို ပေးထား တဲ့အတွက် သမီးကို ကြိုးစားဖို့ရာ အခွင့်အရေး မရှိတဲ့ အတွက် မေမေ့ဆီ လာခဲ့တာပါတဲ့... သမီးကို သူ ဒီလက်စွပ် ကို ပေးရင် အန်တီ လက်ခံနိုင်ပါ့မလားတဲ့... အဲဒီမှာ မေမေ ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ သိချင်လား သမီး... ”

“.....”

မေမေ့အမေးကို ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အသက် အောင့်ကာ နားထောင်မိသည်။

“ပေးချင်း မပေးချင်းဟာ မောင်ခန့်ထည်နဲ့ ဆိုင်သလို... လက်ခံခြင်း လက်မခံခြင်းဟာလည်း သမီးငယ်နဲ့ပဲ ဆိုင် တယ်လို့ အကယ်၍ သမီးငယ်က လက်ခံဖို့ သင့်မသင့် ဆိုတာမျိုး အန်တီကို မေးလာမယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီမှာ သမီးကို ပြောဖို့အတွက် စကားတွေက အဆင်သင့်ရှိပြီးသား ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီစကားက အန်တီတို့ သား အမိချင်းသာ သိရမဲ့ စကားဖြစ်တဲ့အတွက် မောင်ခန့် ထည်ကိုတော့ အရင်ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာပါ... မေမေ ပြောလိုက်တယ်... က သမီးငယ်... သမီးကို အဲဒီလက်စွပ် မောင်ခန့်ထည် ပေးသွားပြီလား...”

“သူ့ကိုယ်တိုင် လူချင်းတွေ့ပြီး ပေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ... သမီးရဲ့ drawထဲမှာ ထည့်သွားတာ... အခု အဲဒီ

လက်စွပ်ကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း မေမေ့ဆီက ဖုန်းလာတာ... ”

“အင်း... ပြောပါဦး... သမီးက ဒီလက်စွပ်ကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ... ”

မေမေ့အမေးစကားက သူမ၏နှလုံးအိမ်ကို ကိုင်ဆွဲ ညှစ်သလို ခံစားရ၏။ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဝအောင် ဂျှစ်ဂျက် ပြီး အရဲစွန့်မေးလိုက်သည်။

“မေမေ... သားအမိချင်းဟာ သိရမယ်ဆိုတဲ့စကားကို သမီး အခုသိခွင့်ရှိမလားဟင်...”

“ကြော်... မေမေ့သမီးက ဒီစကားကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတယ် ပေါ့နော်... တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနဲ့ သိချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား...”

မေမေ့အမေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေမိရင်းမှ မေမေ မမြင် နိုင်ဘူးဆိုတာ သတိရသွားရင်း...

“ဟုတ်... သိချင်ပါတယ် မေမေ”

“သမီးသိချင်ရင် သိခွင့်ရှိတာပေါ့... မေမေကလည်း ပြောချင် နေတာပါ... မေမေ့လို သမီးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မောင် ခန့်ထည့်လိုလူမျိုးကို သားမက်တော်ဖို့ရာမှာ ငြင်းစရာ... မတော်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ မေမေ ပြောမလို့ပါ... သမီးကသာ မေမေ့ကို သမီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ မေမေ လို့မေးလာရင်... လက်ခံသင့်တဲ့လူတစ်ယောက်မို့ လက်ခံ

လိုက်ပါလို့ အကြံပေးဆုံးဖြတ်ခိုင်းမိမှာပဲ...”

မေနှင်းဆီ ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။ တင်း ကျပ်နေသော စိတ်များက တစ်စချင်းဆီ တစ်ဆင့်ချင်းဆီ ပြိုကျ သာသလို...

“မေမေ... မေမေ... သူက မြန်မာပြည်မှာ နေတာ မဟုတ်ဘူး လေ... သူမိဘက ဩစတြေးလျမှာ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် က နိုင်ငံတကာမှာ လှည့်လည်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့သူ... သူ့ကို သမီးလက်ခံလိုက်ရင် မေမေ သမီးကို ခွဲထုတ်ပေး နိုင်ပါ့မလား...”

ဆန္ဒစောစွာ အသက်ပင် မရှူနိုင်ဘဲ ခပ်လော့လော့ လေး မေးလိုက်မိ၏။

“ယောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုတဲ့ ရှေးရိုးစကားရှိတာပဲ သမီး ရယ်... မေမေတောင် သမီးဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးက တည်းက သမီးဖွားဖွားတို့ဆီက ခွဲထွက်လာရသေးတာပဲ ကွယ်... သမီးအလှည့်မှာ မေမေက ဒီလို မလုပ်ပေးနိုင်ရင် မေမေ့လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် အတ္တကြီးတဲ့သူ ရှိ ပါဦးမလား...”

တင်းကျပ်နေသော စိတ်များက တစ်စချင်းဆီ ပြို ကွဲကာ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များအဖြစ် ဖွဲ့စည်းပြီး အဖိုက် အုန်ပြင်းစွာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်း၏။ နှုတ်ခမ်းက တဆတ် တဆတ်လျက် အငိုမျက်ဝန်းက ပြုံးလျက်...

"ဟို... ကိုကြီးတို့ မလေးတို့ကကော သမီးကို ဘာပြော
မလဲ မသိဘူး... နော်..."

"သားကြီးကော သမီးလတ်ကပါ မောင်ခန့်ထည်သာ မေမေ
တို့ မိသားစုထဲ ဝင်လာရင်... လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါတယ်
တဲ့... သမီးလတ်က ပြောတယ်... သမီးလိုညီမလေးမို့
သူ့မှာ ရှိတာ... အများကြီး ဝုဏ်ယူစရာ ကောင်းတယ်တဲ့
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးက ကိုယ့်ဆန္ဒကို နောက်မှာ
ထားပြီး ကိုယ့်လူ့ဇနီးသိက္ခာကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့လို့အတွက်
တဲ့လေ..."

"မေမေ... ဒါဆို ဆရာနဲ့အတွင်းရေးမှူး... ချစ်မိသွားကြ
ခြင်းဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ သမီးနဲ့ဦးခန့်ထည် နှစ်ယောက်စလုံးကို
မေမေ အထင်မသေးပါဘူးနော်..."

"ဪ သမီးရယ်... ဒါသဘာဝတရားပဲ... ဘာတစ်ခုမှ
လုပ်ယူမိန့်တီးလို့မရတဲ့ကိစ္စမှာ မေမေက ဘယ်သူ့ကို
အထင်သေးရမှာလဲ သမီးရဲ့... အချိန်မီသေးတယ်ဆို
မောင်ခန့်ထည်ကို ပြောလိုက်... သူ ဝယ်သွားတဲ့ marriage
ringကို မိဘစုံရာရှေ့မှာ သမီးကို ပြန်လာဝတ် ပေးပါလို့
ဟုတ်ပြီလား... မေမေကလည်း သူ့မိဘကို မြန်မာပြည်
အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်လို့..."

မေမေစကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် နာ
ထောင်ရင်းမှ မေမေ မမြင်နိုင်တာ သတိရသွားပြီး ညာလက်မှာ

ပတ်ထားသော နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟုတ် ဟုတ်... မေမေ တစ်နာရီခွဲတောင် ကျော်နေပြီ...
သူ့သွားတောင် သွားပြီလား မသိဘူး... သမီး သူ့ဆီ သွား
လိုက်ဦးမယ်... လက်စွပ်ကို ခဏပြန်ပေးလိုက်မယ်နော်"

"အေး အေး... ခဏ ပြန်ပေးလိုက်... ခဏ... ဟင်း ဟင်း"

မေမေအပြောနှင့် အရယ်ကြောင့် ကိုယ့်စကား
အတွက် နှင်းမှာ ပါးလေးနွေးအောင် ရှက်သွားရသည်။

"သိုင်းကျူးမေမေ... သမီး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်..."

ဖုန်းကို ချခဲ့လိုက်ကာ စားပွဲဆီသို့ ခြေလှမ်းကျွန်း
သွား... ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပက်ကင်ထုပ်နှင့် သူမရင်ထဲမှာ တိတ်တနိုး
ဆန္ဒရှိထားသော အရာတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး သူ စာရေးပေးသွား
သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ချရေးကာ လက်ထပ်
လက်စွပ်ထည့်ထားသော ကတ္တီပါပူးလေးကို ယူပြီး ရုံးခန်းထဲမှ
အပြေးထွက်ခဲ့သည်။

လှေကားမှာ... သူမ ရှူးဒေါက်ဖိနပ် တဒေါက်
ဒေါက်က မြန်ဆန်နေတော့၏။

Royal Crown Hotel ၏ အရှေ့မှာ ရှိအပ်ကြီး
မှစလို့ ရာထူးကြီးစဉ်ငယ်လိုက်က တန်းစီရပ်နေ၏။ သို့အတူ

ဝန်ဆောင်ခြင်းလုပ်ငန်းမှာ တာဝန်ကျနေသော ဝန်ထမ်းများနှင့် လေဆိပ်သို့ မလိုက်ပါနိုင်သော ဝန်ထမ်းများက ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီမှာ ရပ်ကာ သူတို့၏ Royal Prince ခန့်ထည်ကို စောင့်နေကြသည်။

နွေနေ့လယ်ခင်းဖြစ်သော်ငြား... နွေနေ့ပူတို့ မရှိဘဲ ရာသီဥတုက အလင်းပျော့ရောင်တစ်ခုနှင့် လေအေးအေး တိုက်ခတ်လို့ နေသည်။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလုံးက သက်ရှိလူတွေ၏ ခံစားမှုလိုပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသယောင် မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့။ တချို့ဝန်းထမ်းများက လက်ထဲမှာ တစ်သျှူးကိုယ်စီ လက်ကိုင်ပဝါကိုယ်စီကိုင်ကာ မျက်ရည်ဖို့နေသော မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းကို သုတ်နေကြသည်။

ခဏအကြာ ဟိုတယ်အရှေ့မှာ လူများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီး ဟိုတယ်၏ မှန်တံခါးချပ်ကြီးနှစ်ချပ်က ဖျတ်ကန် ဖွင့်၏။ ဟိုတယ်ရှေ့မှာ စောင့်နေကြသော လူသားအားလုံး၏ ဦးခေါင်းများက အပေါက်ဝဆီသို့ လှည့်ကြည့်ကုန်ကြသည်။ သေတ္တာသုံးလုံးကို တင်လာသော ဘီးလှည်းကို တွန်းလာသည့် ဘဲ(လ်)ဘွိုင်းက ထွက်လာသည်။ ထိုဘဲ(လ်)ဘွိုင်း၏ အနောက်မှာ ဟန်းကယ်ရီအဖြစ် သယ်ဆောင်သွားမည့် ခန့်ထည်၏ အတတ်ချီကွေ့ကို သယ်ဆောင်လာသည့် နောက်ထပ် ဘဲ(လ်)ဘွိုင်း တစ်ယောက်...။

ထို့အနောက်မှာတော့ Royal Crown Hotel ကြီးမှာ

လူသားအားလုံး၏ အသည်းနှလုံးကို ဆွပ်ကိုင်ထားနိုင်သော Cost Controller ခန့်ထည်...။ ပျော့တော့သော အလင်းတန်းက ပြန်လည်လင်းလက်တောက်ပသွားသလိုလို...။

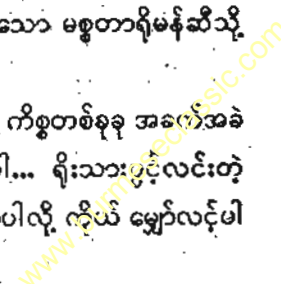
ပန်းပျော့ရောင် ဖောရင်းရှပ်လက်ရှည်ကို စတိုင်ဘောင်းဘီပွပွအိအိအမဲနှင့် တွဲဝတ်ကာ ထာဝစဉ် စမတ်တကျ ရှိနေခဲ့သော သူထုံးစံအတိုင်း စမတ်တကျ ရှိလျက်...။

ဘယ်လက်ကို ဘောင်းဘီအရှေ့အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ကာ ညာလက်ကတော့ ဂျီအမ်မှစ၍ မန်နေဂျာအားလုံးကို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် လိုက်လံလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။

ပြီးနောက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ရှိနေကြသော ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

နှုတ်ဆက်ရင်းမှ မှိုင်းပျော့သော မျက်ဝန်းတစ်စုံက တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို ရှာဖွေနေ၏။ ကြေကွဲချင်စရာကောင်းလှစွာ “သူ” တွေ့မြင်နှုတ်ဆက်ချင်သော သူ့ကို တွေ့ရဖို့ မပြောနှင့် သူမ၏ အရိပ်ကိုတောင် မတွေ့ရတာမို့ မချီသော နှလုံးသားနှင့်ပင် သူ့နေရာတွင် ရောက်ရှိနေသော မစ္စတာရိုမန်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ရိုမန်... ကိုယ် သွားတော့မယ်... ကိစ္စတစ်ခုခု အခက်အခဲ ဖြစ်ရင် ကိုယ့်ဆီ ဆက်သွယ်ပါ... ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့ ဒီမြန်မာပြည်မှာ မင်း နေပျော်မှာပါလို့ ကိုယ် မျှော်လင့်ပါ

တယ်... "

"ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ် ခန့်... မင်းလည်း ကွာလာလိမ့်မူမှာ အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ရေနှင့်ဆီအတွက် ကိုယ် အစစ အရာရာ စိတ်ချမယ်နော် ရှိမန့်... "

"ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ... မင်း စိတ်ချလက်ချသာ သွားနိုင် တယ်... သူ့ကို ကိုယ် ဂရုတစိုက် ရှိပါ့မယ်... "

မစ္စတာရီမန်နှင့် အပြန်အလှန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်

ပြီး အားလုံးကို လက်ငှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းရှိရာ ပြတင်းပေါက်သို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမများ ပြတင်း ပေါက်က ကြည့်နေမလားဟူသော မျှော်လင့်စိတ်က... ခန်းဆီး အပြည့်ကာထားသော မှန်အလုံပိတ် အခန်းပြတင်းကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသည့်အခါ ရင်မှာ နုံးချိုသွားရသည်။ ပြတ်သားပါပေ မိန်းကလေးရယ်... ။ အဝေးကနေတောင် မင်း ကိုယ့်ကို နှုတ် မဆက်ချင်ဘူးပေါ့နော်။ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို လေးလေးကြီး ရှူသွင်းရင်း ကိုယ့်အတွက် စီစဉ်ထားသော ကားဆီသို့ ခြေလှမ်း လိုက်၏။

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... "

ရှူးစီးသော သူကလွဲရင် ဟိုတယ်ရှေ့မှ လူသား

အားလုံးက မတ်တပ်ရပ်နေတာမို့ ကြားလိုက်ရသော ဒေါက်ဖိနပ် နှင့် ကွန်ကရိတ်သံကြောင့် သူရပ်လိုက်မိ၏။ ဒီအသံက ရိုးရိုး

လမ်းလျှောက်သံ မဟုတ်ဘဲ အပြေးလျှောက်လာသံ။

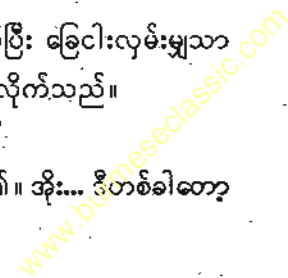
ဒီဒေါက်ဖိနပ်အသံက သူ့အတွက် အင်မတန် ယဉ် ပါးကာ အကျွမ်းတဝင် ရှိလွန်းလှပါ၏။ မနက်ရုံးတက်ချိန်တိုင်း သူစောင့်မျှော်ခဲ့ရသော ဖိနပ်သံ... ။ ဒီဖိနပ်သံက သူ့နုလေးသားကို ပူနွေးလှုပ်ရှားလာစေနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စတိုဘက် သူသွား လျှင် လိုက်ပါလာရသော သူမက ကျသော သူ့ခြေလှမ်းတို့ကို အမှီလိုက်နိုင်ရန် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လျှောက်ခဲ့သည့်အခါ ထို ဒေါက်ဖိနပ်သံက တဒေါက်ဒေါက် မြည်နေခဲ့သည်။ ရှည်လားသော အရပ်ရှိလင့်ကစား နှစ်လက်မထက် မနိမ့်သော ရှူးဒေါက်ဖိနပ်များ ကို စီးပြီး စတိုင်များတတ်သော သူမပုံစံလေးကို သူ သဘောကျ ခဲ့ရသည်နှင့်အညီ ဒေါက်ဖိနပ်စီးပြီး ပြေးလွှားနေရသည့်တိုင် မလဲ မပြုခဲ့တာမို့ ချီးလည်း ချီးကျူးခဲ့မိပါ၏။

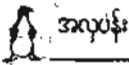
သူ ရပ်နားထောင်သည့်အချိန်မှာ ဒေါက်ဖိနပ်သံက ပျောက်သွားသည်။ အင်း... ကိုယ်လည်း ရူးပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒီဒေါက် ဖိနပ်သံပိုင်ရှင် မိန်းကလေးကို ရောက်လာစေချင်စေနှင့် ကာလ များစွာ ယဉ်ပါးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသော ဖိနပ်သံကို ပြန်လည်ကြားယောင် မိနေတာ...

သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်ပြီး ခြေငါးလှမ်းမျှသာ လိုတော့သော ကားဆီသို့ ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... "

ဒေါက်ဖိနပ်သံကြားရပြန်၏။ အိုး... ဒီတစ်ခါတော့

ကိုယ့်စိတ်စွဲမှု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့...။ မျှော်လင့်တကြီးပင် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရန် လည်ပင်းအလှည့်မှာ...

“ဦးခန့်ထည်...”

ခေါ်သံတိုးရှုရှုက တိုက်ခတ်နေသော လေနအေး မှတစ်ဆင့် သူ... နားတစ်စုံဆီသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိတ်ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားရပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်မိတော့ ဖားလျားချထားသော ဆံပင်ရှည်ရှည်များက တိုက်ခတ်နေသော လေနအေးကြောင့် လွင့်မျောနေပြီး သူ့ကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်နေ သော မျက်ဝန်းတစ်စုံပိုင်ရှင် သူမကို လာရောက်နှုတ်ဆက်နေကြ သော လူအုပ်ကြီး၏အနောက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“နင်းဆီ...”

အံ့ပြေးတစ်ပိုင်းပင် ဖိနပ်ကို ရှုပ်တိုက်ကာ သူမလေး ထံ လျှောက်သွားသည့်အချိန်မှာ သူမအရှေ့မှာ လူအုပ်က ဘေးသို့ ရှိခနဲ ဖြစ်သွားပြီ သူ သွားနိုင်ဖို့ လမ်းဖယ်ပေး၏။ သူမအရှေ့သို့ သူ့မျက်ချင်းပင် ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ကိုယ့်ကို လာနှုတ်ဆက်တာလား နင်းဆီ...”

“ဦးခန့်ထည်... ဒါလေးကို အရင်ဖတ်ပါနော်...”

ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲနေသော သူမက သူ့မျက်ဝန်းထဲ စိုက်ကြည့်ကာ ပြောတာမို့ သူ ယောင်ရမ်း၍ ငဲ့ ကြည့်မိ၏။ သူမလက်ထဲမှာ ပွင့်နေသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်က သူ အသင့်ဖတ်နိုင်ရန် သူ့ဘက် လှည့်ပေးထားသည်။

မနက်က သူ့ရေးသွားသော စာ၏အောက်မှာ မင်နီ ဖြင့် ရေးထားသော သူမလက်ရေးနှင့် စာကြောင်းတစ်ခု။

U-KHANT HTAE (ဦးခန့်ထည်)

PLEASE FORGIVE ME

(ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်လွှတ်ပါ)

I HOPE WE WILL MEET AGAIN.

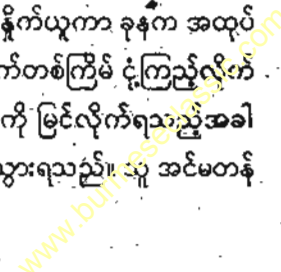
(ကျွန်မတို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ပါတယ်)

သူ ညင်သာစွာ ပြုံးရင်း သူမကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး နင်းဆီရယ်... သိပ်သေချာတာ ပေါ့... ကိုယ်တို့ ပြန်ဆုံတွေ့မယ်ဆိုတာ...”

“ဦးခန့်ထည်ကို ကျွန်မ အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ညာလက်မှ ကိုင်ထားသော ပက်ကင်ထုပ်တစ်ခုကို စာအုပ်ပေါ် တင်ပေးတာမို့ သူ ငဲ့ကြည့် လိုက်မိ၏။ မျက်ခုံးပင့်ကာ သူမထံ ပြန်ကြည့်မိတော့ သူမက ကုတ် အင်္ကျီ၏အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူကာ ခုနက် အထုပ် ပေါ်ထပ်တင်လိုက်ပြန်သည်။ သူ နောက်တစ်ကြိမ် ငဲ့ကြည့်လိုက် မိ၏။ အိုး... သူမ တင်လိုက်သောအရာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မှာတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးချိုချိုကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ သူ အင်မတန်

မှ လိုချင်ခဲ့သော သူမ လုံးဝမပေးချင်ခဲ့သော သူမနှင့်သူ့ရဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံပါလား...။ လျှင်မြန်စွာပင် ပက်ကင်ထုပ်နှင့် ဓာတ်ပုံကို စာအုပ်ပေါ်မှ ကောက်ယူလိုက်မိသည်။ ပက်ကင်ထုပ်ကို ဒီအတိုင်းပင် လက်မှာ ကိုင်ထားပြီး ဓာတ်ပုံကိုဝော့ ဘယ်ဘက်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်မိ၏။

နောက်ထပ်တစ်ခါ သူမက ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထပ်နှိုက်ပြန်၏။ သည်တစ်ခါမှာတော့ သူမလက်ထဲ ပါလာသည့်အရာက ကတ္တီပါဗူးအနီလေး။ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“နှင်းဆီ... ဒါ...”

“ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံတွေ့တဲ့အခါကျမှ ကျွန်မကို ကျွန်မရဲ့ မေမေရှေ့မှာ ဦးခန့်ထည်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဝတ်ပေးပါနော်... နောက်ပြီး မေမေက ပြောလိုက်ပါတယ်... ဦးခန့်ထည်ရဲ့ မိဘတွေကို မြန်မာပြည် လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်တဲ့...”

“ဟာ နှင်းဆီ...”

လူက လွင့်ခနဲ မြောက်တက်သွားရသလိုပင်။ သူမထံ မယုံရဲရဲနှင့် ကြည့်မိတော့ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသော သူမလေးက အငိုမျက်ဝန်း၊ အပြုံးမျက်နှာနှင့်ပင် သူ့ကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြ၏။

ခန့်ထည်မှာ ပျော်ရွှင်လွန်းအားကြီးစွာ ကုတ်ပိဗူး

လေးကို ယူပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပြီး သူမလက်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ယူကာ ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့စွာ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့စွာ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလျက် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေသော ကိုယ့်နှင်းဆီလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း၍ ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။

နှင်းဆီလေး... ကိုယ့်နှင်းဆီလေးရယ်... ။ အခုတော့လည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာတို့ဖြင့် ထိန်းချုပ်ခြင်းအရာအားလုံးတို့ ခွာချကာ ကိုယ့်ကို ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းနှင့် ရဲဝင့်ပြတ်သားမြဲလိုက်တာ... ။ ထိုရဲဝင့်ပြတ်သွားလိုက်ခြင်းကလည်း သူမ အန်တရင်ဆိုင်ခဲ့သော လူအများ၏ အရှေ့မှာမို့ ချစ်သူလေးအား သနားကြင်နာသွားရ၏။

ကိုယ့်ကို ချစ်ခြင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းတန်ဖိုးထားတဲ့ ဣန္ဒြေလေးတွေ ပြုယိုင်လဲရဲတဲ့အတွက် အခုအချိန်မှာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာကို ဖွက်ရင်း ဝအောင် ငိုလိုက်ပါ ကိုယ့်နှင်းဆီ။ ဒီအဖြစ်လို ငိုရမယ့်အဖြစ်က ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ်တည်း ဖြစ်စေရမှာပါ။ နောင်ဆိုရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ မင်းဘဝလေး ထာဝရငြိမ်းအေးပျော်ရွှင်သွားစေရမယ်လို့ ကိုယ် ရဲရဲကြီး ကတိပေးဖို့တယ် နှင်းဆီ... ။ မင်း ဣန္ဒြေလေး ငိုခဲ့ရတဲ့အတွက် လျော်ကြေးအဖြစ်ပေါ့... ။ ဘဝတစ်ခုလုံး လေးဆပ်ကာ ချစ်မြတ်နိုးကြင်နာပါမယ် နှင်းဆီလေးရယ်... ။ ရင်ထဲမှာ စကားများစွာ ပြောဖြစ်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပြုံးလိုက်

မိသော သူပါးပြင်မှာလည်း ဝမ်းသာခြင်းမျက်ရည်တို့ ကျဆင်းလျက်...။

“ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း...”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ လက်ခုပ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ နှင်းဆီလေး၏ ပန်းလေးက တသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ ပိုတိုးရှိုက်ငိုလာသလို သူ့ကလည်း ချစ်သူလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

အခုတော့လည်း မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံးဟာ တိမ်များ ကင်းစင်၍ ကြည်လင်လှပနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဟာလည်း ကြည်နူးကြည်မွေ့ခြင်းများစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်မှုအတိ ပြီးနေတော့သည်။

BURMESE CLASSIC

အံ့ပိုင်း (၃)

(၉) လခန့် ကြာပြီး ဒီဇင်ဘာ (၃၁) ရက်နေ့ ရောက် သည့်အခါ Royal Crown Hotel ကြီး၌ ကြီးကျယ်စွာ အစားအစာ စားသောက်ခံယူပြီး တစ်ခု ကျင်းပခဲ့၏။

ထိုမင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပသူမှာ တစ်ချိန်က Royal Prince (တော်ဝင်မင်းသား) အဖြစ် သတင်းကြီးခဲ့သည့် ခန့်ထူညိုနှင့် သူ၏ pet လေးအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သော မေနှင်းဆီပင် ဖြစ်ပြီး ထိုမင်္ဂလာပွဲကို Royal Crown Hotel ၏ တာဝန်ရှိသူ အကြီးဆုံးအရာရှိ အောက်ခြေအဆင့်အငယ်ဆုံးထိတိုင် တက်ရောက် ခွင့်ပေးကာ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်နွှဲခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး လက်ဖွဲ့အဖြစ် သတို့သား သတို့သမီး နှစ်ဦးသားက သတ်မှတ်ခဲ့လေတော့သည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစို့

အလှပ